CHARLOTTE HUGHES

De ce m-ai părăsit?

ALCRIS

Capitolul 1

Sara McShane își dădu la o parte distrată buclele șatene care-i cădeau pe frunte. Un surâs fericit apăru pe buzele ei pline și frumos arcuite. La căpătul acestui drum de țară, va găsi o reședință somptuoasă demnă de *Pe aripile vântului.*

De o parte și de cealaltă a aleii se ridicau arbori centenari, majestuoși, cu trunchiurile drepte ca săgețile. La acest sfârșit de octombrie, pădurea părea îmbrăcată în aur și purpură. Ici și colo se zăreau câteva nuanțe mai blânde de ruginiu.

Surâsul Sarei se acentuă. Ce plăcere să traverseze un colțișor de lume atât de frumos care părea neatins încă de mâna omului. Și ce bucurie să revină după atâția ani în locurile copilăriei!

Dintr-o dată începu să bată vântul. Vârfurile arborilor mari începură să se miște. Câteva frunze se desprinseră, zburând grațios pe sub bolta crengilor.

Ușoare, docile, ele se lăsară purtate de vânt, înainte de a se așeza pe covorul de mușchi al pădurii. Apoi urmă o adevărată ploaie de aur, care se abătu în vârtejuri asupra ei, asemeni unui balet magnific orchestrat de primele rafale ale toamnei.

Acest anotimp bogat în paleta lui de culori o fascinase întotdeauna pe Sara. Fără să vrea, se simți cuprinsă de o reverie plină de nostalgie. Vijelia îi trezise amintirile. Amintirile unei frumuseți puțin întunecate care-i reamintea schimbarea melancolică și inevitabilă a anotimpurilor și tristețea de nedescris a acestei păduri splendide, împodobită în pragul iernii de o frumusețe efemeră care începuse deja să moară.

Cu un strigăt înăbușit, apăsă brusc pe frână. Un călăreț îi tăiase calea. Traversă aleea în galop și se pierdu în spatele arborilor.

Cu mâinile crispate pe volan, Sara strânse cu nervozitate din pleoape, ca pentru a alunga o imagine nedorită. Chipul ei cu pomeții proeminenți deveni grav, ochii ei mari, cenușii se întunecară. Nu avusese timp să-l vadă prea bine pe călăreț, dar silueta lui fină, ținuta semeață, acest mod trufaș de a se ține în șa i se părea ciudat de cunoscut. O clipă crezu chiar că-l recunoaște. Hunter. Dar era imposibil, absurd.

Scutură obosită din cap. Nu era pentru prima oară când imaginația îi juca feste. Câteodată dorea cu atâta disperare să-l revadă pe Hunter, încât împrumuta trăsăturile lui unui necunoscut. Era un joc crud, pe care se jurase să nu-l mai joace niciodată. Dar era ceva mai puternic decât ea. Astăzi, de exemplu, de ce naiba trebuise să se gândească la el? Și mai ales în acest loc?

Opri nervoasă mașina și întrerupse contactul. Parcă de comun acord, toți pasagerii ei se treziră în același timp.

Începu prin a îndrepta colivia cu păsări așezată pe banca din față. Apoi se întoarse pentru a adresa câteva cuvinte liniștitoare celor doi câini instalați în spate.

Aceștia dădură veseli din coadă, cu ochii strălucitori.

Ca întotdeauna, simplul fapt că se gândise la Hunter o făcuse nefericită. Cu inima strânsă se întoarse spre tovarășa ei de drum, o roșcată micuță care făcea eforturi să se trezească din somn frecându-se la ochi.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă ea cu o voce somnoroasă. Unde suntem?

Sara surâse înduioșată. Când era nepieptănată, așa cum se întâmpla în acest moment, cu părul roșu ca flacăra ciufulit, Candi Allen, secretara ei particulară, semăna cu o puștoaică. Blugii și cămașa în carouri contribuiau și ei la impresia de inocență și candoare juvenilă care erau tot farmecul ei.

– În curând vom ajunge, Candi. Un călăreț ne-a tăiat drumul. Am fost obligată să frânez pentru a-l evita. Îmi pare rău că te-am trezit.

– Un călăreț? Iată un lucru care mă liniștește! Asta dovedește că există cel puțin un bărbat prin împrejurimi. Drept să-ți spun, mi-e tare teamă că o să rămân fată bătrână, fiindcă am venit să mă înmormântez cu tine aici, în fundul pădurii.

– Ai încă toată viața înainte ca să-ți găsești un soț. Douăzeci și doi de ani! Nu reprezinți totuși un caz disperat. Mai ales când ești așa de frumoasă.

– Glumești! Nimeni n-o să mă placă vreodată. Cine ar lua în serios o micuță roșcată cu aer de sălbăticiune? Chiar și prenumele meu predispune la râs. Candi! Îți dai seama? Cu ciuful ăsta de păr ca morcovul! Habar n-am ce avea mama în cap în ziua când m-a botezat așa. Am avut parte de toate poreclele. O dată mi s-a sus și Mărul Dragostei. Din cauza zahărului candel și a părului meu roșu, bineînțeles. Am o mutră!

Sara izbucni în râs.

– Ce vrei să-ți zic? Că ești pur și simplu adorabilă? Un pic de răbdare. O să-l întâlnești în cele din urmă pe bărbatul vieții tale.

– Nu sunt așa de sigură. Aș face mai bine să încep de pe acum să sărut toți broscoii pe care-i întâlnesc, ca să văd dacă nu se transformă cumva în prinți. Sau ar trebui ca șansa să-mi surâdă. La fel ca eroinelor din romane.

Sara se aplecă să privească prin parbriz pădurea care le înconjura. Printre vârfurile arborilor se zărea ici-colo cerul albastru.

– Aici se află deci paradisul tău? reluă Candi speriată. Dar nu e nimic! Numai copaci și copaci cât vezi cu ochii...

Cu o mimică disperată se sprijini de spătarul scaunului ei.

– Știam eu. N-ar fi trebuit să vin.

– Privește cât este de frumos, șopti Sara cu o voce vibrantă de emoție. Sunt atât de fericită că m-am întors aici. Locul ăsta mi-a lipsit atât de mult!

Trase în plămâni aerul proaspăt și tare.

– Aici poți respira, îți poți trage în sfârșit sufletul.

– Dar poți în mod sigur să și mori de plictiseală. Sincer să-ți spun, nu te înțeleg deloc. Pe vremuri așteptai cu

nerăbdare momentul binecuvântat când vei putea fugi de aici. Nu așa mi-ai spus?

– M-am schimbat mult de atunci.

Privind în gol, Sara își amintea de adolescența ei. Când era copil, e drept, nu aspira decât la libertate. Sudul Virginiei îi apărea ca o închisoare. După ce-și terminase studiile secundare, își luase zborul spre Hollywood. Nu avea decât un singur gând: să se arunce cu ochii închiși în viața frenetică a marelui oraș și să uite de acea parte din lume unde crescuse într-o mare sărăcie. Dar nu întârzie să descopere că nu scapi atât de ușor de trecut.

– Când am plecat aveam capul plin de vise. Pentru mine, Hollywood însemna o căsuță frumoasă, cu portocali în grădină. Și, de fapt m-am trezit într-o cameră mobilată dintr-o zonă industrială. Ferestrele dădeau spre o arteră extrem de aglomerată...

Și acum își dădea seama că această transplantare nu reușise. Niciodată nu se mai simțise atât de dezrădăcinată. Sudul, pe care-l părăsise cu atâta ură, îi lipsea îngrozitor. Un anume ritm, un mod de viață, mai ales un sentiment de liniște pe care nu le regăsea la Hollywood. California oferea multe posibilități, dar Sara se simțea peste tot străină. Simțea un mare gol înăuntrul ființei sale. Și curând începu să regrete arborii înalți și pădurea *ei*.

– Aici te-ai născut? o întrebă pe neașteptate Candi.

Sara surâse. Se cunoșteau încă destul de puțin. Nu destul de intim în orice caz pentru a-și împărtăși secretele. Candi era secretara ei abia de patru luni. În ciuda simpatiei pe care o încerca pentru ea, Sara era prea

rezervată, prea discretă pentru a-i încredința toate amănuntele dureroase ale tristei sale existențe.

– M-am născut la vreo sută de kilometri de aici, dar cunosc Ravenwood dintotdeauna. Din cărți și povestiri, bineînțeles. În secolul XVIII era deja un loc privilegiat unde se adunau corifeii literaturii, un fel de enclavă culturală, dacă vrei. Sunt sigură că te vei îndrăgosti de sat când o să-l vezi.

Cum tovarășa ei de drum nu-și descrețea deloc fruntea, crezu că e bine să adauge:

– Să știi că New York nu se află decât la o oră de zbor cu avionul. Și Washington la câteva ore de drum.

Cu ochii strălucitori, surâse încântată.

– Pentru mine e ca într-un basm cu zâne. Când eram mică, nu visam decât să vin să locuiesc aici. Nu cunoșteam un loc mai frumos pe lume decât Ravenwood. Aici ai impresia că te întorci în timp, de-a lungul secolelor...

– Cu ce se ocupau părinții tăi?

Cu un gest involuntar, Sara își trase puloverul de cașmir argintiu și-și netezi cutele pantalonului din mătase neagră. Cu spatele drept, ea porni din nou la drum, cu ochii fixați pe peisajul care defila prin fața ochilor lor, într-o simfonie de culori vii.

Întrebarea lui Candi trezise în ea imagini pe care nu reușea niciodată să și le alunge din memorie. Eternele certuri, mizeria, nedreptatea, și, bineînțeles, universul feeric pe care și-l crease pentru a fugi de îngrozitoarea realitate.

Părinții ei lucrau amândoi la fabrica de cherestea aflată în vecinătate. După moartea tatălui ei, survenită

când Sara abia împlinise șapte ani, mama ei și cu ea trăiseră în cruntă mizerie.

Apoi mama ei se recăsătorise. Ca și primul ei soț, cel de al doilea era un irlandez încăpățânat, dur și prea mândru pentru a fi mulțumit de situația lor mizerabilă, și de aici interminabile certuri. Din această a doua căsătorie se născuseră doi fii, pe care ea îi servea ca o sclavă.

Sara își crispă degetele lungi pe volan. Întreaga ei copilărie, își văzuse mama redusă la această stare de sclavie. Îi mai auzea și acum sfaturile, rostite cu o voce plină de amărăciune:

"Păstrează-ți visurile, fata mea. Nu lăsa un bărbat să ți le distrugă, micuța mea. Dacă vrei să fii fericită vreodată, nu uita că trebuie să contezi numai pe tine".

Sara reținuse bine lecția. Se luptase cu dinții strânși, cu oamenii și împrejurările potrivnice, ca să-și atingă scopul. Singură, naivă și vulnerabilă într-o lume crudă unde totul e permis în numele ambiției, ea reușise să-și păstreze neatinse inocența și integritatea. Până la douăzeci și doi de ani, nimeni și nimic nu reușise s-o întoarcă din drumul pe care și-l alesese.

Și pe urmă, într-o vară, îl întâlnise pe Hunter Hathaway la un cerc literar din Denver. Înalt, brunet, de o frumusețe întunecată, el o cucerise de la prima privire. Imediat înțelesese amenințarea pe care o reprezenta pentru ea acest vârtej de sentimente pasionate care o antrenau fără putință de scăpare spre pieire.

– Nu mai ajungem odată! suspină Candi.

– Uite casa! Acolo, în spatele arborilor. Cea cu patru coloane. Îți place?

Aruncă o privire încântată spre splendida reședință georgiană și apăsă pe accelerator pentru a se angaja pe aleea particulară mărginită de copaci.

Când parcă mașina în fața intrării, cei doi dobermani, Gardien și Ange, săriră imediat jos.

Ea deschise repede portiera de pe partea ei. Cu colivia de păsări în brațe, cu câinii pe urmele ei, se îndreptă cu un pas ușor spre verandă.

– Vino, Candi. O să vezi. În interior e și mai frumos.

– Ce idee să te deplasezi cu o asemenea menajerie, o tachină secretara ei. E suficient ca cineva să abandoneze un animal pentru ca tu să-l primești cu brațele deschise.

– Din fericire mai există și oameni ca mine. Nu crezi?

Sara intră în hol. Rămânând nemișcată în prag, privea scara majestuoasă care ducea spre etaj. Sub plafoanele înalte, camerele tăcute își dormeau somnul lor liniștit.

În sfârșit se afla la ea acasă! Reușise, în ciuda tuturor greutăților, să-și realizeze acest vis imposibil!

Puse colivia papagalului în salon și plecă să inspecteze casa cu un pas vioi.

Reapăru în curând cu un surâs vesel pe buze. Agentul imobiliar își ținuse cuvântul. Totul sclipea de curățenie de jos până sus, de la parchetul proaspăt ceruit până la lămpile cu abajururi frumoase. Mobila din mahon strălucea, fără nici un fir de praf pe suprafața meselor sau comodelor. Umpluse frigiderul și branșase diferitele contoare.

– E într-adevăr foarte frumos, Sara, declară Candi cu vocea ei copilăroasă. Toate mobilele astea, bibelourile

vechi... Splendid. Dar nu există pe undeva și o instalație de încălzire? Mor de frig.

Cu un gest sigur, Sara potrivi termostatul de pe perete la 25 grade. Trase apoi cu urechea. Nimic. Reîncepu manevra. De mai multe ori. Tot fără nici un rezultat.

Se hotărî în cele din urmă să coboare la subsol ca să vadă ce se întâmplă. Urcă imediat, ridicând din umeri.

– Totul pare în perfectă ordine. Dar cred că nu știu nimic despre încălzirea centrală.

– Nu avem noroc, se lamentă Candi. Un frig de-mi clănțăne dinții în gură, încălzirea centrală în pană, și nici un bărbat pe o rază de câțiva kilometri ca să pună lucrurile la punct.

– Ai face mai bine să începi să scoți bagajele din mașină. Iar eu o să-i telefonez agentului imobiliar. Totul mergea bine când am semnat actul de vânzare-cumpărare luna trecută.

Numai că degeaba insistă, agentul imobiliar nu răspundea.

– Probabil că e ziua lui liberă, ajunse ea în cele din urmă la această concluzie făcând o mutră dezolată. Uite, pune cutiile aici pe covor.

Apoi ridică șalul brodat cu fir auriu care acoperea colivia.

– Bună ziua, domnule.

Harry-cap-de-hârleț își înclină spre ea capul cu pene multicolore și clipi din ochi.

– De necrezut! exclamă Candi. E prima oară când pasărea asta îngrozitoare nu deschide ciocul ca să-și debiteze porcăriile.

– Nu trebuie să-i porți pică din cauza asta. A avut patru stăpâni diferiți. Și ca să pună capac la toate, ultimul a considerat că trebuie să-l învețe un întreg repertoriu de insulte și înjurături. Nimic de mirare dacă, sărăcuțul de el, nu știe ce trebuie să spună.

Se întoarse spre pasărea care stătea pe leagănul ei, cu capul băgat între pene.

– Și lui îi e frig. Nu prea e temperatura ideală pentru o pasăre exotică. Papagalii sunt foarte sensibili.

– Și eu, o asigură Candi strângându-și mai bine jacheta de lână pe ea.

Sara o privi gânditoare.

– Știu! spuse ea în cele din urmă. Avem lemne în subsol. O să fac focul în toate șemineele. Și la parter și la etaj.

– Perfect. Eu continuu cu descărcatul.

Totul le luă mai mult timp decât prevăzuseră. Dar în cele din urmă se așezară amândouă în salon, în mijlocul pachetelor, în fața unui șemineu în care pâlpâiau câteva flăcări timide.

– Am terminat, o anunță Candi. Totul e aici.

– Mulțumesc. Dar ar fi trebuit să aștepți puțin ca să te pot ajuta și eu.

– Nu fac eu asemenea chestii! S-o las pe celebra romancieră Leah Reid să-și piardă timpul cu asemenea probleme lumești? Nici în ruptul capului!

– Adevărat? Atunci preferi probabil să mă vezi în patru labe în fața șemineului. Sunt atât de neîndemânatică încât mi-a trebuit o cutie întreagă de chibrituri ca să aprind crengile astea.

Izbucniră amândouă într-un râs copilăresc.

– Bine, acum că avem și foc, să trecem la lucruri mai serioase. O să sun ceva mai târziu la agenție, nu se știe niciodată de unde sare iepurele. Până atunci o să încep să despachetez.

– Pot să te ajut dacă vrei. Cu ce începem? Cu cărțile?

Candi deschisese deja o cutie. Băgă mâna în ea și scoase două lucrări. Sara încremeni. Cele mai bune romane ale lui Hunter. Nu reușea să-și ia ochii de la ele.

– Oh! exclamă Candi. Hunter Hathaway! Nu știam că ai acste două best-sellers-uri. E autorul meu preferat. Am auzit că e un tip teribil de seducător, mai fascinant chiar decât eroii romanelor lui. Îmi vine destul de greu să cred asta.

Cu un gest nervos, Sara îi smulse cărțile din mână.

– Du-te acum și odihnește-te. Ai făcut destule pe ziua de azi. Hai, vino să-ți arăt camera ta de lucru.

Fără a-i mai lăsa timp să protesteze, o trase energic afară din salon.

– Aici, îi spuse ea deschizând o ușă aflată la celălalt capăt al holului de la intrare, se găsea pe vremuri o bibliotecă. Cred că va fi un birou foarte frumos. O să-ți instalez aici mașina de scris.

Candi privi pereții plini de etajere. În mijloc trona un superb birou de stejar masiv.

– Splendid! Ești sigură că nu preferi să păstrezi camera asta pentru tine?

– Nu. Mulțumesc. Biblioteca de la primul etaj e mai mică, mai intimă. Îmi convine mai mult.

– Cum se face că fosta proprietară și-a lăsat aici toate mobilele? Sunt foarte valoroase, nu-i așa?

– Soțul ei a murit anul trecut și ea a decis să se mute înainte de venirea frigului. Așa că a părăsit totul în mare grabă. Inclusiv mobilierul.

– Ce păcat! Să se despartă așa de tot ce a iubit! Mi se pare îngrozitor...

– Camera ta se află la primul etaj, chiar lângă a mea, o întrerupse Sara. Am aprins și acolo focul. Dacă nu-ți place, nu ezita să mi-o spui. Nu de camere ducem lipsă aici. O poți schimba oricând.

– Mă duc s-o văd imediat. Dar sunt convinsă că ai făcut cea mai bună alegere.

Și începu să urce veselă scara, sărind treptele din două în două.

Sara se întoarse în salon. În spatele grilajului, buturugile începuseră să trosnească. Perechea de dobermani dormea în fața focului. În colivia lui, Harry clipea somnoros din ochi. Tânăra femeie se așeză pe o sofa și se întinse cu voluptate. În ciuda oboselii călătoriei, a surprizei neplăcute pe care o avusese găsind casa înghețată și a amintirilor dureroase provocate de imaginea fugară care i-l adusese în minte pe Hunter, bucuria ei rămăsese neștirbită.

La douăzeci și cinci de ani, după opt ani de luptă nemiloasă, realizase în sfârșit unul din cele mai dragi proiecte ale ei. De acum înainte nimic nu-i va mai sta în cale.

Nu regreta drumul plin de piedici și de privațiuni care o condusese până aici. Nu regreta nici angajamentele pe care fusese obligată să și le asume pentru a achiziționa această splendidă reședință. Niște angajamente împovărătoare, care o speriau câteodată.

Drepturile de autor ale primului ei roman nu erau de ajuns pentru a cumpăra o proprietate în Ravenwood. Fusese nevoită să ceară un avans pentru viitoarea ei lucrare. O saga în trei volume din care primul va apărea peste câteva luni. O să reușească oare să respecte termenele impuse de editor?

Se ridică, având întipărit pe chip un aer hotărât. Strânsese până acum tone întregi de documente. Nu-i mai rămânea acum decât să treacă la redactare. Dacă se va pune imediat pe treabă, va termina la timp. Da, va reuși. Va câștiga pariul făcut cu ea însăși.

De altfel dovedise asta. Primul ei roman se vindea bine. Foarte bine chiar. Și spera ca într-un viitor nu prea îndepărtat să-i aducă un prestigios premiu literar.

Aruncă o privire prin salon. Pe suprafața lustruită a mobilelor din mahon dansul flăcărilor arunca reflexe roșcate. Râsul ei plăcut, cu o undă de senzualitate în el, trezi ecouri în vechea casă în stil colonial. Un râs din care răzbătea satisfacția datoriei împlinite, plăcerea de a se bucura în sfârșit de o recompensă din plin meritată.

Doar amintirea lui Hunter arunca o umbră asupra acestui tablou însorit. Hunter și mersul lui felin, frumusețea lui virilă. Hunter și zâmbetele lui pline de subînțelesuri, aerele lui de mare senior. Și astăzi, după atâția ani, simțea că-i bate nebunește inima reamintindu-și de acea seară minunată din Denver, când pentru prima oară, simțindu-și gâtul uscat și tremurând de emoție, întâlnise privirea lui enigmatică ațintită asupra ei.

De pe atunci, Hunter era deja celebru. Fără să-i vină să creadă, încântată la culme, se trezise, pe parcursul unui

weekend, ridicată la rangul de favorită, fără să reușească să fie sută la sută convinsă că el era într-adevăr interesat de persoana ei.

Întoarcerea lor la Hollywood marcase începutul unui an nemaipomenit. Pas cu pas, Hunter o ghida pe drumul descoperirii unei lumi necunoscute și fascinante. O lume în care, în tumultul pasiunii, se profila deja umbra amenințătoare a unei sfâșietoare disperări.

De la primul sărut, simțise că se înfierbânta toată. În brațele lui se transforma într-o ființă arzând de dorință, avidă de mângâieri. Hunter avea puterea de a-i înnebuni simțurile. Foarte repede însă, avusese senzația că e prinsă în cursă. Din tot sufletul dorea să i se dăruiască, să se abandoneze beției simțurilor, fericirii amețitoare de a-i aparține. Și totuși, din prima lor seară, știuse că acest vis îi va rămâne pentru totdeauna interzis.

Hunter!... Amintirea lui nu o va lăsa deci niciodată în pace? De trei ani încerca în zadar să și-l alunge din minte. Era de ajuns să zărească un călăreț pe drum pentru a se porni din nou caruselul infernal al regretelor.

Cu un pas furios, se îndreptă spre cutiile îngrămădite în mijlocul salonului. Le desfăcu una după alta, punând rând pe rând fiecare obiect la locul lui. Gardien, dobermanul roșcat, începu să mârâie brusc. Dintr-un salt se repezi la ușa din spate și, ridicându-se cu labele pe ea, începu să latre furios privind prin geam.

Sara se întrerupse din treabă pentru a-i porunci să tacă. Dar înțelese repede cauza acestui acces de furie. Un bărbat călare își făcuse apariția în grădină. Ultimele flori ale sezonului, care înveseleau peluza cu reflexe de

ametist și topaz, își înclinau cu tristețe capetele, călcate în picioare de potcoavele calului. Sara se repezi afară.

– Domnule! strigă ea. Domnule!

Cei doi câiuni se luaseră după ea. Calul necheză și se cabră.

Călărețul mângâie coama calului pentru a-l liniști. Apoi își îndreptă ochii spre Sara.

– Îmi pare sincer rău. Ați cumpărat casa?

Ea se mulțumi să dea din cap afirmativ. Călărețul îi zâmbi.

– Să mă prezint. Galen Van Anderson, vecinul dumneavoastră cel mai apropiat.

Cu o mână îngrijit manichiurată, el îi indică o reședință elegantă aflată în vârful unei coline împădurite.

– Tocmai m-am întors de la Paris. Fosta proprietară nu vedea nici un inconvenient în faptul că traversez domeniul ei călare pentru a ajunge la pădure. S-a mutat abia săptămâna trecută. Nu credeam că o voi găsi deja aici pe noua proprietară. Mi se pare că exista o listă de așteptare destul de lungă. Ravenwood este un loc rezidențial destul de râvnit și suntem constrânși la o oarecare, cum să-i zic, selecție, pentru a ne proteja liniștea.

– Știu. Dar am ajuns în capul listei și posed toate referințele cerute. V-aș ruga să nu mai treceți pe aici călare. Mi-ar părea rău să vi se întâmple vreun accident.

– Înțeleg, spuse el cu un surâs care descoperea o dantură sclipitor de albă. Vă mulțumesc că păreți atât de preocupată de siguranța mea. Mi-e teamă că v-am stricat florile. Pot fi iertat pentru asta?

Sara îl privea cu atenție. Părul de un blond cenușiu, ochii copilărești cu gene lungi și întoarse, o gură senzuală... Cum de-l putuse confunda cu Hunter? Fiindcă nu avea nici o îndoială: era călărețul pe care-l văzuse pe alee. Cu cizmele lui lustruite, cu pantalonii de călărie strânși pe picior, cămașa din sateîin alb și vesta din tweed, semăna cu un manechin. Cam prea perfect pentru gustul ei. Dar ăsta nu era un motiv să se certe cu el.

– Doar n-o să vă port pică pentru câteva flori călcate în picioare.

El sări cu ușurință jos și-i aruncă un surâs "ca în filme".

– Aș putea să vă întreb care este numele dumneaoastră?

– Sara McShane, îi răspunse ea întinzându-i mâna.

El o luă cu atâta grabă încât Sara se dădu înapoi cu un pas.

– Celibatară sau măritată? se interesă noul ei vecin, cu o sclipire malițioasă în ochii lui albaștri. Prefer să nu trezesc furia unui soț gelos.

– Celibatară.

– M-ați făcut fericit. Scriitoare, artistă, profesoară?

– Romancieră. Sunt autoarea romanului "Lacrimile copilăriei".

– Mă simt foarte onorat, rosti el gratificând-o cu o mică reverență. N-am citit cartea, dar o s-o fac neapărat. Titlul mi se pare promițător.

– Slavă Domnului că publicul a apreciat-o favorabil.

Se întoarseră amândoi auzind-o pe Candi care se apropia de ei pe cărare.

– În sfârșit! exclamă tânăra secretară, nescăpându-l din ochi pe vizitatorul lor. Ați venit pentru instalația de încălzire?

El izbucni în râs.

– Călare? Ar fi cam neobișnuit. De ce? Aveți probleme?

Sara făcu prezentările.

– Candice Allen. Vecinul nostru, Galen Van Anderson.

Schimbară o privire. În ochii lui Candi strălucea un interes evident pentru frumosul călăreț. Dar Galen părea mult mai atras de furmusețea fragilă a Sarei. Spre ea se întoarse, nedându-i nici cea mai mică atenție lui Candi.

– N-o să vă propun să vă repar instalația de încălzire, fiindcă nu mă pricep. Dar pot să vă invit la serata pe care o dă diseară unul dintre vecinii noștri, care este scriitor. Puteți veni și cu surioara dumneavoastră, bineînțeles. Dacă are totuși vârsta să-și facă apariția în lume. Va fi ocazia ideală de a întâlni majoritatea membrilor micii noastre comunități.

– Accept cu cea mai mare plăcere. Și tu, Candi?

– Aș prefera să găsesc pe cineva care să se ocupe de instalația de încălzire.

– Adresați-vă lui Harry Mayer, le sfătui Galen. Vă dau imediat numărul lui de telefon.

Și plin de amabilitate, scrise numărul pe o carte de vizită pe care i-o întinse apoi Sarei.

– Sunteți artist? se intersă ea citind cele tipărite cu litere gotice pe un carton scump.

– Dacă vreți. Tatăl meu a fost un pictor cunoscut. Mi-a lăsat o avere frumoasă. Dacă-mi permiteți, acum o să vă părăsesc. Pe diseară, la ora șapte și jumătate.

Sări cu ușurință în șa și se îndepărtă fără să mai arunce nici o privire în urma lui.

– Iată încă unul care se crede croit din coasta lui Jupiter! bombăni Candi în timp ce se întorceau spre casă.

– Ți-e necaz pe el fiindcă te-a tachinat. Mă înșel cumva?

– Nu. E adevărat. De fapt îți mulțumesc. A fost drăguț din partea ta că m-ai rebotezat pentru a face prezentările.

Cu câinii pe urmele lor, tinerele intrară în salon.

Sara se grăbi să-i telefoneze instalatorului pe care-l recomandase Galen. Când puse jos receptorul, surâsul îi dispăruse de pe buze. Temperamentul ei impetuos ieșea la suprafață.

– Ei bine? o întrebă Candi. O să vină?

– S-o crezi tu! Domnul Mayer n-are intenția să se deranjeze decât săptămâna viitoare. După cum vorbea, ai fi crezut că l-am ofensat cerându-i să facă asta. M-a sfătuit să aprind focul în șeminee.

Un fulger de mânie trecu prin ochii ei cenușii.

– Bineînțeles că n-aveam de ales. Și el știe prea bine asta. E singurul instalator pe o rază de nu știu câți kilometri.

– Agentul imobiliar te-a prevenit, și eu la fel. Nu te poți aștepta să găsești aici, la capătul pământului, tot confortul cu care suntem obișnuite.

Posomorâte, se puseră din nou pe treabă, și în cele din urmă terminară cu despachetatul. Brusc, în salon se auzi un strigăt răgușit:

– În foc! În foc.

Izbucniră amândouă în râs.

Lângă șemineu, Harry, cocoțat pe leagănul lui, privea cu ochii holbați focul din șemineu. Era prima oară din viața lui când pronunța un cuvânt potrivit cu împrejurările.

– Când Galen își va da seama că la noi e azilul unei adevărate menajerii, n-o să mai pună niciodată piciorul pe aici, declară Candi pe un ton sentențios. Cred că avem cu ce pune în derută o armată întreagă de pretendenți.

– Galen e un vecin și nimic mai mult.

Galen Van Anderson, gândi ea apucându-se din nou de lucru. Cu un asemenea nume nu putea fi decât descendentul unei vechi familii de aristocrați sudiști. Un mediu care-i era prea bine cunoscut. Întreaga ei copilărie fusese jalonată de experiențe dureroase care o învățaseră o dată pentru totdeauna ce prăpastie de netrecut îi desparte pe cei bogați de cei săraci.

Dar toate astea aparțineau de acum unui trecut de mult depășit, totuși, din păcate, încă viu în amintirea ei. Își croise un drum în lume și-și realizase cel mai scump vis, așa cum o sfătuise mama ei. Niciodată viața nu i se păruse atât de frumoasă.

Amintirea lui Hunter reveni s-o hărțuiască. Decisă să-l alunge definitiv din gândurile ei cu orice preț, înhăță cele șase volume scrise de el și le plasă pe raftul cel mai de sus al bibliotecii.

Capitolul 2

Noaptea învăluia Ravenwood cu o mantie groasă de întuneric. După ce ieși din baie, Sara se grăbi să se îmbrace. O rochie de lână și un pulover asortat. În ciuda focului care ardea în șemineu, seara era destul de răcoroasă. De la parter urcau acordurile languroase ale unei melodii sentimentale din anii cincizeci. Simți că o trece un fior.

Muzica o făcea să se simtă melancolică. Cu inima strânsă, își înăbuși un oftat. Cui să se destăinuiască? În mod sigur nu prea tinerei și prea romanticei Candi. Așa că trebuia să păstreze pentru ea secretul care amenința s-o înăbușe.

Brusc, cuvintele pe care Hunter le pronunțase într-o anumită seară îi reveniră în minte.

"Ți-e teamă de dragoste? Îți petreci timpul vorbind dar când e vorba să treci la fapte găsești întotdeauna un pretext. Ești cumva lașă?"

O să reușească vreodată să uite? Din toată inima ei, din toată ființa ei, aspira la acea dragoste totală pe care o descria în romanele sale. Credea cu fermitate în fericire, în plăcerea unei intimități împărtășite în micile bucurii de zi cu zi. Și totuși ea nu întâlnise niciodată această formă de dragoste.

Ceea ce cunoștea ea era pasiunea, delirul născut din îmbrățișările sălbatice, vârtejul senzațiilor amețitoare, dorința nesatisfăcută și... disperarea unei inimi frânte.

Fericirea, după cum avea ea obiceiul să spună, este înainte de toate o stare de spirit. O problemă de voință. Hunter îi dovedise repede contrariul. Din vina lui, frumoasele ei teorii se duseseră pe apa sâmbetei. Pe vremea aceea, o epocă de mult apusă în viața ei, dacă fericirea ei depindea de cineva, acela era Hunter Hathaway.

Hunter, inaccesibilul. Arogant, coleric, condescendent... Întotdeauna gata să ironizeze pe cineva, să critice. Hunter, singura ei dragoste, singura pasiune, singura ei deziluzie.

O privire aruncată spre pendula așezată pe șemineu o făcu să-și dea seama că era oarecum în întârziere. În curând va fi șapte și jumătate. Își perie repede buclele negre, își dădu cu puțin ruj pe buzele senzuale și, luând în trecere o eșarfă, coborî s-o întâlnească pe Candi în salon.

Secretara ei îi aruncă o privire șireată.

– Ia te uită, ți-ai scos îmbrăcămintea de iarnă. Și tu ești friguroasă?

– După ce am trăit atâta timp în oraș, nu mai sunt obișnuită cu climatul de aici. Să sperăm că temperatura nu va coborî prea mult. În caz contrar, va trebui să-mi petrec noaptea punând lemne pe foc.

Făcându-i cu ochiul, adăugă:

– Nu ți-e teamă că îți va fi frig astfel îmbrăcată?

Candi își trecu nervoasă mâna peste decolteul rochiei lungi.

– E prima oară când o pun. N-am avut niciodată curajul s-o port. Nu sunt indecentă în ea?

– Este splendidă. Și cocul e o minunăție. Complimentele mele.

Câinii începură să latre furios. Cu un pas grăbit, Sara se îndreptă spre ușă.

– Probabil că e cavalerul nostru.

Deschise ușa și se dădu la o parte ca să-l lase să intre pe vecinul lor.

– Intră, Galen, îi spuse ea prietenos, hotărâtă să se arate mai amabilă. Ai ajuns la fix.

– Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc, șopti el zâmbind. Încarnezi frumusețea în toată splendoarea ei. Faci să pălească spledinda mea colecție de diamante.

Se întoarse nepăsător spre Candi.

– Ce faci, micuțo? Arăți superb.

– Așa cred și eu. Și îndrăznesc să sper că o să fac să pălească colecția ta de brichete.

Galen izbucni în hohote de râs.

– Sunteți gata? Atunci să pornim. Apropo, Mayer a venit să repare sistemul de încălzire?

– Nu. Și nici nu-i trece prin minte să vină până săptămâna viitoare. Nu mai ai și pe altcineva să ne recomanzi?

– Din nefericire, nu mai știu pe nimeni. Agentul imobiliar care v-a vândut casa este acum plecat în concediu. Iar ceilalți instalatori... Dacă o să apelați la ei, Mayer n-o să vă ierte nicidoată. E mai bine să rămâneți în relații bune

cu el. Dacă nu, veți avea probleme pe viitor. Dar am vorbit destul despre problemele voastre, doamnele mele. Serata a început deja și toată lumea așteaptă cu nerăbdare să le întâlnească pe cele mai încântătoare locuitoare din Ravenwood.

*
* *

Galen opri luxosul său Mercedes în fața unei case mari, înconjurată de copaci de esențe rare. Imensa peluză care se întindea în fața acestei reședințe senioriale avea în mijlocul ei o fântână arteziană din care țâșnea un jet înalt de apă. În spatele celor două aripi ale clădirii flancate de arbori centenari, se ghicea o seră de trandafiri unde, la lumina candelabrelor, ultimele flori ale sezonului străluceau părând acoperite de rouă.

– Ce minunăție! șopti Sara.

– Un decor de vis! exclamă secretara ei. Proprietarul trebuie să fie extraordinar de bogat.

– Așteptați să intrați în casă și o să rămâneți cu gura căscată. Stăpânul acestei splendori este un adevărat estet. Este îndrăgostit de lucrurile frumoase.

Brusc intimidate, cele două tinere urcară treptele verandei. Un valet le introduse într-un hol vast cu pereții acoperiți de panouri din lemn sculptat. Covoare persane groase acopereau marmura, înăbușindu-le pașii.

Hohote de râs, frânturi de conversație și accentele răgușite ale unei melodii de jazz parveneau din salon.

Așezați în jurul unui șemineu monumental pe divane acoperite cu brocart, invitații formau un grup vesel.

Conversațiile se întrerupseră brusc și toate privirile se îndreptară spre noile venite.

– Lăsați-mă să vi le prezint pe Sara McShane, spuse Galen cu o voce tunătoare. Sara, ea este Kathy Potter, romanciera, ea Nora Cane, tot romancieră, el e pictorul Jimmy Waterman cu soția lui, Jamie Lynn, și Tom Bough, pictor abstract.

Le trase apoi pe însoțitoarele lui spre o sofa ceva mai retrasă.

– Betty și Roy Nicholas, anunță el cu o reverență. Sara McShane, romancieră, și Candi Allen... De fapt, ce faci în viața de toate zilele, micuța mea?

– Am și eu o ocupație, dragul meu Galen. Fiindă sunt secretara particulară a unei femei de litere căreia i se prezice un mare succes.

– Doamne! Sunt teribil de impresionat.

– Nici nu mă îndoiesc de asta. Credeai în mod sigur că mă mulțumesc să trăiesc în umbra surorii mai mari.

Galen izbucni în râs și le prezentă ultimilor doi invitați, Neil și Louise Grafton.

– Dar unde este gazda noastră? se interesă el, așezându-se între Candi și Sara pe o sofa tapițată cu mătase albă.

– E la bucătărie. Cred că nu va întârzia să se întoarcă în mijlocul nostru.

Cu o privire cercetătoare, Louise o studie pe Sara.

– Am putea afla ce gen de cărți scrieți? se interesă ea.

– Romane. Primul a apărut anul acesta. Un roman polițist care a fost excelent primit de public. În prezent redactez primul volum dintr-o saga care prezintă viața unei femei irlandeze. Dumneavoastră?

Dar Louise nu mai avu ocazia să-i răspundă.

O voce caldă, cu accente virile, din care răzbătea o ușoară ironie, se făcu auzită din celălalt capăt al salonului.

– Nu te teme. Louise nu te va concura, Floare a Irlandei. Neil și ea scriu manuale școlare.

Cu răsuflarea tăiată, Sara se întoarse. Simți că sângele îi fuge din obraji. Inima îi bătea nebunește în piept. În pragul ușii, sprijinit cu nonșalanță de tocul din lemn masiv, Hunter Hathaway o privea cu un zâmbet ironic.

Îi susținu privirea fără să clipească. Într-o clipă Sara înregistră schimbările survenite în ultimii trei ani. Gura lui părea mai senzuală. Câteva fire argintii apăruseră în părul lui des și negru. Ochii păreau voalați plini de o melancolie pe care nu le-o cunoștea.

Incapabilă să se miște, ea îl devora cu o privire arzătoare. Nu, nu se schimbase. Trufaș, distant, ironic... și mai seducător ca niciodată.

Își mușcă buzele pentru a le împiedica să tremure. Cum era posibil? Ce făcea el aici?

– Fii binevenită, Floare a Irlandei, continuă el pe un ton ironic. A trecut ceva timp de când nu ne-am văzut. Ce vânt bun te aduce?

– Eu... eu am cumpărat proprietatea vecină, reuși să îngaime Sara. Casa situată exact vizavi, la poalele colinei.

Niște sclipiri de culoarea chihlimbarului se aprinseră în ochii lui negri. Încet, metodic, Hunter o studie din cap până-n picioare. Cu obrajii în flăcări, ea se supuse acestui examen fără să îndrăznească să respire măcar.

Hunter se apropie în sfârșit de ea, cu acel mers felin care-l făcea să semene cu o fiară gata să se arunce asupra prăzii.

– Dacă vreți să ne scuzați o clipă...

Și fără să mai aștepte răspunsul, o luă de braț și o trase deoparte.

– Deci ai cumpărat proprietatea vecină. Ar fi indiscret să te întreb dacă ai făcut intenționat asta?

– Ce idee!

Începu să se joace nervoasă cu eșarfa ei. Cum să pună capăt acestei convorbiri înainte ca el să descopere cât de tulburată se mai simțea încă în prezența lui?

– Nu, adăugă ea, cu o voce ciudat de răgușită. Nu văd de ce aș fi ales în mod deliberat acest loc, ca să fiu practic instalată la ușa ta.

– Poate că avem un proiect comun pe care trebuie să-l ducem la îndeplinire?

Ea se dădu înapoi, de parcă o pălmuise.

– Categoric nu!

– Nu mai spune! Doar nu te afli din întâmplare la Ravenwood.

Ridicându-și bărbia cu mândrie, își înghiți lacrimile și-i răspunse:

– Nu. Dintotdeauna am visat să locuiesc aici. M-am înscris pe o listă de așteptare și am pândit cu răbdare ocazia de a reveni în regiune. Reamintește-ți de gâsculița venită din sud, drăguță dar prostuță și mai ales îngrozitor de naivă...

– Naivă? Tu?...

Izbucni pe neașteptate în râs . Vocea lui se făcu periculos de mângâietoare.

– Mi-ai deschis ochii asupra semnelor tale, scumpa mea Sara. Grație ție am învățat să nu subestimez gâsculițele hotărâte să-și croiască un drum în viață, cu orice preț bineînțeles.

Sara simți că inima i se oprește în loc. Niciodată n-o să-i mai suporte sarcasmele.

Discreți, invitații se mulțumeau să-i privească pe furiș, teribil de curioși. Buturugile trosneau în șemineu, un miros plăcut de rășină se răspândise prin încăpere. Cineva se ridică să pună un disc la patefon. Acordurile sfâșietoare ale unui saxofon răsunară în cameră.

Prima ei seară la Ravenwood!

Visa la ea de ani de zile. Și își imaginase și o mie de feluri improbabile de a-l revedea pe Hunter. Dar în visurile ei, lucrurile nu se petreceau astfel. Șansa nu-i surâsese. Din nou destinul îi era potrivnic. Cum putea să trăiască la Ravenwood, la doi pași de el?

– De ce ai ales locul ăsta? îl întrebă ea în cele din urmă, ca și cum de răspunsul lui depindea soluția tuturor problemelor ei.

– Sunt scriitor. De ce n-aș avea și eu un loc în această comunitate de artiști?

– Înțeleg. Dar și eu sunt scriitoare.

– Ah, da, e adevărat. Și cartea ta se vinde atât de bine încât îți poți permite să-ți realizezi visurile. Splendid!

Sara se simți rănită.

– Și de ce ai folosit un pseudonim? Ca să fii sigură că n-o să aud vorbindu-se despre lucrarea ta, sau fiindcă îți era prea rușine să lași să apară un roman sub adevărtul tău nume?

– Nici una nici alta.

– Pot să intru și eu în discuția voastră? se interesă Galen apropiindu-se de ei. Ce lovitură de teatru, dragul meu Hunter. Nimeni nu știa că vă cunoașteți.

– Suntem prieteni de multă vreme. Foarte buni prieteni, chiar. Am cunoscut-o pe Floarea Irlandei din leagăn, dacă pot spune așa. Am ajutat-o să facă primii ei pași pe când își căuta încă propriul stil.

Un val de mânie întunecă privirea Sarei. De la prima lor întâlnire, el o pricopsise cu această poreclă ridicolă. Își ridică mândră capul pentru a-l privi cu răceală.

– Nu uita că mă numesc Sara.

– Doamna Sara McShane, dacă am înțeles bine. Curios lucru. Nu te-aș fi crezut niciodată în stare să lași un bărbat să se interpună între tine și aspirațiile tale literare. Soțul tău are cumva avantajul de a aparține acelei categorii de bărbați care renunță la orice ambiție personală pentru a-și susține soția pe drumul spinos al gloriei?

Sara nu dădu glas replicii mușcătoare care îi venise spontan pe buze. Nicidoată nu și-ar fi închipuit că el o va mai putea face încă să sufere. Mai ales prin afișarea acestui dispreț binevoitor pe care părea că persoana ei i-l inspirase și pe vremuri.

– Să știi, replică ea, că McShane este numele tatălui meu. Deoarece tatăl meu vitreg nu m-a adoptat, nimic nu mă împiedică să port numele celui care mi-a dat viață.

Se priveau în ochi, necruțător. Dar imediat, putu să citească în privirea lui Hunter o mare ușurare. Dar fu o impresie atât de fugitivă, încât se întrebă imediat dacă nu cumva se înșelase. Fiindcă el o privea acum cu un surâs ironic în colțul buzelor.

– Am spus întotdeauna că este dotată cu o inteligență machiavelică. Nu se poate să nu-mi treacă prin gând că ți-ai schimbat numele doar cu scopul de a dispărea fără urmă. Din nefericire, ai ratat șansa.

Obosită de această ceartă inutilă, Sara îi întoarse spatele. Cu câteva cuvinte, Hunter redeschisese niște răni pe care le crezuse vindecate, despre care își dădea acum seama că nu se vor închide niciodată.

Aruncă o privire pierdută în jurul ei. Niciodată nu se mai simțise atât de singură, atât de vulnerabilă.

– Mi-a plăcut foarte mult cartea ta, îi șopti Kathy Potter la ureche.

Nespus de fericită de această diversiune, Sara îi adresă un surâs tremurător. Kathy avea vreo cincizeci de ani, o siluetă adolescentină și niște gesturi repezi de băiețoi. Părea o persoană plină de viață și de bună dispoziție. Privirea ei strălucea de malițiozitate.

– Ai mult talent, micuța mea. Și o imaginație extraordinară. De exemplu, detectivul tău. Ce personaj fantastic! Atât de seducător, atât de dinamic!

– Eu... îți mulțumesc din suflet, îngăimă Sara, care fusese cuprinsă de o panică de neînvins.

Pentru a crea acest personaj, ea fusese inspirată până în cele mai mici amănunte de personalitatea lui Hunter, singurul bărbat care contase vreodată în viața ei.

Kathy se întoarse spre el.

– Ai citit romanul ei, dragul meu? *Lacrimile copilăriei* de Leah Reid.

Simțind că sângele face să-i zvâcnească tâmplele, Sara așteptă răspunsul lui. Nu exista nici o persoană pe lumea asta a cărei părere să aibă mai multă importanță pentru ea. Va avea el oare îndrăzneala să-i nege talentul?

– Îl știu, da, declară el laconic.

– Am auzit spunându-se că a fost propus pentru marele premiu al *Stăpânilor Misterului,* la New York, continuă Kathy. E adevărat?

– Așa e, recunoscu Sara înroșindu-se de plăcere.

Își ridică ochii, nerăbdătoare de a auzi comentariile stăpânului casei.

– Felicitările mele, se mulțumi acesta să spună.

Galen se apropie de ei, fermecător ca întotdeauna.

– Abia aștept, draga mea Sara, să facem cunoștință mai bine. O relație cu marea Leah Reid nu poate fi decât fructuoasă.

– În locul tău n-aș fi atât de sigur.

– De ce oare, dragul meu Hunter? Sper că nu mă aventurez pe terenul tău de vânătoare.

Scriitorul izbucni în râs.

– Nici gând! Doream pur și simplu să te pun în gardă. Nu te lăsa înșelat, Galen. Această frumoasă doamnă se mulțumește să se joace cu cuvintele, compunând fraze frumoase. Dragostea va constitui fără îndoială subiectul principal al lucrării ei, dar habar nu are despre ce vorbește.

Și cu un surâs răutăcios pe buze le întoarse spatele.

Lividă la față, Sara căută sprijinul lui Galen care o conduse curtenitor spre sofaua pe care se plictisea Candi.

Secretara ei o primi cu o mutră îmbufnată. Probabil că avea o mie de întrebări să-i pună. De ce nu-i spusese că-l cunoaște personal pe Hunter Hathaway? Ce se petrecuse între ei? Cât timp rămăseseră prieteni și...

Incapabilă să suporte tirul unui asemenea interogatoriu la care refuza să răspundă, Sara se eschivă cu discreție, pretextând că trebuia să se ducă la toaletă.

În această locuință mare, necunoscută, se rătăci în curând într-un labirint de culoare și anticamere. Decise în cele din urmă să se aventureze la primul etaj. Cu siguranță că va găsi acolo o baie.

Ajunsă pe palier, împinse prima ușă și rămase încremenită în prag.

Lumina difuză a unei veioze se revărsa asupra unui pat cu baldachin pe care-l recunoscu de la prima privire. Era patul lui Hunter. Cum l-ar fi putut uita?

Niște pași răsunară pe scară. Speriată, se furișă în cameră și închise grăbită ușa în urma ei.

Cu inima bătând nebunește, își ținu respirația așteptând momentul propice ca s-o șteargă fără a fi văzută.

Pașii se apropiau. Își înăbuși un strigăt de spaimă. Apoi ușa se deschise încetișor.

Hunter se apropie de ea.

– Aș putea să știu ce faci aici?

– Eu... eu căutam baia, șopti ea simțind că-i vine să plângă de necaz.

El o privi îndelung, înainte să izbucnească în hohote de râs.

– Cum le potrivește întâmplarea! Iată-te deci revenită la punctul de plecare: gata să intri în patul meu. Din nefericire nu-mi pot părăsi astfel invitații. Va trebui deci să mai așteptăm puțin până să ducem la bun sfârșit acel proiect comun despre care vorbeam adineaori. Îmi pare rău, Floare a Irlandei.

Pusese deja mâna pe clanță, când se răzgândi brusc. Se apropie încet de ea.

– Dacă mă gândesc bine, trebuie să-mi fac puțin timp ca să-ți dăruiesc un eșantion din ceea ce ne rezervă viitorul. Asta îți va permite să ai răbdare.

Și o luă pe negândite în brațe. Cu capul lăsat pe spate, Sara se abadonă buzelor lui lacome. Instinctiv își încolăci brațele în jurul gâtului lui Hunter și, lipită de el, cu ochii închiși, lăsă să-i scape un geamăt de plăcere.

Cu o mână fermă el urmă contururile trupului ei cu mângâieri aprinse, dureros de familiare. Luată de val, fără să mai țină seama de nimic, Sara îi răspundea la fiecare sărutare, la fiecare mângâiere cu o patimă devorantă.

Dar el o împinse cu brutalitate și se îndepărtă de ea. Apoi, fără să-i arunce nici o privire, se duse să caute o batistă în comodă și-și șterse metodic buzele. Cu spatele la ea, privindu-se în oglindă, așeză la locul ei o șuviță rebelă de păr.

Apoi se întoarse spre ea, disprețuitor și rece.

– Pe mai târziu, Floare a Irlandei. Când îți vei reveni din emoție, coboară în mijlocul invitaților mei.

Mută de uimire, ea îl privi ieșind, fără să schițeze nici cel mai mic gest.

Simți apoi că o lasă picioarele. Cu inima sfâșiată, nespus de umilită, se aruncă pe pat și cu capul băgat în perna de puf, dădu frâu liber lacrimilor.

Zguduită de hohote convulsive de plâns, încerca în zadar să alunge amintirile care reveneau în valuri dureroase. Cu un fior de groază, retrăi în amănunte acea fatidică noapte când, pentru prima oară, intrase în camera lui Hunter.

Cu obrajii arzând de rușine, își reamintea emoția ei de fată naivă pusă față-n față cu realitatea unei dorințe irezistibile.

Aplecat peste același pat cu baldachin, Hunter o privise îndelung, văzând-o cum tremură, cu fața ascunsă cu timiditate sub brațul îndoit, rușinată de goliciunea ei.

Vocea lui răgușită răsuna încă în urechile ei.

– Te doresc atât de mult, Sara. Lasă-mă să te învăț ce înseamnă plăcerea.

Cu vârful degetelor îi atingea sânii, curba șoldurilor, căldura pântecului... Lungit alături de ea, el îi ghida mâna tremurătoare, antrenând-o spre descoperirea unei lumi necunoscute până atunci.

Aflată pe punctul de a face ultimul pas care o separa încă de misterul dragostei, fusese cuprinsă brusc de panică. Sărise din pat și fugise în salon, cu ochii plini de o spaimă de nespus.

Hunter o urmărise, cu trăsăturile deformate de un rictus răzbunător.

– Nu sunt nici un sfânt și nici un erou, Sara. Sunt un bărbat, făcut din carne și sânge, plin de dorință. Nu mă joc. Te doresc prea mult. Lasă-mă să fac dragoste cu tine.

– Nu. Te rog. Te implor... Nu pot.

– Foarte bine. Atunci căsătorește-te cu mine. Vreau să devii soția mea. Mama copiilor mei. Tovarășa mea și cel mai bun critic al meu.

Îngrozită, ea îl privea cu seriozitate printre lacrimi.

– Nu-mi cere asta, Hunter. Eu... eu nu pot.

O clipă el rămase încremenit.

– De ce? o întrebă Hunter în cele din urmă.

La ce bun să-i explice? El n-ar înțelege. Cu inima sfâșiată, disperată, ea îi întorsese spatele.

Cu un gest, el o obligase să-l privească drept în ochi. Vocea lui devenise dușmănoasă.

– Vreau un răspuns! Nu pot să rămân într-o veșnică incertitudine. Refuzi să devii amanta mea, refuzi să devii soția mea... Ce vrei atunci? Să continui să mă ții în șah cu promisiuni deșarte?

Incapabilă să găsească un răspuns, ea încercase din nou să fugă. Dar el o împiedicase. Sub privirea lui arzătoare, ea simțise că-i fuge pământul de sub picioare. Doar Dumnezeu știa cât de mult și-ar fi dorit să-și unească destinul cu al lui. Dar era imposibil. Nu acum.

– Răspunde! urlase Hunter zguduind-o cu sălbăticie de umeri. Ce vrei?

– Vreau să devin o scriitoare celebră!

Își luase rochia în trecere și fugise ca să plângă toată noaptea pe țărm.

Acum, trei ani mai târziu, se afla așezată pe același pat și în urechile ei răsuna încă răspunsul pe care i-l aruncase în față.

Ea îl respinsese în numele ambiției, al aspirațiilor ei, al celor mai scumpe visuri. Pe acea vreme acest motiv i se păruse nu numai valabil dar și just. De ce acum, dintr-o dată, aceste cuvinte i se păreau complet lipsite de sens?

Se ridică încet și-și puse în ordine ținută. Apoi, în vârful picioarelor, se furișă pe culoar în speranța că va putea părăsi cu discreție această casă. N-ar mai putea suporta încă o confruntare cu Hunter. Nu în seara asta.

Capitolul 3

– Sara! Sunt aici!

De pe ultima treaptă a scării, Sara întoarse surprinsă capul. Candi o striga din salon, atrăgând spre ea toate privirile. Cu un surâs forțat pe buze, ea se îndreptă spre sofaua unde Candi își bea trist cupa de șampanie.

– Te simți bine? Ești foarte palidă.

– Totul e în regulă, o minți Sara. O simplă migrenă. Dar dacă nu te superi, m-aș întoarce acasă.

Micuța roșcată făcu o mutră dezamăgită.

– Ce păcat! Petrecerea e în toi. Vrei puțină șampanie?

– Nu, mulțumesc. Prefer să plec. Dar tu poți să rămâi dacă vrei. Eu mă simt îngrozitor de obosită.

– Precis că din cauza drumului. Eu am dormit. Dar tu ai condus tot timpul.

– Unde este Galen?

– Oh! M-a lăsat mască de mult timp. Uită-te acolo, e ocupat cu blondina aia.

Ca și cum îi auzise reproșurile, Galen se întoarse spre ele și le făcu un mic semn cu mâna.

Dar în salon, conversația era din ce în ce mai animată. Sara simțea cum îi zvâcnesc tâmplele și i se părea că totul se învârtește în jurul ei. Cu o mână tremurătoare, își dădu la o parte o șuviță care-i căzuse pe fruntea înfierbântată.

– Iată-te din nou în mijlocul nostru, frumoasă Sara, șopti Galen, mângâindu-i ușor buclele negre. Unde ai fost?

În celălalt capăt al încăperii, îl văzu pe Hunter încruntându-se. Îl fixa pe Galen cu o privire amenințătoare.

Fiindcă nu se simțea în largul ei, Sara se trase puțin înapoi și încercă să adopte un ton glumeț.

– Ți-am lipsit? Nu păreai totuși să te plictisești lângă fermecătoarea blondă.

– Oh! Ea a fost doar o companie plăcută în așteptarea ta, asta-i tot. Ce vrei, am trecut de vârsta jocului cu păpuși. Acum îmi trebuie o interlocutoare demnă de acest nume.

Ochii lui Candi aruncară fulgere.

– Și mie mi-ar plăcea să găsesc un interlocutor demn de interes. Dacă mi l-ai prezenta pe Hunter Hathaway?

Galen izbucni în râs.

– Gata, fetițo! Dacă asta îți face plăcere.

Cu ochii strălucitori, Candi se apropie de stăpânul casei. Sara își înăbuși un suspin. Și ea pălise așa pe vremuri. Și întotdeauna se apropia cu o oarecare teamă de idolul ei.

Hunter o gratifică pe tânăra secretară cu un zâmbet condescendent, apoi o concedie cu o politețe rece.

Incântată, Candi traversă încăperea în sens invers, cu un mers de regină. Marele *stăpân* binevoise să se uite la

ea, gândi Sara cu amărăciune. Poate că ar trebui s-o pun în gardă? Dar se răzgândi imediat. Candi era destul de mare ca să evite cursele.

Fără voia ei, Sara nu pleca acasă. Nu reușea să se smulgă din acest salon unde, sigur pe el, amabil și surâzător, Hunter conversa cu invitații săi ca și cum nimic nu se întâmplase. De mai multe ori privirile lui se opriră asupra ei, ca pentru a se asigura că era prezentă. Incapabilă să joace scena indiferenței, de fiecare dată Sara întoarse capul ferindu-și privirea.

Cum să plece fără să atragă atenția asupra ei? Dintr-o dată Sara simți că nu mai putea rămâne în aceeași încăpere cu călăul ei. Simpla lui prezență era un adevărat chin pentru ea, o agonie lentă. Ca o floare lipsită de apă, ea simțea că puterile o părăsesc.

Sfârși prin a găsi destul curaj pentru a-și lua rămas bun de la câțiva invitați.

– Pleci? se miră Galen. Deja?

– O migrenă îngrozitoare... Candi mai rămâne.

– Să-mi iau rămas bun de la gazda noastră și te însoțesc.

Sara îl așteptă în picioare, aproape de ușa salonului. Hunter aruncă în direcția ei o privire ironică dar, slavă Domnului, nu se deranjă să se apropie ca să-i spună la revedere.

Cu mintea golită de orice gând, cu inima înghețată ca vremea de afară, ea se strecură fără să scoată nici un cuvânt pe locul din față al Mercedes-ului gri.

– Ți-e frig? o întrebă Galen dând drumul la încălzire.

– Puțin.

– Pot să te încălzesc dacă vrei.

– Cunosc și alte mijoace la fel de eficace. O ceașcă mare de cafea, de exemplu. Te-ar tenta?

Se forța să fie amabilă, în speranța că el nu va accepta. Dar se înșela.

– O idee foarte bună. Hai să bem o cafea în timp ce ne încălzim picioarele în fața focului din șemineu.

Câinii îi primiră lătrând veseli. În colivia lui, Harry-Cap-de-hârleț nu scotea nici un cuvânt.

Sara își puse o vestă groasă de lână și mai aruncă pe foc câteva lemne. Apoi, posomorâtă și trasă la față, puse cafetiera electrică la priza din bucătărie.

Plin de amabilitate, Galen mai puse el câteva buturugi în șemineul din salon.

– Vrei să discutăm? o întrebă el luând loc la masa rotundă pe care Sara pusese cești.

Ea înțelese sensul cuvintelor lui și scutură energic din cap. N-avea nici un chef să evoce în fața lui trecutul tumultuos al legăturii ei cu Hunter.

– Să știi că, oricum, nu e mare lucru de povestit.

– Cum vrei.

O tăcere ciudată se instală în salon.

Jenată, Sara căuta cu disperare un subiect banal de conversație.

– Locuiești de mult timp în Ravenwood? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Întotdeauna am locuit aici.

– Și Hunter?

Își mușcă imediat buzele. Cum de-i putuse scăpa o asemenea întrebare? Încercă s-o întoarcă.

– Locuiește aici tot timpul anului?

– Da. Cu excepția unor călătorii pe care le face din când în când.

– Singur? șopti ea.

Galen ridică din umeri cu indiferență.

– Totul depinde dacă te referi la nopțile sau la zilele lui.

Un val de sânge coloră obrajii ei palizi. Își luă încurcată ceașca de cafea în mână și începu s-o studieze. Printre gene, remarcă jena evidentă a invitatului ei.

– Sara, începu el cu blândețe. Ar fi mai bine să-mi spui tot adevărul. Care este exact natura legăturilor care există între tine și Hunter? De ce mi-ai ascuns faptul că-l cunoști?

Sara râse fără pic de veselie.

– Habar n-aveam că locuiește aici. Îți jur că nu știam nimic.

– Și?

– Prietenia care ne-a legat odinioară a dispărut de mult. Nu mai simțim unul față de celălalt decât ură, îi mărturisi ea cu inima sfâșiată.

– Perfect! exclamă Hunter luând-o de mână. Hunter are la picioarele lui toate femeile de pe lume. Când se plictisește de una n-are decât să ridice receptorul telefonului pentru ca imediat să se prezinte alte zece în loc. La urma urmei, e un lucru de-a dreptul enervant.

Ea își retrase cu delicatețe degetele din mâna lui puternică.

– Îmi pare rău, Galen, dar vreau să mă odihnesc. Călătoria m-a obosit extrem de mult.

El se ridică imediat.

– Ești iertată, draga mea Sara. Du-te repede la culcare. Mă conduci?

Ea îl însoți până la ușă cu un mers de somnambulă.

– Dacă am lua mâine prânzul împreună? îi propuse el în momentul când ea deschidea ușa. O să mâncăm la mine. La căldură, preciză el tachinând-o.

Prea obosită ca să mai argumenteze, ea acceptă, în speranța de a-l vedea dispărând cât mai repede. Nu mai avea decât o singură dorință: să se bage în pat și să uite. Să uite expresia disprețuitoare a lui Hunter. Să uite fiorul de plăcere pe care-l simțise în brațele lui.

– Te aștept la ora unu.

– Ne-am înțeles. Și îți mulțumesc pentru seara asta, Galen. Noapte bună!

Cu o mișcare iute, ea îi evită buzele. Gura lui Galen îi atinse părul, apoi el dispăru în noapte.

Rămasă singură, Sara rătăci ca o stafie prin propria ei casă, mare și goală. Câinii dormeau liniștiți. Harry moțăia. Îi acoperi colivia cu covorașul lui, mai puse niște lemne pe foc, spălă și aranjă ceștile în dulapul din bucătărie și, dându-și seama că nu va putea dormi, încercă să facă un joc de puzzle. Acesta o ajuta de obicei să-și uite grijile. Dar în seara asta nu avu efectul scontat. Chipul aristocratic al lui Hunter se interpunea între ea și piesele disparate care urmau să reprezinte, o dată montate, un splendid apus de soare pe valurile de azur ale Mediteranei.

Ghemuită pe sofa, cu ochii ațintiți spre flăcările care dansau în șemineu, se lăsă cuprinsă de o reverie plină de

amintiri dureroase și regrete amare. Pierdută în tristele ei gânduri, tresări brusc. La ușă auzise o voce familiară.

– Noapte bună, Candi.

– Noapte bună, Hunter.

Cu lacrimile în ochi, încercă să alunge imaginea care-i venise în minte auzind vocea emoționată a secretarei sale. În zadar.

Candi își făcu radioasă apariția.

– Oh, nu te-ai culcat încă?

– După cum vezi, îi răspunse ea stăpândinu-și tremurul mâinilor. Te-ai distrat bine?

– De minune! Hunter n-a vrut să mă lase să plec noaptea singură pe jos, așa că m-a însoțit.

– Adevărat?

– Nu te deranjează?

Cu capul întors spre focul din șemineu, Sara își înghiți lacrimile.

– Absolut deloc.

Și se ridică imedait cu o mișcare bruscă.

– E târziu. Urc în dormitorul meu. Dacă ți-e frig, mai ia o pătură din dulapul de pe palier. Noapte bună.

Și cu spatele drept se îndreptă cu un mers țeapăn spre scară.

Gânditoare, Candi o urmări din priviri.

– Noapte bună, Sara, îi răspunse ea în șoaptă.

*

* *

Stând nemișcată în întuneric, Sara vedea defilând în spatele pleoapelor închise imaginile unui trecut de mult depășit, dar la fel de dureroase.

Flăcările proiectau umbre mișcătoare pe pereții camerei. Dar ea nu vedea jocul lor. Surdă și oarbă acum, Sara își retrăia amintirile, întorcându-se în timp de-a lungul unei existențe marcate de amprenta destinului potrivnic.

Întâlnirea ei cu Hunter, de exemplu. În alte timpuri, în alte locuri, s-ar fi putut înțelege... poate. Dar în momentul respectiv drumurile vieții lor se îndreptau în direcții diametral opuse. Sara era avidă de succes, întreaga ei ființă tânjind spre glorie, spre reușită. Hunter, care avea succesul asigurat, căuta doar un teren fertil unde să se oprească pentru a-și întemeia un cămin.

Și mai ales, el era personificarea acelor trăsături ale caracterului omenesc de care ea învățase să se teamă. Posesiv, dominator, el o strivea cu superioritatea personalității lui. Trista moștenire pe care i-o lăsase mama ei o împiedica pe Sara să recunoască adevăratele calități ale unui bărbat. Se temea prea mult de umilință pentru a risca să trăiască în umbra lui.

Fidelă promisiunii făcute, ea își sacrificase dragostea în favoarea ambiției. O ambiție care pe atunci era scopul ei în viață. Să dovedească tuturor că poate deveni o scriitoare celebră, că poate deveni egala lui Hunter Hathaway.

Un singur lucru pierduse din vedere: prețul exorbitant pe care trebuia să-l plătească pentru îndeplinirea acestui scop.

Timp de trei ani foarte lungi nu-l revăzuse. Nici măcar nu mai auzise vorbindu-se despre el. Ca toți scriitorii de altfel, Hunter Hathaway nu mai publicase nimic o bună perioadă de timp și atunci presa rămăsese mută în privința lui.

Contrar oricărei așteptări, această relație tumultuoasă și răscolitoare o ajutase enorm. Sub bagheta implacabilă a maestrului, stilul ei se rafinase, se îmbogățise. Hunter nu se mulțumise niciodată cu jumătățile de măsură, arătându-se extrem de exigent față de ea. Nu era deloc scutită de criticile lui. Dar cu prețul multor lacrimi, Sara reușise să-și croiască drumul spre glorie.

Acum, stând ghemuită în patul rece, avea impresia că trebuia s-o ia de la capăt. Apariția neașteptată a lui Hunter fusese de ajuns ca s-o facă să pună sub semn de întrebare problemele fundamentale ale vieții ei. Fără să vrea, inima îi bătea mai repede. Stătea cu urechea la pândă, parcă în așteptarea unei vechi melodii, în timpul căreia auzise șoaptele lui de dragoste.

Se forță să și-l alunge din minte. Dar o întrebare continua s-o obsedeze.

Era posibil să fie încă îndrăgostită de el?

*
* *

Se trezi în zori, într-o cameră înghețată. Focul abia mai pâlpâia în șemineu. Băgată sub pături, între Ange și Gardien, se întinse cu plăcere.

Țipetele răgușite ale papagalului o smulseră brusc din somnolență.

– Ajutor! Ajutor! striga pasărea.

Sara știa că Harry-Cap-de-hârleț n-o să tacă. Așa că își puse repede halatul pe ea și coborî în fugă scările.

După ce trase covorașul care acoperea colivia, pasărea își fixă stăpâna cu un aer indignat.

– Lasă-mă să ies!

– Cu o condiție, nesuferitule! Să-ți tacă pliscul!

Cu câinii pe urmele ei, se duse să aprindă focul în bucătărie.

Un miros apetisant de slăninuță, ouă și cafea proaspătă plutea prin încăpere când Candi își făcu apariția.

– Bună, Sara.

– Bună. Ai dormit bine?

– Ca un bebeluș. Probabil din cauza aerului tare... și a șampaniei, adăugă ea râzând.

Sara se întunecă la față. Prefera să nu se mai gândească la serata din ajun. Micul dejun era gata. Se așezară la masă.

– Sara, începu cu timiditate tânăra ei secretară, dacă ar fi ceva între tine și Hunter, mi-ai spune, nu-i așa?

O privea cu intensitate, pândindu-i reacția, ca și cum viața ei depindea de acest răspuns.

– Fii liniștită, nu e nimic, afirmă Sara, încercând să nu bage în seamă gelozia care își făcea încetul cu încetul loc în sinea ei.

Vădit ușurată, Candi începu să vorbească vrute și nevrute.

Tocmai se ridicau de la masă când câinii începură să mârâie.

Candi zbură literalmente spre fereastră.

– E Hunter! Vine aici!

Cu inima bătându-i să se spargă, Sara impuse tăcere dobermanilor și, postată în spatele ușii, își puse degetul pe buze.

O bătaie puternică făcu să vibreze ușa.

– Sara!

Cu ochii plecați în jos, Sara se ferea cu încăpățânare de privirea secretarei sale.

– Sara! Deschide! Știu că ești acolo.

Bătu cu insistență de mai multe ori. Stând nemișcată, Sara își ținea respirația. N-avea curajul să-i deschidă după ceea ce se întâmplase.

În cele din urmă, Hunter plecă bombănind. În ochii lui Candi se putea citi o profundă uimire. Chipul Sarei rămânea însă închis, cu o expresie indescifrabilă întipărită pe el. Printr-un acord tacit, evitară să vorbească despre acest incident.

– Ce planuri ai pe ziua de azi? o întrebă Sara.

– O să termin cu instalarea în biroul meu. E o încăpere splendidă. Mi-am pus mașina de scris în fața ferestrei. În felul ăsta pot să admir arborii și colinele. Ieri am găsit chiar câteva veverițe. Dacă vrei, pot să încep să bat la mașină ultimele capitole din *Mâine, la ivirea zorilor.*

– Adevărat? Drăguț din partea ta, Candi. Abia aștept să văd cartea asta terminată.

– Știu. Dar n-ai nici un motiv să fii atât de îngrijorată. Speranțele tale nu vor fi înșelate. Această saga va avea și mai mult succes decât primul tău roman.

– Sper, șopti ea visătoare.

Un surâs plutea pe buzele ei. Se gândi la premiul oferit de *Stăpânii Misterului.* Ce ar zice Hunter dacă l-ar obține ea?

– Oh, ajunge! bombăni ea printre dinți.

Doar n-o să-i pese toată viața de părerea lui Hunter!

– Poftim? o întrebă Candi.

Sara tresări.

– Nimic, nimic. Mă gândeam și eu așa, cu voce tare. Nu are nici o importanță.

Secretara ei o luă cu blândețe de mână.

– Sara, de ce atâtea secrete? Nu sunt eu prietena ta? Dacă vrei să-mi spui ceva, nu te teme, știu să tac.

– Mulțumesc, Candi, îi răspunse ea distantă.

Niciodată nu-și va putea deschide inima față de cineva. Niciodată nu va putea scăpa de problemele ei.

– Mai vrei puțină cafea?

Candi oftă.

– Cum vrei, Sara. Dar, dacă n-ai nimic să-mi spui, aș prefera să mă apuc imediat de lucru.

Fiecare își văzu liniștită de treburile ei: să hrănească dobermanii, să spele vasele, să schimbe apa papagalului și, bineînțeles, să mai pună lemne în șeminee.

Înainte de ora opt, Sara era gata să se așeze la masa ei de lucru. Focul ardea mocnit, soarele de octombrie încerca să apară din ceață și, bine îmbrăcată în pantalonii de schi și un pulover gros, se simțea gata de atac împotriva frigului. Ca măsură de siguranță mai pusese și o pereche în plus de șosete. Niște șosete groase care se poartă la ascensiunile în munți.

Se așeză calmă în fața mașinii de scris, hotărâtă să facă o pauză pe la ora nouă și jumătate pentru a încerca să-l convingă pe domnul Mayer să vină să repare instalația de încălzire.

Tocmai băga prima coală de hârtie în mașină când câinii începură să latre. Cu un oftat plictisit se decise să nu-i bage în seamă. Erau închiși în grădină, așa că nu li se putea întâmpla nimic.

Din păcate, dobermanii făceau în continuare tapaj. Incapabilă să se concentreze, scoasă din fire, Sara coborî scara. Fără să-și mai pună pantofii, se repezi în grădină.

La capătul potecii, portița era deschisă. Nici urmă de câini. Le auzea însă lătrăturile furioase în depărtare.

Fugi într-acolo bombănindu-l pe Galen care nu pusese piedica. Doar îi spusese...

– Gardien! Ange! Înapoi! Duceți-vă acasă!

Ei o ascultară cu docilitate. Nu destul de repede totuși.

Cu un nechezat furios calul se ridică pe picioarele dinapoi. Aruncat din șa, călărețul aterizâ cu brutalitate pe pământ.

Abia atunci Sara își dădu seama de greșeala ei. Călărețul nu era Galen ci Hunter.

Capitolul 4

– Hunter!

Sara o luă la fugă și îngenunche lângă el. Înspăimântat, calul se îndepărtă în galop.

– Cum te simți, Hunter? Ești rănit?

Glasul ei denota o sinceră îngrijorare.

El se așeză și-și trecu o mână prin părul ciufulit.

– Nu era necesar să asmuți câinii pe mine, Sara.

Rănită de tonul lui ironic, ea se dădu înapoi cu un pas.

– Nu e vina mea că te-au urmărit câinii. Galen n- închis cum trebuie portița.

– Deci iată cine este marele vinovat. Galen! Ți-a făcut o vizită în zorii zilei, sau abia atunci a plecat?

Ea îi întoarse spatele, strângând din pumni.

– Nici una nici alta. Dar în mod sigur el e cel care a uitat să pună piedica.

Se întoarse din nou cu fața la el, evitând însă să-i întâlnească privirea.

– Îmi pare rău, Hunter. Gardien și Ange nu sunt niște câini răi. Dar n-au mai văzut cai până ieri.

Auzindu-și numele, cei doi uriași prinseră curaj și se aproiară ca să-l miroasă pe călărețul așezat în mijlocul poieniței.

– Ștergeți-o! le porunci Sara cu o voce amenințătoare. Acasă! Nu vreau să vă mai văd.

Vinovați, cu coada între picioare, o luară încet înapoi spre casă. Sara se pregăti să-i urmeze. Cu un gest prompt, Hunter se ridică și o prinse de braț.

– Ești sigură că n-ai nimic să-mi spui?

Inima Sarei făcu un salt în piept. Simțind că încep să-i tremure picioarele, rămase pe loc. Cu blândețe, el îi cuprinse mâinile într-ale lui.

– Fii sinceră, îi șopti el. Știai că locuiesc aici când te-ai hotărât să cumperi această proprietate.

– Categoric nu! Dacă aș fi știut, n-aș fi venit niciodată aici. Mi-aș fi ales o casă în celălalt capăt al Statelor Unite.

– Dacă ai remarcat, apariția ta pe aceste meleaguri nu m-a mirat prea mult. Mă așteptam de mult timp la asta. E normal, la urma urmei, să dorești să te întorci la mine.

Sara îi aruncă o privire furioasă.

– Îți faci iluzii, dragul meu. Te uitasem complet.

El o privi pătrunzător și insuportabil de mult. Apoi îi lăsă mâna, redându-i o libertate pe care nu era sigură că o dorește.

Sara făcu câțiva pași apoi se întoarse, simțind o strângere de inimă. Era tot ce aveau să-și spună după trei ani interminabili de despărțire?

Brațele lui o înlănțuiră.

Ghemuită la pieptullui ea îi oferi buzele, avidă de mângâieri, dornică de a cunoaște plăcerile vieții. Își imaginase de sute de ori această scenă. Dar niciodată nu crezuse totuși că o va afecta. Tulburată, pierdută, antrenată în vârtejul amețitor al unei pasiuni devorante, se lipise de el, încolăcindu-i gâtul cu brațele.

– Îndrăznește să pretinzi că nu ți-am lipsit, îi șopti el, strecurându-și amândouă mâinile sub puloverul ei.

Sara simțea că se înăbușă de emoție. Incapabilă să-și regăsească graiul, ea îi dădu singurul răspuns potrivit. Îi cuprinse capul între mâini și, tremurând, își lipi buzele de ale lui.

– Te doresc la fel de mult, Floare a Irlandei.

Sara încremeni, bucuria pierindu-i pe loc.

Conflictul dintre ei era același. Hunter avea puterea să-i înnebunească simțurile și se folosea de ea pentru a încerca să-i anihileze voința, s-o ia sub aripa lui ocrotiroare, să exercite asupra ei toate drepturile unui senior și stăpân. Dar ea nu va accepta niciodată asta.

– Nu! strigă ea degajându-se. Ajunge!

– Totul durează de prea mult timp, admise el cu răsuflarea tăiată. Am suferit ca un adevărat martir timp de trei ani. Acum că ne-am reîntâlnit, n-am intenția să rămân din nou singur.

– Un martir? spuse ea ironic. Mă uimești. Nu se vede deloc, în orice caz. Dar ai dreptate, totul a durat prea mult. Așa că s-a termint. Trecutul e mort și de mult îngropat. Păstrează-ți sărutările pentru cele care sunt sensibile la mângâierile tale. Farmecele tale mă lasă indiferentă.

În liniștea pădurii, se priviră îndelung, muți de uimire, nefericiți în adâncul sufletelor lor. Apoi Hunter izbucni într-un râs sălbatic.

– O asemenea afirmație trebuie verificată.

O apucă de ceafă cu mâna, îi răsutrnă capul pe spate și puse stăpânire pe gura ei, sărutând-o parcă în dușmănie.

Alungând fiorul de plăcere care-i străbătea întreg trupul, Sara găsi în disperarea ei forța să-i reziste.

– Oprește-te, îi porunci ea cu o voce tremurătoare. Încetează imediat acest joc stupid.

– Înțeleg. Domnișoara n-a ezitat să suporte asiduitățile mele, pe vremea când avea nevoie de mine. Acum e destul de mare ca să se descurce singură. Drumul spre glorie este deja netezit.

O fixa amenințător, cu o privire pe care ea n-o putea înfrunta. Vocea lui deveni amară.

– Ești fericită, Sara? Ai devenit celebră grație primului tău roman. Asta ți-e de ajuns? Sau ți se întâmplă câteodată, noaptea, să verși câteva lacrimi când îți dai seama că ești singură în patul tău mare? Ți se întâmplă să-ți dorești să vin și să te iau în brațe pentru a alunga umbrele care au pus stăpânire pe inima ta?

Sara se înroși din cauza insultei. Cum putea el să bănuiască vreo clipă că ea se servise de el? Bineînțeles că el o ajutase, dar chiar după mult timp de la despărțirea lor, ea se simțise în stare să scrie, să înceapă un roman pe care să-l ducă până la capăt.

– Ce aștepți de la mine, Hunter? Chiar crezi că putem reveni în trecut, să reluăm scena din punctul în care am

întrerupt-o... în camera ta, când m-ai cerut în căsătorie?

El o cântări cu o privire insolentă.

– Nu sunt atât de prost, draga mea. Nu conta pe mine să-mi reînnoiesc propunerea. O să-ți înfrâng rezistența, Sara. O să te oblig să-ți ții promisiunile. Îți reamintești? Ori timpul sau succesul au șters până și amintirea celei nopți fatidice?

Umilită, furioasă, ea își ridică mâna pentru a-l pălmui. Degetele ei lăsară urme pe obrazul lui.

Cu lacrimi în ochi, fugi apoi spre casă. El o prinse din urmă și o înșfăcă de braț.

– Ți-e teamă să mă privești în față?

– Nu vreau să te mai văd. Niciodată!

– Cred mai degrabă că nu știi ce vrei. Dar eu știu. Pe tine te vreau. Și o să te am.

Ea își smulse brațul din strânsoarea mâinilor lui și urcă în fugă cărarea. De data asta, Hunter nu mai încercă s-o rețină.

– Admirabil! strigă el, batjocoritor. Curajul lașilor!

Sara fugi până își pierdu răsuflarea. Când simți că nu mai poate, se trânti sub un stejar uriaș, ascunzându-și fața în covorul de frunze moarte.

Când se ridică, ochii ei erau roșii dar uscați, iar hotărârea ei de nestrămutat: nimeni nu se va interpune între ea și scopul pe care și-l fixase. Venise să caute la Ravenwood liniștea și pacea favorabile inspirației. Mintea ei era plină de idei. Idei bune pe care le va așterne pe hârtie. Nu putea să abandoneze totul acum. Nu după ceea ce sacrificase atât de mult pe altarul ambiției.

Se întoarse acasă cu un pas domol. Gardien și Ange o așteptau în curte. Cu o privire plină de reproș ea le deschise ușa. Amândoi o urmară dând timid din coadă și se culcară de o parte și de alta a fotoliului ei. În mașină, o coală albă de hârtie părea s-o sfideze.

Candi intră fără să bată la ușă.

– Unde ai fost? Am auzit câinii lătrând, dar tu dispăruseși.

Dintr-o singură privire remarcă chipul palid al prietenei sale, cearcănele, puloverul murdar și șosetele pline de noroi.

– Ai fugit prin pădure... fără pantofi?

Abia acum își dădu seama Sara cât de frig îi era la picioare.

– Câinii au fugărit un călăreț care trecea prin apropiere, îi explică ea. I-am prins la timp.

– Galen?

Sara făcu obosită un gest.

– Nu.

– După părerea mea ai face bine să-i supraveghezi puțin.

– Mulțumesc de sfat, Candi. Dar incidentul n-a avut consecințe neplăcute.

Tânăra păru să se îndoiască de spusele ei.

– Bine. Atunci eu mă întorc la lucru. Capitolul pe care am început să-l bat se anunță grozav.

Sara îi mulțumi cu un surâs tremurător.

– Pe mai târziu, șopti Candi plecând în vârful picioarelor.

În casa tăcută, mașina de scris nu întârzie să se facă auzită. Cu mintea goală, Sara privea coala albă de hârtie. La ce bun să insiste? Cuvintele nu-i veneau în minte. Nu reușea să se gândească, să se concentreze. Cearta ei cu Hunter o obseda. Ce urmărea el? Nu înțelegea că ei nu erau făcuți să trăiască împreună? Fiecare din întâlnirile lor va fi de acum înainte cadrul unei lupte implacabile. Dacă vor continua să se vadă, vor sfârși prin a se distruge reciproc. Și într-o zi, luptându-se cu această dragoste imposibilă, își vor pierde mințile. Nici unul dintre ei nu va mai putea să scrie. Viețile lor vor fi distruse.

Cu umerii încovoiați, ea privea pădurea care se așternea la picioarele ei, în spatele ferestrelor înalte. În adâncul sufletului ei știa că ar fi dorit să se arunce în brațele lui, să-și trăiască alături de el restul vieții, să împartă cu el fiecare din prețioasele clipe ale existenței. Dar, ca și acum trei ani, refuza să plătească prețul acestei fericiri inaccesibile.

Reveniseră într-adevăr la punctul de plecare. Dintr-o dată se îndoi de asta. Situația îi apărea complet diferită. Hunter nu mai dorea să se căsătorească cu ea. Acum voia doar să se răzbune.

Trasă la față, se întoarse și se așeză la biroul ei. Cuvintele nu voiau să apară de sub degetele ei tremurătoare. Cum își putuse închipui că publicarea unui roman va schimba relația ei cu Hunter? Niciodată nu va fi soția lui, tovarășa lui, confidenta lui... mama copiilor lui. Dacă voia să rămână credincioasă jurământului pe care-l făcuse mamei sale, niciodată nu va cunoaște fericirea de a dormi în fiecare noapte alături de cel pe care-l iubea.

Cu un gest furios smulse foaia din mașină. N-avea nici un rost. În dimineața asta nu putea să lucreze.

Plină de o mânie neputincioasă începu să golească rafturile bibliotecii pentru a reclasa cărțile în ordine alfabetică. Neliniștiți, câinii o priveau mișcându-se de colo-colo ca o furie. Dar degeaba se agita, senzația de frig care o cuprinsese nu dispărea.

Instalatorul era dezolat, supraaglomerat cu lucru... pe scurt, nu putea să vină.

Coborî la parter ca să mai alimenteze cu lemne șemineul din salon.

Îmbufnat, Harry-Cap-de-hârleț o privi cu un hohot strident.

– Dacă ești așa de isteață, de ce nu ești fericită?

– Și eu mă întreb asta de mult. Și fiindcă tu ești așa de inteligent, contez pe tine să găsești răspunsul.

Și aruncându-i o privire enervată, îi întoarse spatele și ieși în grădină. Pe cărare se opri și-și admiră îndelung casa. O reședință splendidă. Niciodată nu va pleca de aici. Nimeni n-o va putea obliga. Nici măcar Hunter Hathaway.

Înainte de a se întoarce în casă, vru să mai ia câteva lemne din rezerva adăpostită sub o prelată de plastic, lângă zid. Spre marele ei necaz, descoperi că lemnele erau prea mari. Cu un oftat resemnat, coborî la subsol să caute un ferăstrău.

Nu găsi. În schimb era un topor. Vrând-nevrând, își suflecă mânecile, alese câteva buturugi și înșfăcă toporul.

– Ce faci acolo?! exclamă Candi traversând peluza.

– Vreau să transform aceste trunchiuri de arbori în chibrituri. Domnul Mayer consideră că nu e cazul să se grăbească.

– Dar e un monstru. O să murim de fig!

– Să nu exagerăm, Candi. Pentru moment temperatura e încă suportabilă. Slavă Domnului că avem o rezervă suficientă de lemne și că șemineele funcționează perfect. Nu e poate prea confortabil, dar avem cu ce ne asigura un minimum de căldură în așteptarea prețiosului domn Mayer.

– Un minimum de căldură! Știam eu că venind aici întorc spatele civilizației. Și fiindcă tot vorbim de un minimum vital, aș putea să știu ce ai prevăzut pentru masa de prânz?

Sara se schimbă la față.

– Oh! Uitasem complet. Galen m-a invitat...

– Înțeleg.

– Sunt sigură că va fi foarte fericit să vii și tu. Aș putea să-i telefonez.

– N-are rost. Dacă voia să mă vadă, putea să mi-o spună și singur.

– Nu fi caraghioasă, Candi. Galen nu s-a gândit la asta și...

– Ba eu cred că a făcut-o intenționat. Abia așteaptă să rămână între patru ochi cu tine.

– Ce-ți trece prin minte! Galen e un vecin și nimic mai mult. Dacă dorește ca relațiile noastre să devină... hmm, cum să zic, mai pasionale, se amăgește singur. Nu mă interesează deloc. Dar te asigur că te înșeli. Dacă i-ai fi indiferentă, nu te-ar tachina tot timpul.

Candi rămase cu gura căscată de uimire.

– Chiar crezi că e în stare să se poarte ca un puști, care face curte prietenei ca să mă facă geloasă?

– Categoric. Hai, nu te mai lăsa rugată. Vino!

– Nu. N-am chef să mă îmbrac. O să mă mulțumesc cu un sandviș și o cafea mare. O să profit de ocazie ca să lucrez.

Sara o privi intrând în casă cu un aer gânditor. Îi părea rău că acceptase invitația lui. Și regreta sincer că nu se gândise, în graba ei de a scăpa de Galen, să-l întrebe dacă putea veni și cu secretara ei.

Dar timpul o presa. Așa că, luând toporul cu o mână fermă, îl ridică și lovi buturuga. Dar scula ricoșă, fără să lase nici o urmă în lemn.

Sara privi uimită toporul, fără să înțeleagă nimic. Poate trebuia ascuțit? Cu vârful degetelor pipăi tăișul.

Scoase un strigăt și-și duse repede mâna la gură. Categoric, totul îi mergea de-a-ndoaselea în dimineața asta! Uite că acum se tăiase ca o proastă cu o toporișcă ascuțită ca un brici! Fugi să aplice un pansament pe mâna rănită și, lăsând baltă totul, intră în baie.

Îmbrăcată, pieptănată, parfumată, își trase la repezeală pe ea o rochie cu o jupă amplă, înflorată. Apoi coborî s-o mai întrebe încă o dată pe Candi dacă nu voia să vină și ea.

– Nu, mulțumesc. Prefer să rămân aici.

– Cu atât mai rău. Atunci, pe curând. Mă întorc într-o oră sau două.

Și cu un pas ușor o luă pe cărarea care ducea spre casa lui Galen.

Acesta îi ieși în întâmpinare.

– Iată-te deci, draga mea Sara. Intră, intră te rog. Ești încântătoare, spuse el cu un surâs larg.

– Mulțumesc.

O introduse într-un salon mare unde, printre mobilele stil, trona un splendid pian cu coadă.

– Ia loc, te rog.

O învăluia cu o privire fericită.

– Ești adorabilă în roșu.

Sara zâmbi, flatată.

– Candi a fost foarte dezamăgită cu nu ai invitat-o și pe ea.

Galen scuturǎ râzând din cap.

– Azi n-am ochi decât pentru tine. Numai frumusețea ta poate alunga melancolia din această casă.

– Nu-ți place? Mie mi se pare totuși foarte frumoasă.

– Ravenwood este un loc mortal. Prefer de departe viața de la Paris, New York sau Londra. Din nefericire, când tatăl meu mi-a lăsat moștenire această proprietate, mi-a pus niște condiții. În ziua când voi înceta să locuiesc în ea, va fi donată pentru opere de binefacere. Este singurul motiv al prezenței mele aici.

O tânără femeie foarte frumoasă apăru cu un platou. Așeză în fața lor pahare și o sticlă de vin alb. Galen îi mulțumi cu un zâmbet.

– Nu apreciezi faptul că ai crescut aici, în mijlocul unor lucruri atât de frumoase? îl întrebă Sara cu o voce gravă.

Gazda ei o privi cu un aer surprins.

– Niciodată n-am considerat asta drept un avantaj.

– Pictezi, nu-i așa?

– Da, mâzgălesc și eu pânza.

– Nu crezi că acest decor rafinat a influențat aspirațiile tale artistice?

– Nu prea am avut de ales. Cu tatăl meu nu se putea discuta. Îmi ordona: fă asta, fă aia, fă așa... N-o să ajungi niciodată nimic, incapabilule!

– Înțeleg. E întotdeauna greu să înveți pe cineva arta și sunt sigur că lucrul e și mai dificil când îți iei de elev propriul fiu. Dar chiar dacă au fost severe, îi ești în mod sigur recunoscător pentru lecțiile pe care ți le-a dat. În fiecare zi mulțumesc Cerului că mi-a permis să întâlnesc un scriitor gata să-mi împărtășească din tainele meseriei.

– Hunter?

Ea dădu din cap și se grăbi să schimbe subiectul.

– Ai fost pe cărare azi-dimineață? N-ai pus piedica la portiță.

Galen ridică din umeri cu indiferență.

– Proastele obiceiuri se pierd greu. Am uitat s-o pun.

– Data viitoare te rog să fii mai atent. Câinii au fugărit calul lui Hunter. Bietul animal s-a speriat atât de rău încât l-a azvârlit din șa pe călăreț. O căzătură fără gravitate, din fericire, dar Hunter era furios.

O sclipire malițioasă trecu prin ochii lui Galen.

– Îmi închipui.

– Nu văd nimic de râs. S-ar fi putut termina rău.

– Sunt dezolat.

Subreta își făcu din nou apariția și-și netezi șorțulețul sclipitor de alb.

– Dejunul este servit, domnule.

Galen îi oferi brațul și se îndreptară împreună spre sufragerie. Era o încăpere mare și călduroasă, luminată de

niște geamuri imense prin care lumina punea în valoare covorul din mătase chinezească.

– Cât rafinament! Încăperea asta e superbă.

– Capodopera mamei mele. O femeie nemaipomenită. Blândă, frumoasă, sensibilă și pe deplin devotată familiei.

– Mai trăiește?

– Nu. Nu a supraviețuit decât un an după moartea tatălui meu. Nu mai avea chef de viață. Dar părinții tăi mai trăiesc?

Sara își plecă ochii.

– Acum patru ani, ca urmare a unui pariu prostesc, tatăl meu vitreg a îmbarcat-o pe mama și pe cei doi frați vitregi la bordul unui vas pe care nu știa să-l manevreze. S-au răsturnat și nimeni n-a putut fi salvat. Iar tatăl meu bun a murit când aveam șapte ani.

Clipi cu nervozitate.

– Tu ai frați sau surori?

– Nu. Sunt un copil unic și răsfățat.

Tocmai se așezau la masă când se auzi soneria de la intrare.

– Du-te te rog și răspunde, Matty.

Subreta reveni imediat, cu ochii strălucitori și obrajii roșii.

– Este domnul Hathaway, domnule. Și o tânără doamnă.

Inima Sarei se strânse. Deci nu va scăpa niciodată de el? Și de ce trebuia să vină aici, tocmai astăzi? Și mai ales, în compania unei femei?

Capitolul 5

– Măi să fie! bombăni Galen. Ce naiba o fi vrând? Îmi pare rău, Sara. Nu fi supărată pe mine, dar nu-i pot ține afară. Aici trăim ca într-o familie. Când un vecin te vizitează pe neașteptate, regula cere să-l primești, indiferent dacă ai chef sau nu.

– Înțeleg. Și nu-ți face probleme, fiindcă nu mă deranjează deloc.

Era evident că mințea și că încerca să se înșele singură. Bătăile nebunești ale inimii nu lăsau nici o îndoială asupra naturii emoției care o copleșise.

– Revin imediat. Scap într-un fel de el și ne așezăm la masă.

Ea dădu din cap cu un aer neîncrezător. Îl cunoștea prea bine pe Hunter ca să creadă că el va abandona atât de ușor partida. Și nu se înșelase.

Gazda ei reapăru, urmat de Hunter și de... Candi.

– Pe tine a venit să te vadă, o anunță Galen cu o voce tăioasă.

Sara privea trio-ul cu uimire: Galen, vizibil enervat; Hunter, arogant și ironic; iar micuța Candi care, vădit jenată, nu știa încotro să se uite.

– Hunter te căuta, îi explică ea timidă. A insistat să-l însoțesc.

Sara remarcă faptul că secretara ei avusese totuși timp să-și schimbe blugii și cămașa de cowboy cu o încântătoare rochie albă.

– Ce dorești? îl întrebă ea înțepată.

– Să-ți înapoiez asta.

Și cu multă eleganță, Hunter scoase o eșarfă de mătase din buzunar și i-o întinse.

– Ai uitat-o aseară în camera mea.

Încurcată la culme, Sara aruncă o privire pierdută în jurul ei.

– M-am rătăcit la primul etaj... în timp ce căutam baia...

Și cu obrajii în flăcări ridică ochii spre Candi și Galen. După expresia lor înțelese că n-o credeau câtuși de puțin. Dar la urma urmei, nu trebuia să dea nimănui socoteală. Își luă iritată eșarfa. Hunter o prinse repede de încheietura mâinii.

– Dar ce s-a întâmplat? Sângerezi.

Ea se degajă și-și ascunse la spate mâna dreaptă, înfășurată într-un pansament pătat de sânge.

– Nimica toată. M-am tăiat cu toporul încercând să sparg niște lemne.

– Deci îți dorești atât de mult să te joci de-a Tarzan în junglă încât preferi să aprinzi focul în loc să folosești încălzirea centrală?

– Aș fi folosit-o dacă funcționa. Din nefericire, nu este cazul. Iar instalatorul refuză să vină s-o repare mai devreme de săptămâna viitoare.

Ridicând din umeri, Hunter se întoarse spre Galen.

– N-ai din întâmplare un pansament curat?

– Cred că da, răspunse pictorul pe un ton înțepat.

– Perfect. Atunci du-te și caută-l. Și tu, Candi, însoțește-o pe gazda noastră. Mi-ar pare rău să se piardă în propria lui casă.

Secretara zâmbi cu subînțeles.

Imediat ce rămaseră singuri, Hunter se întoarse spre Sara cu o figură severă.

– Aș putea să aflu ce faci aici?

– Bineînțeles. Sunt invitată la prânz și aștept cu nerăbdare momentul să ne așezăm la masă.

– Nu te mai juca astfel cu vorbele. Dacă îmi pot permite să-ți dau un sfat, lasă-l în pace pe Galen. Nu-ți va fi de nici un folos în cariera ta.

Făcu o scurtă pauză înainte de a adăuga:

– Și să nu uiți niciodată că sunt singurul care are drepturi asupra ta.

Sara rămase fără glas, simțind că i s-a pus un nod în gât.

Hunter o studie din cap până-n picioare, dezbrăcând-o din priviri.

– Îmi amintesc de vremurile când îmbrăcai rochia asta în onoarea mea. Te-ai gândit probabil la mine când ți-ai pus-o.

Ochi în ochi, se sfidau din priviri ca două fiare gata să se angajeze într-o luptă nemiloasă. Un surâs ironic apăru pe buzele Sarei.

– Drept cine mă iei? N-am nevoie de un mentor. Și nici Galen nu are nevoie. Suntem îndeajuns de mari și unul și celălalt pentru a putea hotărî singuri pe cine să frecventăm.

– Galen e mult prea tânăr. Nu va ști niciodată cum să se poarte cu tine. Sunt în măsură să știu că ție îți trebuie

un bărbat experimentat, un stăpân. Și acest bărbat sunt eu. Și o să te îmblânzesc.

Candi și Galen își făcură apariția în încăpere, întrerupându-le astfel disputa.

Cu un gest autoritar, Hunter luă trusa farmaceutică pe care o aduceau și începu să panseze mâna Sarei.

Cu o privire posomorâtă, pictorul se uita la Hunter fără să scoată nici o vorbă. Alături de el, Candi îi privea într-o liniște neobișnuită la ea.

– Așa e mai bine, șopti Hunter, legând pansamentul. Deci înseamnă că n-am venit degeaba. Pot să-ți mărturisesc că am fost destul de surprins auzind că ești aici?

– Și de ce, mă rog?

– Mă așteptam mai degrabă să stai închisă în casă zi și noapte, așezată la mașina de scris, sau fugind prin pădure în urmărirea dragilor tăi tovarăși cu patru labe pentru a-i împiedica să se dea la nevinovații plimbăreți care au nefericirea să se aventureze în grădina ta.

– Sunt niște câini adorabili, replică ea imediat. Cunoști fără îndoială reputația pe care o au animalele domestice: nimeni nu le poate înșela. Din instinct ele simt cine are sau nu inimă.

– Oh, adevărat? Iată un lucru interesant.

Fiindcă nu se simțea deloc în largul ei, Sara îi aruncă o privire rugătoare pictorului.

Galen își drese vocea.

– Vrei să rămâi cu noi la masă, Hunter? îi propuse el pe un ton rece.

– Dragul meu Galen, începusem să mă întreb dacă nu cumva ai uitat legile ospitalității. Acceptăm cu cea mai mare plăcere. Nu-i așa, Candi?

Duelul de cuvinte cu dublu înțeles continuă în timpul mesei.

– Ce crezi de noul paradis în care ai pus piciorul, Floare a Irlandei? Este lipsit poate de confort, dar ăsta e un adevărat fleac pe lângă frumusețea locului și liniștea atât de dragă artiștilor.

– De când îți place atât de mult liniștea? Dacă-mi amintesc bine, pe vremuri îți petreceai nopțile bătând barurile. Te antrenai în discuții interminabile și erai înnebunit după muzica de jazz. Nu te temi că stilul tău va avea de suferit din cauza singurătății?

El o gratifică cu o privire care o făcu să se înfioare.

– Nu știu ce influență are asupra stilului meu. Dar tu pari să fi rămas fidelă vechiului tău mod de viață. Nu te afli aici decât de două zile și deja toți bărbații se grăbesc să se arunce la picioarele tale.

Exasperat, Galen încercă să aducă discuția pe un teren mai neutru.

– Lucrezi bine aici, Sara?

Ea își plecă privirea. Pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut că prezența lui Hunter o împiedica să scrie.

– Am atacat ultimele capitole ale primului volum. Totul se anunță sub auspicii favorabile.

– Sunt încântat să aud asta. Permite-mi să beau pentru succesul tău.

Doar Hunter nu se alătură toastului.

– Ați primit deja vreun premiu literar, domnule Hathaway? îl întrebă Candi cu curiozitate nevinovată.

– Nu, îi răspunse el scurt.

– Mi-ar plăcea să știu cum e ales juriul, șopti visătoare tânăra.

Hunter îi aruncă un surâs zdrobitor.

– Suntem aici între prieteni, draga mea Candi. Să nu ne stricăm pofta de mâncare vorbind despre astfel de chestii.

Cu greu, atmosfera se destinse în cele din urmă. Cei patru meseni începură să povestească râzând despre isprăvile lor din copilărie. Trecură apoi în salon unde Matty le servi cafeaua. De fiecare dată când subreta se apleca spre el, Hunter îi arunca un zâmbet seducător, cu ochii ațintiți în decolteul ei. Înnebunită de furie și gelozie, Sara puse ceașca pe masă cu un gest brusc. Situația devenise de nesuportat. Ca întotdeauna, gândi ea cu amărăciune. Viața lângă Hunter ajungea destul de repede să pară imposibilă.

– Te rog să mă scuzi, Galen, spuse ea ridicându-se. Dar vreau să plec.

– Deja? făcu el, ca și cum sperase că ea va mai rămâne și după plecrea celorlalți doi "invitați".

– Îmi pare rău, dar mai am încă o mie de lucruri de făcut. Doar abia m-am mutat. Nu te deranja, eu...

– Te însoțim, o întrerupse Hunter împingându-și scaunul. Ești gata, Candi?

– Vă asigur, se apără Sara pălind, că pot foarte bine să mă întorc și singură acasă.

– Aș prefera să mai rămâi puțin, șopti Galen cu un ton din care răzbătea ciuda și amărăciunea.

– ... sincer îmi pare rău, repetă Sara. Îți mulțumesc pentru invitație.

– Da, dragul meu, și eu îți mulțumesc, spuse și Hunter. Prânzul a fost excelent.

Posomorâtă, gazda lor îi însoți până la ușă.

Abia așteptând să se vadă plecată, Sara schiță un gest să deschidă singură ușa. Mâna lui Hunter se așeză pe clanță

peste mâna ei. Sara se dădu înapoi, de parcă o arsese cu ceva.

– Foarte bine, exclamă Candi. O să vă las singuri pe toți trei. În timp ce acești doi domni se vor sfâșia pentru furmoasa noastră Sara, eu mă voi întoarce singură acasă. Presupun că nimeni nu-mi va regreta absența.

Hunter o prinse cu blândețe de braț.

– Te înșeli, micuță Candi, și n-o să te iert dacă mă părăsești tocmai acum. Vino, Floare a Irlandei, adăugă el oferindu-i celălalt braț Sarei. O să traversăm pădurea.

Cei trei se îndepărtară, în timp ce Galen trântea supărat ușa în urma lor. Drumul se desfășură într-o tăcere mormântală.

Candi împinse portița grădinii și fugi spre casă. Sara vru s-o imite. Dar Hunter o împiedică.

– Te pomenești că ești grăbită să scapi de mine? Pe vremuri nu plecai totuși de bunăvoie. E adevărat însă că în prezent nu-ți mai pot fi de nici un folos.

Ea păli din cauza insultei și încercă în zadar să se degajeze. El îi ținea însă brațul într-o strânsoare posesivă care făcea să-i bată cu putere inima.

– Nu te pot invita înăuntru, Hunter. În casa asta imensă e un frig ca la Polul Nord.

– Un motiv în plus ca să mă inviți. O să arunc o privire și la instalația de încălzire. Cine știe, poate voi reuși eu s-o pun în funcțiune.

Și fără să-i mai aștepte răspunsul, traversă grădina, intră în casă și coborî direct în subsol.

Ea îl urmă posomorâtă.

– Nu văd nimic anormal. Probabil e vorba de vreun contact stricat la termostat. Mayer o să rezolve cu ușurință

problema. Și un sfat, Floare a Irlandei, ia ziarele astea de aici. E periculos să ții materiale inflamabile atât de aproape de cazan.

Iritată, ea îl privi cu un aer trufaș.

– Tocmai m-am mutat, dragul meu. Și n-am avut încă timp să fac curat din pivniță până în pod. Și ți-aș fi recunoscătoare pe viitor să te abții de la astfel de remarci neplăcute. N-am nevoie de nimeni ca să-mi organizeze viața. Și cred că m-am descurcat foarte bine și singură până acum.

Cu o blândețe neașteptată, Hunter îi cuprinse chipul între mâinile lui puternice și-și cufundă privirea într-a ei.

– E adevărat, Sara? Chiar ai trăit singură în ultimii trei ani?

O clipă, tânăra crezu că el o s-o sărute. Dar Hunter nu făcu nici un gest. Vocea lui deveni gravă, insistentă.

– Îți aștept răspunsul. Ai trăit singură?

Ea îi răspunse în zeflemea.

– Nu-i treaba ta.

– Te înșeli. Fiindcă în curând o să-mi aparții. Și aș fi dezolat să aflu că n-am fost primul.

Privirea lui o fixa implacabilă, strălucitoare.

– Acum trei ani m-ai părăsit... ca să devii scriitoare, după cum ai susținut. Ar fi mai bine pentru tine să nu fi existat nimeni cu care să-ți fi petrecut zilele și mai ales nopțile.

Nu-i lăsă însă timpul să-i dea replica dură care îi venise pe buze.

– Unde e toporul? O să tai eu câteva lemne.

– Nu-ți face griji pentru mine.

– Ba uite că-mi fac griji, Sara. Și chiar multe. Unde e toporul? L-ai lăsat afară după ce te-ai tăiat? Nu e bine. Poate să ruginească.

Se îndreptă cu un pas ferm spre scară. De pe prima treaptă se întoarse spre ea.

– Și să nu te mai duci niciodată acasă la Galen. Ești a mea. Nu uita asta fiindcă, în caz contrar, voi fi obligat să ți-o amintesc.

Cu maxilarele încleștate, cu pumnii strânși, ea îl privi dispărând. Așteptă să-l audă închizând ușa bucătăriei, înainte de a urca scara, simțindu-se nespus de obosită.

În salonul tăcut, se trânti pe sofaua din fața șemineului. Era imposibil. Nu va putea rămâne la Ravenwood. Imediat după ce va termina primul volum al trilogiei, va pune casa în vânzare. Își va abandona astfel visul, o părticică din ea însăși. Va da bir cu fugiții, dar poate că astfel va reuși să se elibereze de sub puterea lui Hunter Hathaway.

Gânditoare, cu ochii ațintiți asupra flăcărilor, se întrebă încotro și-ar putea îndrepta pașii atunci. Viitorul îi apărea brusc ca o prăpastie fără fund, un abis plin cu umbre înspăimântătoare. Va putea într-adevăr să părăsească această casă, în care pentru prima oară în viața ei cunoștea bucuria de a avea un cămin? Și chiar dacă găsea imediat un cumpărător, mutarea va face o nouă gaură în bugetul ei...

Puțin câte puțin își dădu seama că era în căutarea de scuze pentru a rămâne. Era încă destul de naivă ca să-și închipuie că totul se va aranja între ea și Hunter, la fel ca în povești.

Tresări când Candi se strecură în încăpere. Secretara ei avea ochii roșii de plâns și mergea ca o umbră, fără a îndrăzni s-o privească.

– Sara, spuse ea în cele din urmă, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la Galen.

– Tu n-ai nici o vină. Hunter e cel care a greșit.

– Nu, suspină tânăra așezându-se alături de ea. Când a venit aici nu știu ce m-a apucat, am avut chef să ies în evidență. Mi-era necaz pe Galen, mă înțelegi... fiindcă nu mă bagă în seamă...

Scoase un alt oftat și ridică din umeri.

– Sunt atât de proastă! Îmi închipuiam că o să-l fac gelos apărând la brațul lui Hunter. Rezultatul: am fost ignorată de ambii bărbați, care nu aveau ochi decât pentru tine.

Sara îi puse cu blândețe mâna pe braț.

– Eu sunt cea care îți datorează scuze, Candi. Ar fi trebuit să-ți mărturisesc de la început ce este între Hunter și mine.

– Nu înțeleg nimic. De ce te tratează cu atâta duritate?

Sara își feri privirea.

– Încearcă să se răzbune pe mine.

– Dar de ce, Sara?

– Fiindcă țin mai mult ca la orice la visurile mele din tinerețe.

– Și ce rău e în asta?

– E o poveste lungă și tristă. Finalul a fost că m-a cerut în căsătorie și eu l-am refuzat.

– De ce?

– Hunter era deja celebru. Căuta o soție cu care să-și împartă viața. O soție, nu o femeie destinată să aibă un

viitor la fel de strălucit ca al lui. Și eu n-am putut renunța la visul meu. Am refuzat pentru... a deveni scriitoare, încheie ea cu o voce lipsită de convingere.

– Bărbații ăștia! oftă Candi. Hunter e un fraier. Și Galen la fel.

– Pari foarte interesată totuși de persoana lui.

Candi ridică brusc capul. În ochii ei străluceau lacrimile.

– Îmi place nespus de mult, Sara. Dar n-am nici o șansă. Mai ales dacă tu devii rivala mea.

– Dacă ar fi după mine, Galen n-ar avea ochi decât pentru tine, scumpa mea. Nimic nu m-ar face mai fericită. Nu-ți face griji. Ai toate șansele de partea ta. Tu cel puțin mai poți încă spera că-l vei putea cuceri pe bărbatul ales de inima ta.

– Tu mai ești îndrăgostită de Hunter?

Întrebarea o luă pe neașteptate. Nemaireușind să-și ascundă durerea, făcu un semn din cap și fugi la etaj cu ochii plini de lacrimi.

Se așeză la mașina de scris în speranța că va reuși să termine un capitol. Dar ochii ei păreau atrași ca un magnet de fereastră. În grădină, cu pieptul gol în bătaia soarelui, Hunter ridica toporul cu îndemânarea unui pădurar. Lemnele tăiate le aranjase lângă el într-o stivă. Încercă să-și concentreze atenția asupra altui lucru. În cele din urmă, dându-și seama că nu reușește, ridică ochii și constată dezamăgită că Hunter dispăruse din raza ei de vedere.

Fugi la fereastră. Hunter plecase fără să-și ia nici măcar rămas bun. Oftă din adâncul pieptului și se puse pe lucru. De data asta, telefonul fu cel care o întrerupse.

– Harry Mayer la aparat, anunță o voce antipatică. Sosesc la dumneavoastră într-o oră.

Uluită, puse receptorul la loc după ce șoptise un mulțumesc din vârful buzelor. Domnul Mayer se hotărâse în sfârșit să-i vină în ajutor. Și asta într-o după-amiază de sâmbătă! Cărui fapt se datora acest miracol? Răspunsul îi veni imediat în minte: doar Hunter Hathaway putuse face o asemenea minune.

Fugi la parter ca să-i anunțe vestea bună lui Candi.

– Splendid! exclamă tânăra. În sfârșit o să ne mai încălzim și noi oasele. Dar să știi că o să regret focul din șemineu. Era atât de romantic!

– Și eu am avut ocazia să dovedesc cât sunt de pricepută la spart lemne, completă Sara.

Și amândouă izbucniră într-un râs vesel, destins, ca și cum repararea instalației de încălzire era de ajuns ca să le revină cheful de viață.

– Să știi, reluă Candi după o tăcere care se prelungi destul de mult, că m-am gândit tot timpul la ce am discutat adineaori și cred că aș fi foarte fericită cu Galen.

– Îți doresc asta din toată inima, dar nu te încrede prea mult în aparențe. Sub aspectul lui de copil răsfățat, căruia șansa i-a surâs întotdeauna, se pot ascunde multe. Și mă tem pentru tine.

– Aspectul de copil răsfățat, protejat de zânele bune? Cred că nu vorbim despre același Galen. Până acum eu am avut parte doar de o ironie dulce amară și de un chip posac. Cavalerul tristei figuri, așa îi spun în gând. Dar e un lucru lipsit de importanță. Când iubești nu ai de ales. Și când te căsătorești, e și la bine și la rău.

Cu o privire încurcată, începu din nou să bată la mașină, ca și cum regreta că-i spusese prea multe.

Domnul Mayer își făcu apariția, așa cum promisese, spre sfârșitul după-amiezii. Era un bărbat bondoc, ursuz, care părea să nu cunoască cele mai elementare reguli ale politeții.

– Sunteți Sara McShane? Nu vă deranjați, cunosc drumul.

– Foarte încurajator, șopti Sara dându-se la o parte ca să-l lase să intre.

Sistemul de încălzire avea obiceiul să se strice atât de des, încât instalatorul putea coborî la subsol cu ochii închiși?

– Ce-ați spus? o întrebă el peste umăr.

– Că sunteți foarte amabil că ați venit să ne scoateți din necaz.

– De necrezut! bombăni el coborând scara. Oamenii își închipuie că trebuie să le stai întotdeauna la dispoziție. Și eu am o viață personală. Am o familie. Ei bine, nu! Chiar și sâmbăta mă bârâie la cap!

De teamă că o să-l supere și o să-l vadă plecând fără să se apuce de treabă, Sara se feri să remarce cu voce tare că-l sunase de mai multe ori și în ajun.

Cu o mână sigură el întoarse un buton. Cu un zgomot surd, arzătorul porni imediat.

– Asta a fost, spuse domnul Mayer revenind la parter. Și face optzeci de dolari, micuță doamnă. Nu vreau un cec, dați-mi bani gheață.

Ea se achită fără să discute și se simți ușurată că nu trebuie să-l mai conducă până la poartă. Fiindcă i-ar fi făcut plăcere să-i dea brânci pe scări.

Înainte de cină, Candi urcă să citească în camera ei. Rămasă singură în fața șemineului, Sara se lungi pe sofa. Moleșită de temperatura plăcută, căzu într-o dulce somnolență.

Hunter se apropie cu un surâs drăgăstos pe buze. Se găseau în camera lui, în casa cea mare de pe malul oceanului, unde în urmă cu trei ani el o inițiase în preludiile dragostei.

Întinsă pe patul lui mare ea îl privea înfiorată cum se apropie de ea. Buzele lui îi acopereau trupul gol cu sărutări arzătoare. Mâinile lui ferme dar blânde trasau pe sânii ei arabescuri îndrăznețe. Îi șoptea la ureche lucruri nebunești, așa cum își spun toți îndrăgostiții. Cu gura ascunsă în părul ei, o strângea în brațele lui puternice, ca pentru a alunga departe de ea umbrele amenințătoare ale singurătății și plictiselii.

– Te iubesc, Sara, îi șoptea el.

Temătoare, pradă plăcutelor chinuri ale așteptării, ea simțea apropiindu-se vertiginos clipa când, unite de aceeași beție a simțurilor, vor zbura spre paradisul dragostei.

– Te iubesc, Sara. Dulcea mea Floare a Irlandei. Te iubesc.

Soneria de la ușă îi întrerupse cu brutalitate visul. Câinii începură să latre. Ea bătu din pleoape, deschizând spre lume niște ochi languroși în care imediat se putu citi dezamăgirea.

Nu era decât un vis. Nu se afla în casa de pe plajă ci la Ravenwood. La o sută de metri de Hunter și la sute de leghe de brațele lui.

Ca o maree, disperarea puse stăpânire pe ea. Neînțeleasă, respinsă, ea rămânea singură. Pentru totdeauna singură.

Capitolul 6

Soneria de la intrare se făcu mai nerăbdătoare.

– O clipă! strigă Sara. Sosesc.

Își netezi părul cu mâinile, își puse în ordine ținuta și, cu un zâmbet crispat pe buze, ajunse din urmă câinii care lătrau de-ți spărgeau timpanele.

Galen stătea în prag, cu un coș de răchită sub braț.

– Lasă-l să intre pe Moș Crăciun! Iată sacul meu plin de cadouri. Pâine, vin și prăjituri pentru a reda forțele artistei.

Tânăra făcu tot posibilul pentru a-și masca nemulțumirea. Trecându-și mâna prin buclele negre, făcu un gest obosit.

– O artistă atât de obosită încât adormise pe sofa, îi mărturisi ea. M-ai trezit.

– Adevărat? După felul în care ai fugit după masa de prânz, credeam că o să te găsesc ocupată cu lucrul până peste cap, cu ochii strălucitori, cu un teanc de foi dactilo-

grafiate lângă tine. Deci i-am cerut bucătăresei să vă prepare trei specialități: pui fript, pâine coaptă pe vatră și tarte cu mere și cremă caramel.

Cu un surâs simpatic, îi făcu o mică reverență.

– Cina doamnei e servită.

Fruntea Sarei se descreți.

– Ești foarte drăguț, Galen. Candi va fi încântată.

Fără să țină cont de privirea iritată pe care i-o aruncase, ea îl invită în bucătărie. Încăperea era spațioasă și primitoare, mai călduroasă decât imensa sufragerie rezervată primirilor mai simandicoase.

– Te deranjează? Nu mai sunt în stare de o primire mai ceremonioasă.

– Din contră. Ador să fiu primit fără protocol. E mult mai intim.

– Mă duc s-o chem pe Candi.

Reveniră împreună, braț la braț.

– Puțin vin? le propuse Galen începând să despacheteze proviziile din coș.

– Aduc eu pahare, se oferi Candi cu o voce încordată.

Galen nu-i dădu nici cea mai mică atenție. O fixa pe Sara cu o privire suspicioasă.

– Ce ce n-ai lucrat în această după-amiază? Hunter a rămas mult timp aici?

– De ce te privește asta? Nu vrei să ne mulțumim să întreținem niște relații de bună vecinătate? Cu puțin noroc vom deveni poate buni prieteni.Dar să știi de pe acum că nu permit nimănui să se amestece în viața mea particulară. N-am nevoie nici de un confident... nici de un amant.

Cu obrajii îmbujorați, se așeză în fața lui. Galen o privi gânditor apoi își luă paharul și bău o înghițitură.

– Îmi pare rău că am fost atât de indiscret. Frumusețea ta îmi ia mințile.

– În mod precis nu sunt singura. La câte reprezentante ale sezului *slab* ai făcut asemenea declarații?

Un surâs dezarmant apăru pe chipul pictorului.

– Aproape la toate, admise el făcându-i cu ochiul lui Candi. Îmi place la nebunie să fac curte femeilor frumoase.

Tânăra își plec ochi înroșindu-se.

Sărmana Candi, gândi Sara. Acest donjuan o face mereu să sufere.

– Dau o mică petrecere vinerea viitoare reluă el. Pot să contez pe prezența voastră?

Sara se întunecă la față. Va veni și Hunter? Făcu un gest a lehamite. Doar n-o să se închidă în casă, să-și pună cenușă în cap și să refuze toate ocaziile de a se distra! Acceptă cu o voce grăbită.

– Poți să contezi pe mine. Și tu, Candi?

– Oh, nu știu. Totul depinde de felul cum voi avansa cu lucrul săptămâna asta.

Galen se prefăcu că nu a remarcat tonul ei afectat. Era un musafir plăcut și uns cu toate alifiile. Știa cu mult talent să-și amuze gazdele, cărora le istorisi anecdote și povestiri adunate din cele patru colțuri ale lumii.

La sfârșitul cinei, Sara se ridică înăbușindu-și un căscat.

– Cred că m-a ciupit musca țețe, fiindcă pic de somn.

Galen se sculă imediat de pe scaun.

– Ce se întâmplă? Te-am plictisit? De fiecare dată când avem ocazia să mâncăm împreună găsești o scuză ca să te retragi după ultima înghițitură.

– Nu mi-o lua în nume de rău. Pur și simplu mă simt foarte obosită. Însă nimic nu vă împiedică să prelungiți această seară plăcută cât doriți. Candi va fi încântată să-ți țină companie.

– Dacă pleci, eu nu mai am ce face aici.

Candi se ridică brusc.

– Noapte bună, șopti ea din vârful buzelor, înainte de a se retrage grăbită.

Sara o urmări din priviri, cu o expresie mâhnită pe chipul ei frumos. Făcuse tot posibilul ca să-i aranjeze un tete-a-tete cu alesul inimii ei. Din nefericire, fusese un eșec: roșcata Candi îl lăsa indiferent pe Galen.

Fără un cuvânt, ea îl conduse până la ieșire.

– Noapte bună, îi spuse ea sec deschizându-i ușa.

Dar pe neașteptate el o luă în brațe. Gura lui se lipi de a ei. Tânăra schiță un gest de apărare, când, brusc, soneria îi făcu pe amândoi să tresară.

Tremurând, palidă la față, Sara ridică ochii. În prag, imensă și întunecată se profila o siluetă pe cerul înstelat al nopții. Era silueta unui bărbat pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie: Hunter Hathaway.

– Nu vă deranjați, spuse el cu o voce ironică. Am trecut doar ca să văd dacă Mayer și-a ținut promisiunea.

Cu o privire disprețuitoare, îi fixă pe Sara și Galen care stăteau nemișcați în fața lui, ca loviți de trăsnet.

– Dar m-am liniștit. Ce importanță mai are încălzirea centrală? Ați găsit un mijloc mult mai bun să vă încălziți.

Murdar de ruj de buze și cu părul ciufulit, Galen părea acum să se amuze de minune.

– Ei bine, draga mea, ar fi mai bine să mă retrag acum. Noapte bună!

Îl salută pe Hunter cu un semn ironic din cap și, cu un ultim surâs șiret, se îndepărtă fluierând.

Sara fierbea de mânie. Îi era necaz pe Hunter că intervenise exact în momentul când se pregătea să-l pună pe Galen la punct, spunându-i pe față ce gândește despre el. Ce să facă acum? Să-l expedieze fără nici un cuvânt, sau să-l roage să intre ca să-i poată explica exact ce se întâmplase?

Dar Hunter n-o lăsă pe ea să aleagă. Intră cu un pas hotărât în hol și trânti ușa în urma lui. Încrucișându-și brațele pe piept, o privi apoi amenințător.

– Ce-o să mă fac eu cu tine, Floare a Irlandei?

Ea se prefăcu însă că nu înțelege.

– Doar viitorul ne-o va spune. Și cum viitorul meu nu depinde de tine, nu-ți mai face griji în privința mea.

– Te înșeli, scumpa mea. Din contră, cred că țin destinul tău în căușul palmei mele.

Cu chipul ridicat spre el provocator, ea îi oferea fără să vrea buzele ei. Și el puse stăpânire pe ele, furios la început. Îi cuprinse talia într-o îmbrățișare posesivă, care nu-i displăcu deloc Sarei. Cu obrajii în flăcări, se lipi de el, incapabilă să reziste atracției irezistibile a mângâierilor lui.

Și nici nu protestă când, ridicând-o în brațe, o așeză cu precauție pe sofaua din salon. Inima îi bătea prea repede. Cu ochii pe jumătate închiși, îl urmărea printre

gene. Cu un oftat de plăcere văzu și-i simți palma mângâindu-i sânii. Pasionată, se arcui în întâmpinarea buzelor lui și-i conduse degetele febrile spre nasturii corsajului.

Pieptul dezgolit apăru la lumină. Reflexele flăcărilor se jucau pe pielea ei mătăsoasă. Culcat peste ea, Hunter săruta și mușca ușor sfârcurile întărite ale sânilor, în timp ce mâinile lui trasau linii de foc pe șoldurile ei.

Cu capul dat pe spate, Sara se abandona supliciului unei dorințe exacerbate cu bună știință. Nu se mai recunoștea. Jucărie a pasiunii, se simțea posedată de un demon ciudat care o împingea nemilos să-și satisfacă dorințele prea mult ținute în frâu. Într-o ultimă sclipire de luciditate, se văzu în vârful unei pante abrupte, gata să se prăbușească în abisul unei iubiri unde sentimentele nu-și găseau locul. Ea știa că pentru Hunter conta doar plăcerea carnală.

Cu o mână expertă el atâța focul care o devora. Înnebunită de dorință, cu privirea rătăcită, gâfâind de nerăbdare, ea gemu rugătoare.

O voce răgușită sfâșie brusc vălul opac care o ținea prizonieră a acestui ciudat delir.

– Foc! Foc! striga disperat Harry-Cap-de-hârleț.

Revenită brusc la realitate, Sara își înăbuși o exclamație de panică. Se ridică dintr-o mișcare și-și închise rochia cu un gest rapid. Hunter vru s-o ia din nou în brațe. Ea îl îndepărtă de parcă ar fi fost diavolul în persoană.

– Nu, Hunter, nu!

El o prinse de umeri și-și cufundă privirea într-a ei.

– Te previn, Sara. Data viitoare nimic nu mă va opri. Contează pe mine că-mi voi ține această promisiune.

Cu un pas furios el traversă încăperea. Și trânti ușa în urma lui.

Data viitoare... Cu moartea în suflet urcă la culcare. Pe jumătate adormită, ea își jură că nu va exista o dată viitoare. Dacă o scenă de genul acesta va mai avea loc, nu va mai avea puterea să se smulgă din brațele lui.

*
* *

În următoarea săptămână, Galen îi telefonă de nenumărate ori ca s-o roage să-i acorde o întrevedere. Obosită și plictisită, sfârși prin a accepta miercuri să participe la serata gen western pe care o organiza Galen în seara respectivă.

Candi bătu din palme de bucurie.

– Face focul afară, cu grătar și melodii country cântate la chitară? întrebă ea plină de entuziasm.

– Galen a plănuit chiar și o plimbare cu căruța sub clar de lună.

– Oh, ce bucuroasă sunt! În sfârșit o să ne distrăm și noi puțin!

Sara zâmbi. Lucraseră foarte mult în ultimele zile, așa că puțină destindere nu le va strica deloc.

Îmbrăcată în blugi, cu o cămașă groasă și geacă, încălțată în cizme, coborî în salon exact când Galen suna la ușă. O luă pe Candi de mână și fugiră amândouă afară.

Luna plină lumina majestuoasă de pe un cer fără nori. În fața casei aștepta o căruță imensă plină cu fân Galen le conduse în spate. În căruță erau deja cocoțați câțiva pasageri.

Sara izbucni într-un râs fericit. În seara asta își regăsise lipsa de griji și seninătatea de la cincisprezece ani.

Brusc, râsul îi muri pe buze. Cu o pălărie albă de cowboy pe cap, Hunter se apleca spre ea, cu mâna întinsă pentru a o ajuta să se urce.

– Bună seara, îi spuse el cu o voce batjocoritoare.

Prea târziu ca să mai dea înapoi. Urcă pe claia de fân frumos mirositor. Acolo o aștepta o altă surpriză. Printre invitații lui Galen se găsea o femeie de o frumusețe epatantă. Părul de culoarea aurului, împletit în două cozi dădea o strălucire feerică chipului ei delicat. Purta o fustă din postav cu franjuri, un bolero asortat și cizme albe înalte.

Hunter o ajută și pe Candi să se urce în căruță înainte de a face prezentările.

– Sara, Candi. Carisa, soția senatorului Horace Hofferman.

– Încântată, șoptiră la unison cele două tinere.

Aruncându-le o privire disprețuitoare, Carisa luă brațul lui Hunter și se lipi de el.

– Mi-e frig, dragule.

Lacrimi de ciudă apărură în ochii Sarei. Se instală furioasă cât mai departe de ei, amestecându-se printre ceilalți invitați.

În spatele căruței domnea o atmosferă foarte animată. În față, Galen răcnea ca să îndemne caii. Veselul grup își croi

drum printre coline. Râsetele răsunau în liniștea nopții.

Galen opri echipajul pe un platou la picioarele căruia se întindea o vale deja înverzită. Sub clarul de lună, peisajul avea reflexe argintii.

Bărbații aprinseră focul, femeile scoaseră proviziile. Paharele cu cafea fierbinte și whisky începură să circule din mână în mână. Carnea se frigea pe jar. Apoi, urmă ora cântecelor și poveștilor.

Încordată, nervoasă, Sara încerca să facă față situației anormal. Râdea când trebuia, răspundea când era întrebată, se prefăcea încântată că participă la o asemenea petrecere reușită. Dar ochii ei cenușii, care nu mai aveau lacrimi, fixau un punct în spațiu. Un punct care era întotdeauna situat cât mai departe posibil de Hunter și de prea încântătoarea lui tovarășă.

Se simți ușurată când sosi momentul plecării. Toată lumea se urcă în căruță. În fața casei ei Galen făcu o scurtă haltă. Fără să-și mai ia măcar rămas bun de la el, Sara fugi să se închidă în camera ei. Candi mai întârzie în prag. Când intră în cele din urmă în casă, un zâmbet îi lumina chipul.

Trântită de-a latul patului ei, Sara auzi închizându-se ușa. Apoi căruța se îndepărtă în noapte. Abia atunci dădu frâu liber lacrimilor.

Din fericire, a doua zi, Candi nu pomeni decât o singură dată de petrecere. Și Sara îi fu nespus de recunoscătoare pentru asta. Între cele două tinere începuseră să se țească niște legături invizibile. Și pentru prima oară în viața ei, Sara descoperea bucuria de a avea o adevărată prietenă.

Vineri seară, după ce se gândise la asta toată ziua, se hotărî să se ducă la serata lui Galen. Alese o rochie lungă din catifea verde care se asorta de minune cu tenul ei palid și părul negru. Candi era deja gata. Își ridicase părul roșu într-un coc de bucle și îmbrăcase o splendidă toaletă de seară de culoare bleu care sublinia curbele grațioase ale corpului ei.

Imediat ce le văzu apărând, Galen își părăsi invitații deja sosiți pentru a le ieși în întâmpinare.

– Vă mulțumesc că ați venit. Duceam lipsă de femei frumoase. Ești splendidă, Sara. Și tu, Candi... nici nu-mi găsesc cuvintele. Culoarea asta îți vine de minune.

Cu obrajii roșii de plăcere, tânăra secretară îi întoarse zâmbetul.

– Îmi pare bine că-ți place cum arăt, Galen.

El o luă de braț.

– Vino. Și tu, Sara. Vreau să vă prezint prietenilor mei.

Câteva perechi dansau după muzica de jazz. În apropierea șemineului, un grup de bărbați înconjura o creatură de vis. Inima Sarei se strânse. Carisa Hofferman arăta superb. Rochia vișinie se mula pe formele ei perfecte.

– Carisa! o strigă Galen. Poți să vii o clipă, draga mea?

Cu o mutră de copil răsfățat, ea își dădu pe spate buclele blonde care-i acopereau umerii sidefii.

– Mă scuzați, le susură ea admiratorilor care o înconjurau. Revin imediat. Așteptați-mă.

Ei se îndepărtară pentru a-i face loc. Cu un mers de regină, ea traversă salonul. Discuțiile încetară la trecerea ei. Bărbații o sorbeau din ochi.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea apropiindu-se cu o alură provocatoare.

– Îți reamintești fără îndoială de Sara și Candi. V-ați întâlnit miercuri la focul de tabără. Sara e mai cunoscută sub numele de Leah Reid. Candi e secretara ei.

Carisa binevoi în sfârșit să le acorde favoarea unei priviri condescendente.

– Deci scrii romane, rosti ea din vârful buzelor.

– Pot spera să te număr printre cititoarele mele? se interesă Sara, adoptând tonul monden al interlocutoarei sale.

– Categoric nu. Nu citesc niciodată. Sunt eu însămi romancieră, dacă nu ai aflat încă asta. Propriile mele cărți îmi sunt de ajuns când am chef să mă distrez citind ceva. Și chiar dacă aș dori să citesc altceva, nu am timp. Ducem o viață atât de trepidantă la Washington!

– Ce păcat, spuse Sara pe un ton prefăcut compătimitor. Mie îmi place la nebunie să citesc. Sub ce pseudonim scrii? Poate că ți-am citit vreunul din romane.

– Carole Collins, răspunse Carisa cu un aer de superioritate. Ultima dintre capodoperele mele, *Lacrimi de sânge,* a fost propusă pentru premiul *Stăpânul Misterului,* care se va acorda luna viitoare. Dacă ești o cititoare pasionată, ai auzit în mod sigur vorbindu-se despre el. După părerea prietenului meu Hunter Hathaway, este un roman de calitate.

Sara trebui să facă apel la toată stăpânirea ei de sine ca să nu-i întoarcă spatele. Deci Carisa era de două ori rivala ei. Și cel mai insuportabil lucru era să afle că Hunter se interesa atât de mult de ea încât îi citea romanele și, culmea culmilor, îi mai și plăceau.

– Știai că și draga noastră Sara e foarte bună prietenă cu Hunter? interveni Galen cu o sclipire malițioasă în ochi.

– Adevărat? spuse Carisa făcând o mutră care cerea palme. Habar nu aveam. Hunter nu mi-a pomenit niciodată despre ea. Însă e adevărat că pentru un bărbat ca el nu contează femeile care au trecut întâmplător prin viața lui.

Și cu un ultim surâs răutăcios adresat Sarei, se roti grațios pe tocurile înalte și subțiri și plecă spre admiratorii ei, în mijlocul cărora părea să se simtă cu mult mai bine decât lângă niște femei lipsite de importanță.

Sara îl luă de braț pe Galen.

– Niciodată nu-ți voi putea mulțumi îndeajuns că mi-ai dat posibilitatea să cunosc mai îndeaproape acest șarpe cu clopoței, îi șopti ea printre dinți.

Tânărul pictor izbucni în râs.

– Nu-i da atenție Carisei. A trebuit să învețe să se apere pentru a-i permite soțului ei să facă o carieră strălucită. Dar acum, succesele senatorului Hofferman nu-i mai ajung. Și-a pus în minte să devină o mare scriitoare. Și nimic n-o va opri din drum. E în stare de orice ca să obțină acel premiu. Probabil că o înțelegi puțin, nu-i așa?

Sara scutură din cap.

– Nu. Tot ceea ce contează pentru mine este talentul. Și meritul personal.

– Sper că n-o să avem ocazia s-o vedem prea des, intră și Candi în discuție. Unde locuiește? La Washington, probabil.

– Da. Dar are o casă și la Ravenwood. Și preferă să vină singură aici. Are un mod foarte personal de a uita de oboseala vieții trepidante de la oraș.

– Adevărat? rosti Sara pe un ton indiferent.

Galen îi prinse privirea.

– În general se închide în casă vreo săptămână, în compania lui Hunter. Sunt într-adevăr... foarte buni prieteni. El pare să-i admire foarte mult stilul.

Sara întoarse capul. Galen chiar nu-și dădea seama că-i înfigea un pumnal în inimă?

– E foarte frumoasă, șopti Sara ca pentru sine.

– Și e conștientă de asta, o completă pictorul. Acest gen de avantaj se poate dovedi foarte util. S-a folosit deja din plin de frumusețea ei ca să-și ajute soțul în ascensiunea lui politică. Iar mie mi se pare că lumea literaturii seamănă teribil de mult cu cea politică. O cunosc prea bine ca să cred că a venit să-l întâlnească pe Hunter din întâmplare, exact înainte de deliberarea juriului.

Cu obrajii în flăcări, Sara căuta cu disperare un mijloc de a întrerupe această discuție. Scoase un oftat de ușurare când o recunoscu pe Kathy Potter.

– Iartă-mă, Galen. Mă duc să schimb două vorbe cu Kathy.

– Te rog, draga mea Sara. Vă urez să petreceți o seară plăcută fiindcă eu trebuie să vă părăsesc. Obligațiile mele de stăpân al casei mă cheamă.

– O să te ajut să le îndeplinești, îi sugeră Candi luându-l de braț.

– Îți mulțumesc, fetițo. Ești prea încântătoare în seara asta pentru a sta prin vreun colț cu bătrânele domnișoare autoare de romane polițiste.

Și făcându-i cu ochiul, o părăsi pe Sara și o antrenă pe frumoasa secretară în mijlocul perechilor care dansau.

Timp de o oră, Sara, Kathy Potter și Nora Cane, cunoscută mai bine sub pseudonimul de Lynda Lancaster, se lansară într-o dezbatere pasionată asupra meritelor eroilor lor preferați.

În ciuda trupului ei ca scândura, Kathy nu era lipsită nici de farmec nici de grație. Era dotată cu un simț al umorului destul de acid care dădea sare și piper fiecăreia din remarcile ei. Nora, o femeie cam la cincizeci de ani, cu un ten de trandafir, vorbea puțin dar întotdeauna la obiect. Ea se bucura de o oarecare celebritate în mai multe cercuri literare, dar timiditatea ei proverbială o împiedica să iasă în față. Editorul ei o bătuse mult la cap până îi smulsese aprobarea de a prezenta la premiul *Stăpânul Misterului* ultima ei lucrare, apărută sub titlul M*oartea vine întotdeauna la întâlnire.*

Brusc, ca în urma unui misterios apel, Sara se întoarse spre ușă.

Hunter tocmai intra. Cu un surâs îi întinse mantoul tinerei care se ocupa de garderobă și făcu o scurtă oprire înainte de a se amesteca în mulțimea invitaților. Privirea lui făcu înconjurul încăperii. În acel moment, ochii lor se întâlniră.

Simțind că i-au transpirat mâinile și inima i s-a oprit parcă în loc, Sara își plecă iute capul.

– E un tip seducător, nu-i așa? îi șopti Kathy la ureche.

Simțindu-se încurcată că a fost astfel demascată, Sara încercă în zadar să relanseze conversația. Fără voia ei, atenția îi era îndreptată spre ceea ce se petrecea în celălalt

capăt al salonului. Nu-și putu stăpâni o tresărire dureroasă când, cu un mers unduitor, Carisa Hofferman veni să-l sărute pe Hunter pe buze, gest care denota o anumită intimitate.

Conștientă de tulburarea ei, Nora începu să le spună imediat o anecdotă extrem de amuzantă. Cele trei noi prietene râdeau în hohote când o voce gravă, care se făcu auzită din spatele lor, le făcu să tresară.

– Bună seara, Sara.

Sara simți că inima începe să-i bată nebunește. Ridică ochii cu timiditate.

– Bună seara, Hunter.

– Ce faci, dragul meu? îl întrebă Kathy, gratificându-l cu o viguroasă strângere de mână.

– Sunt încântată că te văd, îngăimă Nora înroșindu-se ca o adolescentă.

Cu un surâs seducător, el se aplecă spre ele și le șopti:

– Sper să mă iertați că v-o răpesc pe Sara. Vreau să vorbesc ceva cu ea.

– Nu mai avem ce ne spune, protestă ea extrem de încurcată.

– Vino, dacă îți spun.

Se temea prea mult de o ceartă, pentru a-i ține piept prea mult timp. Așa că îi întinse mâna și se pregătea să-l urmeze docilă când, strecurându-se printre invitați, Carisa se repezi la el.

– Vino, scumpule. Ne plictisim de moarte aici. Contăm pe tine să înviorezi atmosfera.

Din fundul salonului izbucniră câteva încurajări entuziaste:

– Hunter! La pian!

– Ssst! Tăceți! Hunter o să ne cânte ceva.

Cu o figură resemnată, el ridică din umeri.

– Foarte bine, Carisa. Vin. Și tu, Sara, adăugă el trăgând-o spre centrul încăperii.

O obligă să se așeze lângă el. Invitații începuseră deja să bată din palme. Hunter atacă primele măsuri ale unui charleston îndrăcit.

Cu lacrimile în ochi, cu buzele tremurând, Sara încerca să-și păstreze zâmbetul. Dar când Carisa își făcu loc printre ceilalți ca să ajungă chiar în spatele pianistului, își sprijini mâinile cu un gest vădit posesiv de umeri lui și începu să fredoneze melodia cu vocea ei plină de senzualitate, Sara nu mai reuși să se stăpânească. Se ridică și, cu un mers de somnambulă, trecu de cercul invitaților.

Cu inima frântă, aruncă o privire pierdută în jurul ei. Până în seara asta, nu aflase de talentele muzicale ale lui Hunter. Niciodată nu-și închipuise că el cântă la pian. Și în mod inexplicabil, această descoperire o umplea de o infinită tristețe.

Capitolul 7

Palidă și simțind că o lasă picioarele, Sara își căută refugiul într-un budoar de la primul etaj. Când se văzu într-o oglindă mare agățată deasupra unei mese de toaletă din lemn de trandafir, un oftat amarnic îi scăpă de pe buze. Ce-o să se întâmple cu ea, o să se îmbolnăvească? Niștea cearcăne vinete îi apăruseră sub ochi. Obrajii erau palizi și supți. Și toate astea din cauza lui Hunter!

Gelozia îi rodea inima. Ce copilărie! De mult timp ar fi trebuit să se obișnuiască cu ideea că el făcea curte și altor femei. Carisa nu era prima. Și nici ultima, în mod sigur.

Strângându-și tâmplele între palme, se forță să respire adânc și rar. Vreme de trei ani avusese tot timpul să se învețe să trăiască departe de Hunter. Faptul că-l revăzuse, că gustase din nou în brațele lui plăcerile dragostei nu trebuia să schimbe cu nimic lucrurile. Trebuia să meargă mai departe cu orice preț. Chiar dacă va continua să nutrească în adâncul sufletului ei o dragoste imposibilă.

Puțin câte puțin își regăsea sângele rece. Alungă dorința irezistibilă de a pleca imediat acasă. Ar fi fost prea ușor. Hunter îi reproșase prea des că-și ascunde capul în nisip, asemenea struțului. De data asta îi va ține piept. Nimeni n-o va mai putea acuza că fuge de realitate.

Cu grijă, metodic, își spălă ochii înroșiți de lacrimi, se fardă puțin și-și aranjă părul. Apoi, cu un zâmbet forțat pe buze, se hotărî să se alăture celorlalți invitați de la parter.

Acordurile unui tango languros o primiră în salon. O parte din invitați tot mai stăteau în jurul lui Hunter care nu se sculase de la pian. Poate că nici nu-și dăduse seama că ea plecase, gândi Sara cu amărăciune. Evită să arunce vreo privire în direcția lui. Neavând chef să se întoarcă nici lângă Kathy și Nora, începu să rătăcească de la un grup la altul, fără să îndrăznească să se amestece în conversații.

– Sara, vino aici!

Cu spatele drept și capul sus, își îndreptă pașii spre Galen. Înconjurând cu brațul talia unei frumoase blonde pe care avusese deja ocazia s-o întâlnească la petrecerea lui Hunter, el îi zâmbea prietenos.

– Vino, dragă Sara. Aș vrea să-ți prezint câțiva dintre prietenii mei.

Îl urmă fără nici un chef. În ciuda frumoaselor ei hotărâri, simțea că face față din ce în ce mai greu. Se decise să profite de prima ocazie ca să-și ia rămas bun de la gazda ei și să pună capăt acestui calvar.

Galen o trăgea însă spre o ușă mascată în perete.

– Te simți pregătită să-mi vizitezi atelierul?

Sara râse încurcată.

– Nu în seara asta, Galen. Aș dori să plec. Știi cumva unde este Candi?

– Bineînțeles. În sala de joc. Se distrează de minune. Ar trebui să iei exemplu de la ea, Sara. Muncești prea mult. Destinde-te, profită de viață. Hai, vino în vizuina mea.

Cu un oftat de resemnare, ea se lăsă condusă pe o scăriță. Ajunseră pe un palier. Galen deschise o ușă și se dădu la o parte ca s-o lase să intre.

Sub un acoperiș de sticlă prin care se vedea cerul înstelat, Sara descoperi o încăpere cu pereții plini de tablouri.

– Atelierul tatălui meu, îi explică Galen. Impresionant, nu-i așa?

– Da, foarte impresionant chiar.

Cu o privire încântată examină pânzele și schițele împrăștiate pe șevalete sau așezate în teancuri pe podea.

– Sunt lucrările tale? șopti ea, cu o voce din care răzbătea admirația.

El zâmbi cu amărăciune.

– Te miră, nu-i așa? Până acum nu mă prea luai în serios. Fii liniștită. Nu sunt autorul minunățiilor astea. Doar al unor pânze neterminate.

Sara se apropie ca să le studieze mai de aproape.

– Ar trebui să le termini, Galen, să pregătești o expoziție pentru a te face cunoscut.

– De ce? Ca să aud criticii comparându-mă cu tatăl meu?

– Nu mai fi așa de înăcrit. Ai destul talent pentru a-ți face singur un nume în pictură, datorat în exclusivitate meritului tău.

El o privi gânditor. În ochii lui se citea o imensă tristețe.

– Ești amabilă, Sara. Dar am destulă minte ca să-mi dau seama că niciodată nu mă voi putea ridica la valoarea tatălui meu. Renumele lui îmi interzice să intru în competiție. Refuz să-mi petrec viața luptându-mă cu umbra lui.

– Lucrează sub un pseudonim, emigrează într-o altă țară. Trebuie să existe o soluție. Nu poți să-ți bați joc de talentul tău. Schițele astea sunt splendide.

– Și tu, Sara.

– Nu! strigă ea, împingându-l ca să scape de buzele lui lacome. Te rog. În numele prieteniei noastre, nu mă atinge!

– De ce?

Cu un deget mângâietor, îi atinse întâi obrazul apoi buzele. Vocea lui vibrând de dorință deveni răgușită, senzuală.

– Sunt nebun după tine, Sara. Pentru tine voi deveni celebru. Vei fi mândră de mine. Lasă-mă să te iubesc.

– Imposibil, Galen. Lasă-mă.

El se dădu înapoi cu un pas.

– Există un alt bărbat în viața ta?

– Da.

Își regretă însă imediat răspunsul. Cu chipul schimonosit de un rictus, Galen se îndepărtă de ea ca și cum simpla ei prezență îi devenise de acum insuportabilă.

– Hunter? o întrebă el cu o voce lipsită de intonație.

Ea făcu din cap un semn afirmativ.

– Îmi pare rău, Galen.

– Ți-ai pierdut mințile. Hunter este un afemeiat înveterat. N-o să te facă niciodată fericită. Crede-mă, Sara. Am avut ocazia să-mi dau seama de când s-a mutat aici.

Strângând din pumni, ea îi răspunse:

– Știu toate astea. Dar dintotdeauna și pentru totdeauna Hunter este singura mea dragoste. Și acum jură-mi că nu vom mai aborda niciodată acest subiect.

Nemaiputându-și stăpâni durerea, fugi fără să mai arunce nici o privire înapoi.

Pe palier se ciocni de cineva care venea spre ea. Cuprinsă de panică, își ridică spre necunoscut chipul plin de lacrimi.

Cu o privire severă, Hunter o prinse de încheieturile mâinilor. Îi fixă cu dispreț, chipul livid și coafura în dezordine. Apoi atenția lui fu brusc atrasă de ușa atelierului.

Sara aruncă o privire peste umăr în acea direcție. Stând nemișcat în pragul *vizuinei* lui, cu trăsăturile luminate de plafoniera de pe scară, Galen își ștergea urmele de ruj de pe obraji.

Sara se smuci ca să scape din mâinile lui Hunter și coborî în goană treptele până la parter. Își luă la iuțeală mantoul și poșeta și ieși în noaptea rece.

Câinii o primiră cu niște lătrături neliniștite. Îi dădu la o parte fiindcă nu avea chef de ei. Ange și Gardien se retraseră cu coada între picioare, fără să înțeleagă cu ce greșiseră. În salon, Harry-Cap-de-hârleț scoase niște strigăte răgușite. Sara aruncă pe colivie cuvertura lui brodată și trânti ușa în urma ei ca să nu-l mai audă.

– Ajutor! Ajutor! strigă papagalul. Foc! Foc! Dacă ești așa isteață de ce nu ești fericită? Foc! Foc! își debita acesta tot repertoriul.

Sara fugi în camera ei ca să-și găsească liniștea.

Dar câinii se luară după ea.

Sara își puse cămașa de noapte. Apoi se băgă în pat, dar nu-i primi și pe dobermani care se culcară atunci pe covor. Cu urechile pleoștite, aceștia scoteau niște gemete înăbușite și o priveau în speranța că se va răzgândi.

Dar Sara se făcu covrig sub pătură. Simțea că urăște pe toată lumea. Pe Galen, pe Hunter, pe Ange și Gardien care se agitau fără încetare, pe papagal care tot chema pe cineva în ajutor. Și mai ales pe sine.

Își băgă capul sub pernă și închise cu hotărâre ochii. Dar somnul o ocolea. Nu reușea să adoarmă, să se cufunde în uitarea pe care ți-o oferă un somn salvator. Se zvârcoli de pe o parte pe cealaltă sub pătură. Fără rezultat. Nimic nu putea să vină de hac durerii care pusese stăpânire pe ea.

La căpătul răbdării, se sculă. Un miros înecăcios îi umplu nările.

Se repezi în bucătărie. Totul părea în ordine. În salon la fel. Se îndreptă atunci către ușa care dădea spre subsol. O deschise și un nor de fum negru o izbi în față. Fără să se mai gândească, începu să coboare scările. Cu ochii plini de lacrimi, ajunse pe ultima treaptă.

În fundul pivniței, în spatele perdelei groase de fum, instalația de încălzire ajunsese la roșu. Flăcările cuprinseseră pereții, devorând totul în calea lor. Sub ochii ei înroșiți, revistele și cutiile goale lăsate acolo de fosta proprietară se transformau într-o torță gigantică.

Rămăsese înlemnită privind oribilul spectacol. Apoi brusc, îi întoarse spatele, urcă scările din patru în patru și se repezi spre telefonul de la intrare.

– Casa mea arde! urlă ea în receptor. Magnolia de la Ravenwood. Vă rog, domnișoară! Focul se întinde.

– O să anunț pompierii, o asigură operatoarea cu un calm de neclintit.

Sara nici nu mai puse telefonul în furcă. Se repezi spre camera lui Candi. N-o auzise venind, dar era mai bine să verifice. Dar n-o găsi pe nicăieri pe secretara ei. Îngrozită, simți planșeul trosnindu-i sub picioare. Incendiul se întindea cu repeziciune. Nu mai avea nici un minut de pierdut.

Cu colivia papagalului într-o mână, cu lesa câinilor în cealaltă, începu să fugă pe cărare. Instinctiv o luase în direcția casei lui Hunter. Acesta nu plecase probabil de la serata lui Galen, dar era sigură că va găsi acolo oameni care să-i sară în ajutor.

Picioarele ei goale păreau să zboare pe covorul înghețat de mușchi și frunze. Sosită în fața reședinței în stil colonial, puse jos colivia și bătu cu ultimele puteri în imensa poartă de stejar.

– E cineva aici?... Vă rog, deschideți!

O lampă se aprinse la primul etaj. Ușa grea se deschise și un val de lumină se revărsă asupra Sarei și a protejaților ei. Tânăra femeie strânse din pleoape, orbită.

– Doamne! Sara! strigă Hunter cu o voce ciudat de răgușită.

– Repede! Casa mea e în flăcări!

El o trase în casă împreună cu toată menajeria ei.

– Becky! James! strigă el.

Menajera și unul din servitori apărură în fugă.

– Ocupă-te de ea, Becky. Și tu, James, adu-mi o lanternă puternică și telefonează la pompieri.

– Am telefonat eu, gemu Sara care își frângea mâinile, cu o privire rătăcită în ochii ei mari strălucind de lacrimi.

Hunter terminase să se echipeze când Carisa își făcu la rândul ei apariția. Soția senatorului purta un neglijeu vaporos, ale cărui dantele albe mai mult îi dezvăluiau decât îi ascundeau farmecele. Sub privirea ei rece, Sara simți că se înroșește. Își dădu brusc seama de ținuta ei: în picioarele goale, în cămășuța transparentă de nylon, probabil că oferea un spectacol jalnic.

– Dați-mi ceva de îmbrăcat, o rugă ea pe menajeră. Trebuie să mă întorc acolo.

– Domnul mi-a cerut să am grijă de dumneavoastră, îi răspunse femeia. O să vă dau ceva călduros de îmbrăcat dar n-o să vă las să plecați. Veniți. Tremurați de frig.

Becky o conduse în camera ei și scoase din dulap o pereche de papuci noi de casă și un halat gros.

– E cam mare, se scuză ea zâmbindu-i cu simpatie. M-am cam îngrășat.

Sara îi mulțumi și se întoarse în hol. Se simțea caraghioasă în halatul ăsta care-i ajungea până la călcâie. Cu un gest ferm, înnodă cordonul ca să strângă pe ea halatul prea larg pentru silueta ei fragilă și se pierdu în noapte.

Își întrerupse cursa nebună, gâfâind, la marginea domeniului lui Hunter. Cu ochii holbați, fixa oribilul spectacol care se reflecta pe cerul înstelat.

Sub o enormă ciupercă de fum negru, flăcările se precipitau în asaltul primului etaj. Adevărate jerbe de scântei luminau ferestrele. Casa ei! Casa visurilor ei pierea în flăcări.

Își dădu la o parte cu hotărâre șuvițele de păr care-i căzuseră pe frunte și fugi spre oamenii care, sub comanda lui Hunter, dădeau din mână în mână căldările cu apă.

După ce mai străbătuse câțiva metri, o explozie zgudui noaptea. Instinctiv își duse mâinile la față ca să și-o protejeze. Apoi, își descoperi ochii cu teamă. Fereastra biroului lui Candi zbura spre pământ. Flăcările cuprinseseră biblioteca, devorau perdelele.

– Oh, nu, nu!

Manuscrisul ei! Primele zece capitole din *Mâine, la ivirea zorilor* se aflau pe biroul lui Candi.

O mână fermă îi întrerupse cursa în momentul când era să se arunce în vâlvătaia focului.

– Aș putea să știu unde te repezi așa?

Încercă să-l dea la o parte din drumul ei. Ar fi putut totuși să știe că Hunter nu admitea să fie dat la o parte.

– Trebuie neapărat să ajung în biroul lui Candi, îngăimă ea printre sughițuri de plâns.

– Nu fi idioată! Nimeni nu poate pătrunde acolo. Casa arde din pivniță până în pod.

– Ca și cum eu n-aș ști asta! Dar trebuie să mă duc. Imediat! Lasă-mă!

– Ce este atât de important în biroul ăla încât ești gata să-ți riști viața pentru asta? Răspunde-mi! Mă duc eu în locul tău.

Sara se calmă brusc. Nimic în lume nu era atât de important pentru ca Hunter să-și riște viața.

– Nimic, spuse ea plecând capul.

– E manuscrisul tău?

– E... acolo, răspunse ea cu o voce pierdută.

Hunter o ridică în brațe ca s-o ducă departe de incendiu. Pe la jumătatea drumului o întâlniră pe Candi.

– Slavă Domnui! exclamă tânăra. Bine că nu te culcaseși! Mi-a fost atât de frică! Ce s-a întâmplat?

– Sistemul de încălzire, îi explică Sara în șoaptă. A luat foc. Totul s-a terminat pentru mine.

Hunter grăbi pasul.

– Grăbește-te, Candi. Tremură îngrozitor. Probabil nu atât din cauza frigului cât în urma șocului. Sper că n-o să leșine.

Cu ochii închiși, Sara auzea cu o ureche absentă aceste voci care veneau parcă de pe altă lume. În spatele pleoapelor ei se desena o viziune de coșmar, de nesuportat. Sub ruinele casei ei mari și albe, care își înălța spre cer scheletul calcinat, erau îngropate cele mai frumoase visuri ale ei. Ani de sacrificii, de muncă îndârjită. Promisiunea unor zile mai bune, în care celebritatea îi va asigura în sfârșit un viitor ca în basme. Se sfârșise. Nu-i mai rămăsese nimic. Decât o grămăjoară de cenușă. Și un pic de fum...

Hunter o așeză cu grijă pe un pat imens dintr-o cameră zugrăvită în tonuri pastelate.

– Rămâi lângă ea, Candi. Mă întorc cât pot de repede.

Sara îi auzi pașii îndepărtându-se. Își ridică pleoapele cu greutate. Așezată pe covor, Candi îi mângâia cu blândețe mâna.

Sara crezu că o să se înăbușe din cauza plânsului pe care abia și-l mai putuse stăpâni până acum.

– Am pierdut tot, Candi. Tot. Oh, Doamne, de ce a trebuit să vin aici?

Lacrimile apărură și în ochii prietenei ei. Candi cunoștea pe de rost termenii contractului semnat de Sara.

Chiar lucrând zi și noapte, nu vor putea preda la timp editorului primul volum din saga. Și mai rău încă: în biroul ei, în afară de manuscris, păstra toate însemnările pe care și le făcuse Sara pentru celelalte două volume. Planul întregii lucrări, capitol cu capitol. Toată documentația ei. Pierderea era ireparabilă. O adevărată catastrofă.

Ținându-se în brațe, cele două tinere vărsau lacrimi amare. În depărtare se auzi sirena pompierilor din Royaltown. Prea târziu însă. Nu mai era nimic de salvat.

*
* *

Cerul începuse să se lumineze când auziră în sfârșit pașii lui Hunter pe scară. Cu un gest rapid, Sara își șterse fața răvășită de lacrimi. Se știa prea slabă, prea vulnerabilă pentru a-i asculta sarcasmele. N-o să-i dea satisfacția de a se lăsa strivită de superioritatea lui. Mai bine ar face să privească realitatea în față: n-ar fi trebuit să vină să se instaleze la Ravenwood. Locul ei nu era în mijlocul acestei comunități de artiști.

Când îl văzu intrând, abia se abținu să nu strige. Tras la față, cu obrajii murdari de funingine, cu hainele sfâșiate, părea epuizat.

– Am reușit să salvăm aripa de nord, le anunță el pe un ton neutru. Dar nu vă faceți iluzii. Aripa de sud e aproape distrusă și nici corpul central nu se prezintă mai bine. Pompierii au găsit diverse explicații. Un scurt-circuit sau o avarie în sistemul de alimentare al încălzirii centrale. Și într-un caz și în celălalt catastrofa ar fi putut fi evitată dacă

subsolul n-ar fi servit drept depozit pentru materiale inflamabile. Nu aruncaseși cutiile și revistele vechi, așa cum îți recomandasem?

Sara lăsă capul jos. Nu era posibil! Doar nu era ea vinovată de această lovitură a destinului? Dar la ce bun să mai caute un vinovat? Lucrurile nu s-ar schimba cu nimic.

Se ridică cu o sclipire sălbatică în ochii ei rătăciți.

– Vreu să mă duc să constat pagubele.

Hunter oftă din adâncul pieptului.

– Așteaptă mai bine până mâine, începu el.

– Nu-ți cer să mă însoțești. Mă duc singură.

– Sara, spuse el cu blândețe, renunță la orice speranță. Nu a mai rămas nimic din biroul de la parter. Acceptă realitatea: manuscrisul tău a fost distrus.

Sara clipi de câteva ori, încercând să-și facă puțin curaj.

– N-are importanță. Vreau să mă duc totuși.

– Foarte bine. Așteaptă să dau ordin pentru ca secretara ta să fie instalată într-una din camerele de oaspeți, și te însoțesc. Coboară în hol.

La picioarele scării Gardien și Ange veniră să se frece de picioarele ei. Ea începu să se plimbe cu nervozitate încolo și-ncoace, trăgându-se de capetele cordonului.

Hunter se apropie încet de ea.

– Gata? o întrebă el cu blândețe.

– Da.

Traversară pădurea fără să scoată nici un cuvânt. Casa le apăru în fața ochilor, sinistră în lumina cenușie a zorilor.

Cu pumnii strânși, cu maxilarele încleștate, Sara se băgă printre ruine. Lanterna lui Hunter lumina covoarele îmbibate de apă, pereții înnegriți de funingine. Cu un pas hotărât, străbătu salonul și bucătăria. Fără voia ei, o spe-

ranță nebunească îi însuflețea pașii.Vor avea multă treabă, desigur, dar pagubele nu păreau chiar atât de mari.

Se îndreptă hotărâtă spre biroul lui Candi.

Smulsă de explozie, ușa biroului se volatilizase parcă.

– Atenție, îi șopti Hunter. Planșeul nu mai e atât de solid. E periculos să tă aventurezi aici.

Fără să-l asculte, ea pătrunse în încăpere.

Dezastrul o frapă atunci în toată amploarea lui. Era inutil să spere imposibilul. Nu mai rămăsese nimic. Rafturile, cărțile, biroul, fotoliile, totul se transformase în fum și cenușă în același timp cu foile dactilografiate care reprezentau singura ei rațiune de a trăi.

Cu umerii încovoiați, cu capul plecat, bătu în retragere, învinsă de fatalitate. Eforturile ei vor rămâne mereu zadarnice. Cu cât se lupta mai mult ca să scape de trista soartă despre care îi vorbise mama ei, cu atât mai mult se scufunda. Poate că exista vreun blestem care urmărea familia ei, o incapacitate ereditară de a cunoaște fericirea. Pentru prima dată în viața ei simțea că nu mai are curajul să reziste destinului potrivnic care se înverșuna s-o urmărească peste tot.

– Nu e decât o casă, îi șopti Hunter la ureche. Poate fi reconstruită. Sara îi întoarse spatele. Cum ar fi putut el să înțeleagă? Nu numai casa trebuia reclădită ci întreaga ei viață. Își aminti cum sosise săptămâna trecută, cât de fericită era, cu inima plină de bucurie și mândrie. Un adevărat triumf.... dar venea să se adauge la lunga listă a episoadelor dureroase din viața ei.

Traversă holul obscur și începu să urce scara.

– Unde te duci? o întrebă Hunter, îndreptând spre ea fascicolul luminos.

– Vreau să verific starea în care se găsesc camerele.

– Nu au avut prea mult de suferit, slavă Domnului! Acum am face mai bine să plecăm. O să vii mâine să-ți iei lucrurile. O să vă instalați la Winterwoods până când casa voastră va fi din nou locuibilă.

– La tine? Îți mulțumesc pentru propunerea ta, Hunter, dar e imposibil.

Vocea lui deveni severă.

– Fii rezonabilă, Floare a Irlandei. Nu puteți locui aici încă mult timp de acum încolo. Instalația de încălzire centrală e complet distrusă, nu mai există electricitate și incendiul a făcut găuri cam peste tot. Unde vrei să te duci?

Sara înlemni, ca lovită de trăsnet. Pentru prima dată întrevedea în ansamblul lor toate consecințele catastrofei. Fără adăpost, fără bani. Cum va putea face față responsabilităților? Nu avea nici cea mai mică idee, dar toată ființa ei se revolta la ideea de a se refugia în casa lui Hunter. Niciodată nu va accepta să depindă de el.

Bărbatul se apropie de ea cu trăsăturile schimonosite de furie.

– Unde vrei să te duci, Sara? repetă el. La Galen, poate? Ar cam fi timpul să revii cu picioarele pe pământ. Nu mai ai nimic, ești ruinată. De acum înainte multe uși ți se vor trânti în nas. Locuitorii Ravenwood-ului urăsc sărăcia. Ține bine minte asta.

Uluită, ea îl fixa cu o privire disperată.

El o îmbrățișă cu blândețe.

– Vino. O să mai vorbim mâine despre asta. Hai să mergem acasă.

Ea îl urmă cu un mers de somnanbulă. Nu mai era sigură de realitate. Nu era departe de a crede că totul nu

era decât un coșmar îngrozitor. Dar în curând se va trezi și lucrurile vor reveni la normal.

Hunter o însoți până în camera ei. Din prag ea se întoarse spre el și abia se abținu să nu se arunce în brațele lui pentru a căuta consolare. Dar amintirea numeroaselor eșecuri care punctau relația lor o împiedică să facă asta.

El o privea cu gravitate. Un zâmbet înduioșat apăru apoi pe buzele lui. Ridică timid mâna și-i mângâie ușor părul.

– Sara...

Dar tânăra ridică mândră capul. Nu avea nevoie de mila lui.

Degetele lui urmară conturul chipului ei, apoi, cu o imensă oboseală, lăsă să-i cadă brațul.

– Vreau să fac o baie, spuse el cu o voce posomorâtă. Încearcă să dormi.

Sara bătu din pleoape pentru a alunga lacrimile care-i umpluseră ochii.

– Noapte bună, șopti ea pe un ton plin de regrete.

Hunter se retrăsese deja.

Rămase mult timp trează, nemișcată în semiobscuritate. În zadar încerca să-și imagineze viitorul. În primul rând trebuia să se ocupe de soarta lui Candi. Și nu putea să-și abandoneze nici câinii. Nici pe Harry. Hunter îi propusese să-i găzduiască. Putea să accepte asta? Avea de ales? Trebuia să se lase la mâna lui? Să trăiască pe socoteala lui?

Disperată, cuprinsă de un sentiment îngrozitor de singurătate, începu să plângă în hohote, cu capul ascuns în pernă ca să-și înăbușe gemetele.

Nu auzi ușa deschizându-se. Tresări și scoase un țipăt ușor când simți o mână așezându-i-se pe umăr.

Așezat pe marginea patului, Hunter o privea compătimitor. Fără să scoată nici un cuvânt, se aplecă și o luă în brațe.

– Totul o să se aranajeze, Floare a Irlandei, îi șopti el. Nu e sfârșitul lumii. Când casa va fi aranjată, viața își va relua cursul.

Cuvintele lui de consolare îi merseră Sarei drept la inimă. Începu să plângă și mai tare. Încet, el o trase pe genunchii lui. Ascunzându-și capul la umărul lui Hunter, Sara se lăsă în voia lui.

Când gura lui o găsi pe a ei, Sara îi răspunse la sărutări cu patima disperării. Nu mai avea viitor și din trecut nu mai voia să păstreze nici o amintire. Nu mai conta decât căldura acestui trup bărbătesc lipit de al ei, blândețea acestor mâini care o mângâiau și o făceau să geamă, dar nu de durere ci de plăcere.

Hunter își desfăcu cordonul halatului și se strecură gol lângă ea, în pat. Cu un gest brusc, Sara își scoase cămașa de noapte și-și lipi sânii fierbinți de pieptul lui, amețită de faptul că inima lui bătea atât de aproape de a ei.

Cu o mână expertă, el îi mângâie trupul, până în cele mai intime locuri ale feminității ei. Deși n-ar fi trebuit, mișcarea o luă prin surprindere. Suspinul ei de plăcere fu absorbit de buzele lui și o senzație fierbinte de abandon îi porni din adânc, răspândindu-se în toată ființa ei; iar ea o întâmpină cu bucurie. Gâfâind, îi conduse gura spre sfârcurile întărite ale sânilor. Buzele lui schițară arabescuri savante pe pielea ei catifelată. Cu un strigăt răgușit, ea îl apucă de păr cu amândouă mâinile.

– Oh, Hunter... Hunter!

– Sara? Te simți bine? șopti o voce din spatele ușii. Te-am auzit strigând.

Hunter și Sara încremeniră, unul în brațele celuilalt.

– Totul e în regulă, Candi, o asigură ea cu o voce răgușită.

– Pot să intru? Nu reușesc să adorm.

– Eu... o clipă, te rog.

Cuprinsă de panică, își puse cămașa de noapte.

Hunter o privea cu răsuflarea tăiată, cu ochii sclipind amenințător.

Ea îi întinse halatul cu o mână tremurătoare.

– Te rog...

Hunter se ridică și se așeză lângă fereastră, cu spatele la ea.

– Poți să intri, Candi.

Tânăra împinse ușa, făcu un pas înainte apoi se opri.

– Oh, iartă-mă te rog, șopti ea bătând imediat în retragere.

O liniște apăsătoare se instală în cameră.

– Perfect, spuse în cele din urmă Hunter întorcându-se spre ea. Este pentru a doua oară, Floare a Irlandei. Dar a treia oară, fii sigură că nimic nu ne va întrerupe. O să am eu grijă de asta.

Cu ochii plini de lacrimi, Sara privi ușa închizându-se în urma lui. Fără intervenția lui Candi, acum i-ar fi aparținut trup și suflet lui Hunter.

Bunul simț ar fi trebuit s-o facă să mulțumească Cerului pentru asta. Totuși, nu era departe de a-i purta pică lui Candi că o scăpase, fără să vrea, de acest nou dezastru.

Capitolul 8

Sara deschise ochii și aruncă în jurul ei o privire speriată. Prin ce minune se trezea în această cameră necunoscută? Se ridică între perne, uimită. Apoi totul îi reveni în minte. Incendiul. Casa devastată. Manuscrisul distrus. Și bucuria amețitoare pe care o cunoscuse în brațele lui Hunter.

În fundul sufletului ei se năștea o speranță inexplicabilă. Situația nu era poate atât de disperată precum crezuse ea. Acum era ziuă și soarele strălucea pe cer. Încrederea îi reveni brusc. Cum de-și putuse imagina că totul era pierdut? Din contră. Contrar oricărei așteptări, ea găsise în îmbrățișările sălbatice ale lui Hunter siguranța unui viitor plin de promisiuni. Niciodată, înaintea acestei teribile nopți, nu-l văzuse privind-o cu atâta tandrețe. Poate că între ei...

Dar gândurile ei fură întrerupte de gemetele câinilor care dormiseră la ușa ei. Sara se sculă, puse halatul

imens pe care i-l împrumutase Becky și încălță papucii albi. Cu Ange și Gardien pe urme, coborî scara și le deschise ușa.

– Le-am mai dat o dată drumul, îi spuse menajera care apăruse în spatele ei. Sărmanii de ei aveau chef de alergat. Dar i-am ținut în lesă. Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla dacă se dădeau la Argosy...

– Argosy?

– Calul domnului, domnișoară Sara.

– Oh! Uitasem complet de el.

Strângându-și cu amândouă mâinile poalele halatului, Sara se repezi afară.

– Gardien! Ange! Repede înapoi!

Dar îi striga în zadar. Prea ferciți că-și regăsiseră libertatea, cei doi dobermani traversară peluza în salturi, drept spre grajduri.

Argosy păștea liniștit într-un țarc. Cei doi câini se strecurară pe sub barieră și începură să se învârtească în jurul calului, lătrând frenetic. Armăsarul începu să zvârle din picioarele dindărăt. Încântați de joc, câinii continuară să-l hărțuiască.

Sara ajunse lângă țarc și se cățără cu stângăcie pe barieră.

– Veniți aici! Și lăsați calul ăla în pace. M-ați auzit? Aici! Reveniră rușinați la picioarele ei, cu limba atârnându-le de un cot. La celălalt capăt al pajiștii, Argosy începuse din nou să pască liniștit.

– De ce stai cocoțată acolo, Floare a Irlandei? se interesă Hunter cu o voce ironică.

Ea se întoarse, încercând să-și păstreze echilibrul.

Îmbrăcat cu o rară eleganță, el o privea zâmbind. Niciodată nu i se păruse atât de seducător. Sara se înroși, conștientă de ținuta ei caraghioasă.

– Îmi adun șeptelul, îi răspunse ea aruncându-i o privire provocatoare.

El se uită zâmbind la părul ei încurcat și la chipul încă somnoros.

– Se pare că abia te-ai dat jos din pat. Câinii tăi ar fi putut și ei să mai aștepte puțin înainte să-l fugărească pe bietul meu cal.

– Îmi pare rău. Să știi că nu sunt...

– Răi. Da, știu asta. Ai mai avut o dată ocazia să mă asiguri de asta.

– Te rog să mă ierți, șopti ea confuză, găsindu-și cu greu cuvintele. Regret că sunt obligată să-ți impun prezența lor.

– Oh, dar câinii ăștia curajoși nu mă deranjează deloc. Din contră însă, nu prea-mi place să fiu trezit de strigătele cuiva aflat în agonie. Mi-a trebuit un oarecare timp ca să pricep ce se petrece. Dar când am înțeles era prea târziu. Zburasem deja în ajutorul nefericite victime care, în chip de mulțumire, m-a împroșcat cu insulte. Foarte amabil din partea lui.

Sara nu-și putu stăpâni un hohot de râs. Harry-Cap-de-hârleț nu uita niciodată să joace această scenă tare pentru noile lui cunoștințe.

– Ar fi trebuit să mă previi ce manii are zburătoarea asta îngrozitoare.

Se priviră în ochi și schimbară un zâmbet complice.

Hunter se apropie de ea și o luă delicat de talie ca s-o dea jos de pe barieră. Gura lui se apropiase de a ei, când o voce îl făcu să ridice brusc capul.

– Vii, Hunter?

– Intră să mă aștepți în casă, Carisa. Vin imediat.

Farmecul se rupsese însă. Simțindu-se stânjenită, Sara se îndepărtă.

– O să petrec o săptămână la Washington, o anunță Hunter pe un ton destul de nesigur. Și pe urmă plec la New York. Deci nu-ți face probleme să profiți de ospitalitatea mea. Te poți instala în toată... siguranța.

Sara clătină din cap. Niciodată nu va găsi starea de spirit necesară pentru a lucra într-un loc impregnat de personalitatea lui Hunter.

– Nu, mulțumesc, spuse ea destul de înțepată. Am refuzat întotdeauna să primesc de pomană.

El o prinse cu brutalitate de braț.

– Nu mai face pe mândra cu mine. Știu că toate propunerile mele au darul să-ți displacă. Dar de data asta vei accepta. Winterwoods este singurul loc unde poți scrie, așteptând ca meseriașii să-ți repare casa.

– Manuscrisul meu a fost distrus, îi reaminti ea cu o voce aspră.

– Un motiv în plus ca să te pui pe treabă fără a mai pierde nici o clipă. Ai încă o săptămână până la acordarea premiului oferit de *Stăpânii Misterului.* Suflecă-ți mânecile și pregătește-te de întâlnirea cu editorul tău.

Având în vedere împrejurările, îți va acorda în mod sigur un răgaz. Sau ești defetistă, Sara? Nu cred. Poate că ai o supărătoare tendință de a-ți ascunde capul în nisip, ca struțul, când apar probleme de ordin afectiv, dar în ceea ce privește cariera ta ai dat dovadă de o hotărâre de neclintit.

Sara îl privea fără să scoată nici un cuvânt. Se întreba enervată ce calități atât de deosebite putea să aibă Carisa Hofferman. Nu numai că venea la Ravenwood și-și petrecea tot timpul la el acasă, dar acum îl lua și cu ea la Washington. Pentru ea s-o fi ducând Hunter la New York?

– Ne vedem săptămâna viitoare, îi spuse el pe un ton sec.

– La... New York?

– Da.

– De ce te duci acolo? îngăimă ea, simțind că tremură.

– Fiindcă fac parte din juriu.

Acestea fiind zise, îi întoarse spatele și se îndepărtă cu pași mari.

Simțind că i s-au înmuiat genunchii, Sara se sprijini de un arbore aflat pe marginea drumului. Nu, nu era posibil! Refuza să creadă asta.

Hunter făcea parte din juriu! Toate speranțele i se spulberară. Iremediabil, de data asta.

Înțelegea mai bine acum de ce Carisa Hofferman era atât de optimistă. Era sigură că va obține premiul. Bineînțeles că Hunter nu era singurul care hotăra dar, având în vedere celebritatea și prestigiul lui, părerea lui va atârna greu în balanță.

Cu capul plecat, o luă pe cărare. Dobermanii tropăiau voioși în jurul ei. Soarele strălucea și păsările cântau. Dar în inima Sarei, destinul îi proiectase umbra lui funestă. Planurile pe care și le făcuse în acea dimineață se sprijineau pe această ultimă șansă: să câștige premiul literar. Și această ultimă șansă îi fusese suflată de Carisa Hofferman.

Hunter îi apăru în cale când pătrunse în hol.

– Vino. Vreau să-ți arăt unde te poți instala să lucrezi.

Încă o dată Sara își blestemă nechibzuința. Dacă ar fi avut niște bani puși deoparte! Fără nici un chef îl urmă spre aripa de sud a parterului.

Aruncă în jurul ei o privire plină de admirație. Două superbe biblioteci din mahon flancau un imens șemineu de marmură. În apropierea geamului care se deschidea spre parc, era așezat un birou mic cu o mașină de scris pe el. O altă mașină, mai mare, trona pe masa de lucru care ocupa unul din colțurile încăperii. În fața șemineului, o sofa de piele te invita la odihnă. Un covor oriental dădea o notă aparte acestui decor luxos.

Hunter se apropie de masa de lucru, smulse foaia care se afla în mașină, o făcu cocoloș și o aruncă în coșul de hârtii.

– Poți folosi mașina asta. Candi o s-o ia pe cealaltă...

Se aplecă și trase un sertar.

– Aici găsiți o rezervă suficientă de hârtie. Dacă mai aveți nevoie și de altceva, nu vă jenați. Îmi pun tot arsenalul la dispoziția voastră.

Simțind că i s-a pus un nod în gât, Sara căuta în zadar cuvintele prin care să-și formuleze recunoștința, fără să-și trădeze emoția, când Carisa își făcu apariția în pragul ușii.

– Hunter, timpul ne presează. Horace o să se impacienteze. Dacă întârziem o să bănuiască ceva. Și știi cât este de gelos. Ar fi în stare să-mi interzică să te mai văd.

Se apropie de el, cu o mutrișoară adorabilă.

– Haide, vino, șoferul ne așteaptă. Și înainte de a pleca, aș dori să-ți vorbesc. În particular, preciză ea, prefăcându-se că abia acum a observat-o pe Sara.

Cu o privire neîncrezătoare, ea o studie din cap până-n picioare. După figura pe care o făcuse nu era greu de ghicit ce gândește: în viața ei nu văzuse o persoană mai caraghioasă. Apoi se întoarse grațios pe tocurile ei înalte și ieși. De pe culoar i se auzi râsul cristalin.

Umilită până în adâncul sufletului, Sara își strânse în jurul ei halatul inform.

Hunter făcu un pas spre ea.

– La revedere, Sara...

Pentru o clipă, crezu că va adăuga ceva. Dar se înșelase. El părăsi încăperea, închizând cu grijă ușa în urma lui.

Sara oftă și se așeză pe sofaua din fața șemineului. O amărăciune profundă se întipărise pe chipul ei. Tresări, auzind-o pe Candi care o striga de pe coridor.

– Sunt aici.

Secretara ei apăru, îmbrăcată în rochia lungă pe care o purta și în ajun la serata lui Galen.

– Oh! spuse ea apropiindu-se. Ce birou somptuos! Trebuie să fie nemaipomenit să lucrezi într-un asemenea decor.

Sara își umezi cu vârful limbii buzele crăpate.

– Hunter ne oferă ospitalitatea lui. Putem să ne instalăm aici chiar de astăzi. El a plecat și va lipsi cel puțin două săptămâni. Ce părere ai?

Candi bătu copilărește din palme.

– Dar e grozav! Începusem să mă întreb ce o să facem. Ar fi fost destul de greu să ne adăpostim undeva, chiar într-un hotel, cu toată menajeria ta.

Sara oftă din adâncul pieptului.

– De asta mă și temeam. Suntem obligate să acceptăm.

Candi o privi cu atenție.

– Mi se pare că ești nedreaptă față de el. Azi-noapte nu mi se părea totuși că te deranjează compania lui.

– Am circumstanțe atenuante pentru noaptea trecută. Știi asta.

– Și acum? Nu mai ai casă, manuscrisul a fost distrus... Hunter îți oferă o șansă unică. Grație lui vei putea continua să lucrezi fără să pierzi un timp prețios în căutarea unui adăpost.

– Ce importanță mai are acum? Totul este inutil.

– De ce?

Sara ridică din umeri cu o nespusă oboseală.

– N-o să mă crezi, dar Hunter face parte din juriu. Săptămâna viitoare se va afla la New York.

– Glumești! Mi-ai zis cu gura ta că el consideră literatura polițistă ca pe un gen minor.

– Probabil că m-am înșelat. Nu pe autorii de romane polițiste îi disprețuiește, ci pe unul singur: Leah Reid. Oh, Candi, nu înțelegi? Hunter e convins că pe vremuri m-am folosit de el. N-o să mă ierte niciodată din cauza asta. Și niciodată n-o să voteze în favoarea mea. Abia așteaptă să se răzbune pe mine.

– Nimeni nu poate să prezică ce se va întâmpla. De altfel n-ar fi fost selecționat pentru juriu dacă ar fi existat îndoieli asupra imparțialității lui.

– E vorba în primul rând despre un eveniment monden. Și a fost ales fiindcă e celebru, nu din alt motiv. Oricum, totul e pierdut dinainte pentru mine. Părerea lui va conta mai mult decât a celorlalți, așa că nu eu voi lua premiul.

– Dacă ești atât de convinsă, să nu mai vorbim despre asta. Hai să mâncăm și să ne punem pe treabă. Nu e prea târziu pentru a dovedi lumii – inclusiv lui Hunter – că ești o scriitoare talentată.

Cu o figură de om înfrânt, Sara o urmă în sufragerie. Masa era pusă pentru ele două. Abia se așezaseră când Becky apăru cu sandvișuri și cafea.

– Ce-ați zice de o omletă cu brânză? le întrebă ea. Asta mănâncă întotdeauna domnul la micul dejun.

Sara acceptă cu un surâs încurcat.

– Câinii mei... începu ea.

– Le-am dat deja de mâncare, o întrerupse menajera. Papagalul și-a primit și el porția: un sfert de măr, niște salată și un pumn de semințe.

– Mulțumesc, Becky, șopti Sara jenată.

Menajera fusese extrem de binevoitoare cu ele, de când se mutaseră aici.

Simțind un nod în gât, abia se atinse de omleta pe care le-o servi Becky. Rontăi o bucată de pâine prăjită, bău puțină cafea și se ridică, tremurând de teamă.

Candi o cunoștea prea bine acum ca să mai riște să-i pună vreo întrebare. O urmă tăcută afară și, fără să scoată nici una vreun cuvânt, traversară pădurea pentru a se apropia de casa care se ridica tristă, ca un reproș mut sub cerul albastru, fără nici un nor.

Candi urcă treptele înnegrite ale verandei, împinse ușa de la intrare și se îndreptă direct spre biroul ei.

– Atenție! strigă Sara. Planșeul abia se mai ține.

Stând nemișcată în prag, Candi privea dezastrul.

– De ce? spuse ea în cele din urmă. De ce chiar această încăpere?

– Findcă se află situată exact deasupra instalației de încălzire.

– Totul e din vina domnului Mayer! exclamă furioasă tânăra. Dacă nu s-ar fi grăbit atât, atunci când a venit să regleze sistemul de încălzire, și-ar fi dat seama că ceva nu este în regulă. Bineînțeles că manuscrisul a ars. Era pe masa mea.

– Știu, șopti Sara. Știu asta de aseară.

– Ei bine, o să-l scriem din nou. O să vezi că te pot ajuta. Îi dăm noi de capăt.

Sara zâmbi cu tristețe.

– Mulțumesc, Candi. Dar nu-ți face iluzii. Nu ne va fi ușor. S-ar putea să fie chiar imposibil.

Tânăra ridică din umeri.

– Nu trebuie niciodată să te dai bătută. Nu asta e deviza ta? Vino, adăugă ea pe un ton care se voia vesel. Hai să facem turul proprietății.

Spre marea lor ușurare, restul casei nu avusese prea mult de suferit. Flăcările și funinginea stricaseră o mare parte din mobilier, dar sub tapetul înnegrit de fum pereții erau intacți.

Se repeziră la primul etaj ca să facă inventarul obiectelor personale. Cu o mână tremurătoare, Sara împinse ușa biroului ei. Slavă Domnului că focul îl cruțase. Simțind că îi transpiră mâinile de emoție, începu să-și răsfoiască dosarele.

De fiecare dată când descoperea un document legat de *Mâine la ivirea zorilor* simțea că gheara care-i prinsese inima ca într-un clește își slăbea strânsoarea. Cu ochii strălucitori, descoperi o ciornă care-i servise să facă primul plan al lucrării ei. Urmară schițele unor scene cheie ale romanului și câteva pagini datilografiate ale ultimului capitol.

Nu era mare lucru, dar aceste câtea rămășițe îi redară curajul. Plină de exaltare, ardea de dorința să se pună pe treabă pentru a reconstrui frază cu frază universul magic pe care știuse să-l creeze.

Și brusc își aminti de proiectul pe care-l arătase editorului înainte să semneze faimosul contract care-i permisese să cumpere casa. Cu un gest grăbit deschise unul din sertare. Teancul de foi se afla acolo. În total șaizeci de pagini. Primele trei capitole ale romanului! Le luă și le strânse la inimă ca pe cea mai prețioasă comoară. Apoi, cu un răcnet de bucurie o luă la fugă spre camera lui Candi.

Peste douăzeci de minute se îndreptau spre Winterwoods, fiecare cu câte o valiză în mână.

Sara urcă să facă o baie și fu ușurată să scape de halatul lui Becky. Se îmbrăcă într-un costum de culoarea lavandei și porni hotărâtă spre biroul lui Hunter.

Candi era deja instalată la masa de lângă geam. Cu nasul băgat în hârtii, scria grăbită.

– Ce faci acolo?

– Retranscriu scenele care mi-au plăcut cel mai mult, începând de la pagina șaizeci și unu până la ultimul capitol. Va dura mult dar o să reușesc. Știi că am o memorie formidabilă.

Sara îi mulțumi cu un zâmbet vesel. Se așeză la rândul ei la masa de lucru.

O emoție plăcută o învălui. Biroul lui Hunter...

Îmbrățișă cu o privire încăperea liniștită și alungă din minte oricare alt gând. În nenorocirea ei avea totuși mult noroc. Se agăță de această idee și băgă cu un gest hotărât o foaie de hârtie în mașină.

Nu se va scula de pe scaun până la sfârșitul dimineții.

Becky veni să le întrerupă pentru a le anunța că prânzul este servit. Își acordară o jumătate de oră de pauză și se cufundară din nou până seara într-o activitate febrilă.

Se lăsase noaptea când Sara își împinse scaunul.

– Îți propun să cinăm în oraș. Meritățm din plin asta, draga mea Candi. Așa că, hai la Royaltown.

O anunță pe Becky și plecară râzând.

În Royaltown nu existau prea multe restaurante. Optară pentru o pensiune modestă cu un meniu îmbietor.

Tocmai făcuseră comanda când o siluetă cunoscută apăru în prag.

– Kathy! exclamă voioasă Sara. Vino să stai la masa noastră. Ce faci aici?

Romanicera izbucni în râs.

– Același lucru ca și voi, presupun. Iau cina în oraș. Mi-am petrecut toată după-amiaza alergând prin magazine. Nora este atât de îngrozită de ideea de a asista singură la decernarea premiului acordat de *Maeștrii Misterului,* încât m-am decis s-o însoțesc. Dar îmi trebuia o rochie potrivită. Am găsit ceva pe gustul meu așa că nu-mi mai rămâne acum decât să fiu la înălțimea rolului. Și să știți că nu e ușor. Nora e atât de timidă încât în ultimul moment e în stare să facă cine știe ce prostie. Și voi, micuțele mele? Ce noutăți mai aveți? Am fost consternate când am aflat că v-a ars casa.

Sara ridică din umeri cu un aer fatalist.

– Nenorocirea nu e ireparabilă. Dacă ne ținem serios de treabă, cum am făcut astăzi, Candi și cu mine vom reuși să învingem această nouă provocare a destinului. Dar e de muncă!

Buzele îi tremurau ușor, pronunțând aceste cuvinte.

Kathy se grăbi să schimbe subiectul.

– Propun un toast pentru succesul tău, draga mea Sara. Lupta va fi dură între tine și Nora. Amândouă sunteți favoritele mele pentru acest premiu. Să știți că mă felicit pentru faptul că nu particip la acest concurs. Nu mi-ar fi plăcut să vă am ca rivale.

– Haide, Kathy, tu poți intra în competiție indiferent cu care dintre noi și să câștigi fără efort. Dar pentru mine e cu totul altceva. Romanul Norei e mult mai bun decât al meu. Dacă aș fi în juriu, i-aș acorda ei premiul.

Chelnerița le întrerupse pentru a le servi cu o salată "specialitatea casei". Kathy se lansă într-un lung monolog asupra plăcerii de a culege ciuperci. La sfârșitul cinei, cele trei prietene se despărțiră cu regret.

– Și nu-ți face griji, spuse Kathy după ce se sărutară în fața restaurantului. Fiindcă drăguța de Candi nu vine la New York, o să am eu grijă de tine. Și o să ne distrăm pe cinste!

*
* *

Săptămâna trecu cu iuțela fulgerului. Absorbită de munca ei, Sara nu se gândea prea mult la întâlnirea pe care destinul i-o fixase la New York. Abia joi începu să se simtă neliniștită. Își dădu seama cu groază că-și dorea cu disperare acest premiu. Mai mult decât renumele, onoarea ei depindea de această victorie. Totul era în joc! Își amintea indispusă de ceea ce-i spusese Galen despre Carisa Hofferman. Dacă ar fi știut! Ea nu se dăduse în lături de la nimic ca să câștige... pe Hunter, premiul...

În noaptea respectivă nici nu reuși să adoarmă. Peste câteva ore își va lua zborul spre New York. Iar la New York o aștepta Hunter.

Kathy și Nora trecură s-o ia vineri dimineața, așa cum stabiliseră. Timida Nora vorbea și mai puțin ca de obicei. Din contră, Kathy turui tot drumul, povestindu-le verzi și uscate despre personalitățile și celebritățile pe care urmau să le întâlnească. Organizatorii se așteptau să vină trei sute de autori, din toate colțurile Americii.

Avionul se pregătea de aterizare. Kathy le atrase atenția tovarășelor sale asupra priveliștii care se vedea prin hublouri.

– Ați văzut? Statuia Libertății. Și acolo, Empire State Building.

– E primul meu sejur în metropolă, le mărturisi Sara cu o voce încordată.

– Atunci va trebui să iei o piatră în gură când o să vizitezi locurile cele mai cunoscute.

– Mâine o să încep cu editorul meu. Am întâlnire cu el de dimineață.

– Ei bine, atunci vei avea o zi îngrozitor de încărcată. Dar așa este întotdeauna la New York. Cel mai frumos oraș din lume este plin de curiozități.

La aeroport luară un taxi care le lăsă la poarta unui zgârie-nori de la colțul Străzii 53. Sara căscase ochii mari ca să nu piardă nimic. Niciodată nu mai văzuse atâta lume înghesuindu-se pe trotuare.

Un portar le conduse până la recepția hotelului, unde primiră cheile camerelor pe care le rezervaseră. Un ascensor le duse cu o viteză amețioare până la etajul treizeci.

– Ne întâlnim peste o jumătate de oră la restaurant? le sugeră Kathy. Mor de foame.

– Excelentă idee, o aprobă Sara. N-am putut să înghit nimic azi-dimineață, atât de mult mă temeam de acest drum. Dar acum mi-e o foame de lup.

Se uită la ceas.

– Ne întâlnim la opt, în restaurantul hotelului.

Și cu inima ușoară împinse ușa camerei. Încăperea era spațioasă și veselă. Își desfăcu valiza, își aranjă lucrurile în dulap și făcu rapid un duș. Pieptănată, fardată și îmbrăcată într-o rochie neagră foarte simplă, se îndreptă spre lift cu un pas ușor.

Era în avans așa că se decise să-și aștepte prietenele la bar. Cocoțată pe un taburet roșu, își comandă un pahar de vin alb și începu să-l bea observând anturajul.

O mână îi atinse umărul. Simți că-i bate inima mai năvalnic, când o voce îi șopti:

– Bună seara, Floare a Irlandei.

Tresări și se întoarse. Se trezi față în față cu Hunter care o privea cu o lumină stranie în ochii lui negri.

– Bună seara, șopti ea. Tot la hotelul ăsta stai și tu?

– Da.

O clipă crezu că el o va săruta. Și se simți dezamăgită când, surâzător dar distant, se așeză pe un taburet lângă ea.

– Ai călătorit bine?

– Minunat. Am venit în același avion cu Kathy și Nora. Nici n-am simțit cum a trecut timpul.

– Când plecați înapoi?

– Duminică după-amiază.

– Perfect. Deci vei avea timp să faci și un pic de turism.

Sara îl privea gânditoare și se întreba căror zâne bune datora această bruscă schimbare de atitudine. Niciodată nu se purtase Hunter atât de frumos cu ea. Poate cu excepția primei lor întâlniri. Înainte ca el să-și pună în cap s-o învețe să scrie. De la prima lecție o copleșise cu sarcasmele lui. Și pe urmă ironia se transformase în dispreț.

– Ai cinat? se interesă el cu amabilitate.

– Nu încă.

– Nici eu.

Timp de o clipă timpul păru că s-a întors înapoi. Era din nou tânăra timidă, speriată, subjugată de farmecul idolului ei. Noroc că-și reveni la timp.

– Regret, dar trebuie să mă întâlnesc cu Kathy și Nora. Juriul n-ar aprecia în mod sigur să vadă autorii luând masa împreună cu *judecătorul* lor.

Hunter izbucni în râs.

– Scumpa mea Sara, putem cina împreună fără teamă. Laureații au fost desemnați de cincisprezece zile. Vino! O să luăm o masă de patru persoane.

– Nu știu dacă Nora și Kathy vor fi de acord, îngăimă ea.

El o fulgeră cu privirea.

– Nu vor vedea nici un inconvenient în asta. Sunt absolut sigur. Fii mai bine sinceră. Profiți de ospitalitatea mea, te-ai refugiat în casa mea ca să poți scrie, dar refuzi să stai la masă cu mine. Asta e, nu?

– Tu mi-ai propus să mă refugiez sub acoperișul tău.

– Și tot eu îți propun să cinăm împreună în seara asta.

Ea se forță să surâdă.

– Foarte bine. Mă înclin. Cu o singură condiție: dacă Nora sau Kathy au vreo obiecție...

El o întrerupse cu un gest nepăsător.

– Ne-am înțeles. Am câștigat de pe acum. Prietenele tale vor fi bucuroase să mă aibă la masa lor.

Capitolul 9

Hunter nu se înșelase. Kathy și Nora fură încântate de prezența lui și cina se desfășură într-o ambianță foarte amicală.

Când li se servi cafeaua, Hunter adoptă brusc un ton confidențial.

– Doamnelor, trebuie să vă fac o mărturisire. Aveți în fața voastră pe unul dintre membrii marelui juriu.

– Oh! exclamă timida Nora cu obrajii în flăcări.

Cu un zâmbet malițios, el se întoarse spre Kathy.

– După părerea ta, cine va lua marele premiu? Ai favoriți?

– Nora și Sara. Romanele lor sunt cu mult mai bune decât ale celorlalți, ca să nu fie recompensate după merit.

În ochii lui Hunter, fixați acum asupra Sarei, se aprinse o sclipire vicleană

– Cunoscându-ți ambiția nemăsurată, mi-ar plăcea să-ți pun o întrebare: crezi că ai vreo șansă, Floare a Irlandei?

Tonul lui sardonic o făcu să se zbârlească.

– Judecătorul trebuie să răspundă.

– Bineînțeles. Din nefericire nu pot trăda secretul. Va trebui să aștepți până mâine pentru a cunoaște verdictul celorlalți șase membri ai juriului.

– Așa și vreau. Ți-aș purta pică dacă mi-ai strica surpriza.

– Surprizele nu sunt întotdeauna plăcute, draga mea Sara. Eu am avut parte de vreo două extrem de dureroase.

– Adevărat? Îmi pare rău.

– Eu n-am avut parte de prea multe în viața mea, șopti visătoare Nora. Dar cred că mi-ar plăcea la nebunie să am o surpriză.

Candoarea ei răspândi tensiunea care domnea la masă. Hunter o privi cu un surâs înduioșat.

– Doresc ca cea care te așteaptă să te facă fericită, draga mea Nora.

Umplu apoi paharele și le propuse un toast.

– Pentru succesul de mâine, doamnele mele!

– Pe noi vă rog să ne scuzați, spuse Nora după ce-și bău șampania. Kathy și cu mine ne-am rezervat bilete la un teatru de pe Broadway. Dacă aș fi știut mai de mult, am fi mers împreună. Dar acum e prea târziu, piesa asta se joacă întotdeauna cu casa închisă.

– Grăbiți-vă, le sfătui Hunter. Ar fi păcat să ratați ridicarea cortinei. Și nu vă faceți probleme pentru noi, vom găsi precis un mod agreabil de a ne petrece în continuare seara.

– Contez pe tine s-o distrezi pe micuța noastră Sara, interveni Kathy. Mi se pare stresată. Sunt sigură că, dacă n-ar depinde decât de ea, s-ar duce imediat la culcare. Ce

chestie! Doar nu doarme nimeni la New York, vinerea seara. Pe mâine, copiii mei. Și distracție plăcută!

Cu ochii plecați cu încăpățânare, Sara se juca mașinal cu paharul ei.

– Vino, spsue brusc Hunter. Te duc în oraș.

Ea își stăpâni o mișcare de panică. Tulburată de atitudinea lui enigmatică, se întreba dacă el se hotărâse în mod deliberat să-i acorde un armistițiu în timpul ședерii de la New York, sau știind deja că ea pierduse orice șansă de a obține premiul se considera pe deplin răzbunat.

Așa că se ridică imediat, cu un aer botărât.

– Nu cred că te pot însoți, Hunter. Noapte bună.

El se ridică, dominând-o cu eleganță prin statura lui.

– Îmi pare rău, Floare a Irlandei. N-am intenția să mă duc singur. Când o să încetezi să fugi de mine? Poate că ar trebui să faci un efort ca să uiți și să ierți ofensele trecutului. N-am putea măcar un weekend să ne comportăm ca niște adulți rezonabili?

Ar trebui să cedeze și să-și petreacă seara în compania lui cu riscul de a se pierde, sau să-și mențină cu fermitate hotărârea și să continue să fugă, de el și de zâmbetele lui fermecătoare care până în prezent fuseseră pentru ea sinonime cu nenorocirea? Alternativa o umplea de teamă.

– Sara, insistă el cu o voce mângâietoare. Îți cer doar să dai dovadă de puțină bunăvoință.

Sara simți că-i tremură buzele și îi vine să plângă. Niciodată nu se simțise mai fragilă, mai vulnerabilă.

Cuprinzându-i talia cu un braț, el o conduse printre mese. Un taxi aștepta în fața hotelului. Se instalară în el.

Își începură vizita nocturnă prin Strada 5, Central Park și Times Square.

Sara nu mai văzuse niciodată atâta lume pe trotuare în timpul nopții. Mulțimea se înghesuia în fața cinematografelor, a teatrelor și a librăriilor. În decursul anilor își imaginase metropola sub trăsăturile unei capitale a crimei, ai cărei locuitori se zăvorăsc în case imediat după căderea nopții. Dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Orașul zumzăia ca un stup sub neoanele multicolore și toată lumea părea animată de o bucurie amețitoare și nespus de îmbietoare.

Taxiul o luă încet spre Greenwich Village.

Pe drum, Hunter îi arăta cafenelele și cluburile cele mai cunoscute. Pentru fiecare avea câte o anecdotă de povestit. Sara privea cu ochi încântați cum aceste locuri necunoscute prind viață și capătă o aură pe cât de atrăgătoare pe atât de misterioasă. La fel ca în urmă cu trei ani, Hunter o antrena cu măiestrie spre descoperirea unui univers pe care nici nu-l bănuise, în care ea îl urma cu răsuflarea tăiată.

Hunter se aplecă spre ea pentru a-i arăta întreaga feerie luminată a unui restaurant în vogă. Tulburată de atingerea lui, ea își strânse șalul în jurul umerilor, simțindu-se brusc înfrigurată.

– Pe vremuri, în epoca lui de aur, nu întâlneai decât artiști în Greenwich Village. Dar în prezent fauna este heteroclită. Întâlnești și acum scriitori, intelectuali, muzicieni și pictori dar și o mulțime de studente și oameni lipsiți de orice pitoresc.

Sara îi sorbea cuvintele de pe buze. Inima îi bătea nebunește în piept. Niciodată nu-și dorise mai mult ca în această seară să poată da uitării trecutul. Dacă această seară ar fi putut fi prima!

– Odinioară locuiam aici, într-un pod imens pe care-l împărțeam cu niște amici pictori. Evident că nu exista prea mult confort. Utilizam un lift acționat manual ca să mergem sus la noi. De atunci însă asta a devenit o modă. Acum trebuie să ai o mulțime de bani ca să-ți poți oferi luxul să locuiești într-o uzină dezafectată sau un depozit vechi.

– Și din ce trăiați?

– Oh, ne descurcam. Eu îmi plasam pe la diverse reviste articolele. Nu era ceva deosebit, dar asta era de ajuns pentru plata chiriei. Mâncam destul de des spaghete, crede-mă. Dar când ne era prea foame, să știi c ă mi s-a întâmplat să scriu și memorii.

Sara izbucni în râs.

– Și eu am mâncat o mulțime de spaghete. Și aș fi scris cu plăcere memorii dacă aș fi știut cum.

O luminiță de simpatie trecu prin ochii lui.

– Chiar ți-a fost foame, Floare a Irlandei? Ți-a prins foarte bine. Ești și mai frumoasă decât acum câțiva ani.

Buzele lui calde și senzuale le atinseră pe ale ei într-o mângâiere tentantă.

Tulburată din cale-afară, Sara se sprijini de spătarul banchetei. Hunter se îndepărtă cu un surâs.

– Iată-ne ajunși. Oprește aici, îi porunci el șoferului.

O luă de mână pentru a o conduce în josul unei scări în spirală care dădea într-o pivniță plină de fum.

Tocmai trecuseră pragul când din mulțimea care se înghesuia în jurul barului, apăru o chelneriță roșcată îmbrăcată într-o rochie mini și cu ciorapi negri.

– Hunter! Nu te-am mai văzut de luni de zile. Ajunsesem să cred că n-o să mai ieși niciodată din pădurea ta!

El îi explică pe scurt motivul venirii sale la New York, apoi i-o prezentă pe Sara.

– Leah Reid, una din marile noastre romanciere.

Un surâs încântat apăru pe buzele Sarei. Niciodată nu se mai simțise atât de mândră. Acest singur compliment merita toate sacrificiile îndurate pentru a-și croi drumul spre glorie.

Chelnerița îi conduse spre o masă liberă din fundul sălii. Înfiptă într-un gât de sticlă, unica lumânare arunca o lumină tremurătoare, ca pentru a-i închide pe amândoi într-un halou magnific. Locul era atât de strâmt încât genunchii li se atinseră pe sub masă. Sara izbucni în râs. Destinsă, fericită, aruncă o privire încântată împrejurul ei.

În celălalt colț al sălii, pe o estradă micuță, un pianist, un basist și un cântăreț făceau să vibreze pereții pivniței în ritmul obsedant al unei melodii languroase.

Apoi Sara îl privi gânditoare pe Hunter. Se arătase atât de drăguț cu ea în seara asta încât nu-și mai dădea seama cum de putuse să facă pe vremuri nebunia de a-l părăsi. Și acum el încerca oare s-o recucerească? Așa se părea. Un fior plin de voluptate o trecu din cap până-n picioare.

Li se aduse o cană de vin rece și o farfurie cu gustări.

– A fost un timp când asta era tot ce mâncam, îi mărturisi el râzând.

– Cred că eu am mai mult simț practic. Mă duceam pe la restaurante de mâna a doua unde se mânca consistent și ieftin.

Pe deasupra flăcării de la lumânare, ochii lor se întâlniră. Mâna lui Hunter o cuprinse pe a ei.

– Ți-am lipsit vreun pic în toți acești ani? o întrebă el cu o voce vibrantă.

Ea îl privi pierdută. Cum să-i mărturisească nesfârșitele nopți de insomnie când plângea din cauza lui? Cum să poată exprima în cuvinte disperarea zilelor cenușii, trăite zadarnic? Ar fi vrut să-i vorbească și despre regretele, amărăciunea ei...

Dar tresări văzând-o pe Carisa Hofferman apropiindu-se de ei, cu părul blond și bogat revărsat în valuri mătăsoase pe umerii goi.

– Hunter! Mă gândeam eu că o să te găsesc aici. Am trecut orașul printr-un pieptene fin în căutarea ta.

Sara se ridică și, adoptând o atitudine rezervată, spuse:

– Pe mine vă rog să mă scuzați...

Își feri mâna de mâna lui Hunter care încerca s-o rețină și se strecură printre mese. Din prag aruncă o scurtă privire în spatele ei. Carisa Hofferman se instalase deja în locul ei, sorbindu-l din priviri pe Hunter cu ochii ei mari de culoarea chihlimbarului.

Sara urcă scara din patru în patru. Ajunsă în stradă, opri primul taxi care trecu prin fața ei.

Ghemuită pe bancheta din spate, închise ochii ca să nu mai vadă spectacolul animat al nopții. Cum de putuse fi atât de naivă încât să se abandoneze plăcerii unui tandru

tête-à-tête? Încă o dată, farmecul magnetic al lui Hunter îi învinsese neîncrederea. Abia acum își reamintea toate motivele care o îndreptățiseră să fugă de el. Nu numai că exercita asupra ei o periculoasă atracție fizică, dar poseda în plus o putere care o speria: aceea de a o răni și de a o face să sufere îngrozitor.

Întoarsă în camera ei, se lungi îmbrăcată pe pat. Se auzi o ciocănitură în ușă. Rămase nemișcată, înghețată parcă, strângând din pumni.

– Deschide, Sara!

Bătu mult timp înainte de a se îndepărta cu un mers furios.

Sara nu se mișcă. Hotărârea ei era luată. Imediat ce se va întoarce la Ravenwood își va scoate casa la vânzare. Chiar dacă va trebui să se exileze la celălalt capăt al lumii, drumul vieții ei nu se va mai încrucișa niciodată cu cel al lui Hunter.

*
* *

A doua zi de dimineață se duse, așa după cum fusese prevăzut, la întâlnirea cu editorul ei. Acesta îi făcu onorurile casei apoi urmă un prânz la unul din restaurantele la modă.

Toată după-amiaza nu se apropie de hotelul ei. Făcu diverse cumpărături inutile prin magazine, vizită câteva expoziții și muzee și se întoarse exact la timp ca să se îmbrace pentru serata dată de organizatorii premiului *Maeștrii Misterului.*

Îmbrăcă o rochie strâmtă din mătase verde-jad, cu corsajul împodobit cu dantelă, aplică puțin fard pe pleoape și se dădu cu ruj pe buze. Apoi, tremurând de emoție, bătu la ușa lui Kathy.

– Sara! Te-am căutat toată ziua. Hunter a străbătut tot orașul de azi-dimineață, în căutarea ta.

– Adevărat? Ce prostie!

– Intră, intră! Suntem aproape gata.

– În viața mea nu mi-a mai fost atât de frică, șopti Nora, cu o voce schimbată.

– Nici mie, le mărturisi Sara. Bine că nu sunt singură. Cred că, în caz contrar, nici nu m-aș fi dus.

– Haide, haide, le tachină Kathy. Un pic de curaj! De acum într-o oră totul se va termina.

O echipă de decoratori transformase sala de banchete într-un decor demn de atmosfera romanelor polițiste de serie neagră. Niște umbre chinezești dansau pe pereți și mesele acoperite cu fețe de masă din mătase neagră erau împodobite doar cu un trandafir alb pus într-un vas de sticlă de culoare închisă.

Imensa sală răsuna deja de zgomotul conversațiilor și paharelor ciocnite de invitați. Cele trei prietene aleseră o masă din centrul încăperii, în fața estradei unde trebuia să ia loc juriul. Apoi se îndreptară timid spre bufetul somptuos plin de mâncăruri rafinate. Prea nervoasă pentru a se lăsa tentată de ele, Sara se mulțumi cu o felie de friptură și un măr.

Apoi se lansară într-o conversație animată, comentând cu mult umor diverse lucruri și schimbând impresii.

Atmosfera se destinse rapid. Un chelner îmbrăcat în vestă albă venea regulat să le umple cupele cu șampanie. Seara care li se păruse atât de înspăimântătoare se anunța sub cele mai agreabile auspicii. Chiar timida Nora părea să-și recapete siguranța.

Membrii juriului își făcură în cele din urmă apariția și luară loc pe estradă. Unul dintre invitații de onoare luă microfonul.

– Doamnelor și domnilor, sunt fericit să vă primesc aici pentru acordarea celui de al șaptelea premiu al *Stăpânilor Misterului.* Fiecare dintre noi știe că numărul șapte poartă noroc. Pentru a vă permite să aflați fără întârziere care sunt aleșii norocului, îl chem la tribună pe celebrul și scumpul nostru președinte... Nathan Archer!

Aplauzele izbucniră din toate părțile.

Nathan Archer se apropie de estradă.

– Vă mulțumesc, prieteni. Vă mulțumesc și vă dau un sfat: păstrați-vă puterile ca să aplaudați laureații. Sunt încântat să văd că ați răspuns invitației noastre într-un număr atât de mare. Dar mulți sunt chemați... puțini sunt aleși. Șansa nu are din nefericire un rol prea mare de jucat în decizia juriului nostru. Ținem în primul rând să recompensăm talentul sub toate formele lui și, așa după cum știe fiecare dintre dumneavoastră, talentul nu e o chestiune de hazard. Dar n-o să vă stric seara printr-un discurs prea lung. Dacă știți să recunoașteți meritele colegilor dumneavoastră, urmați-le cu perseverență exemplul și poate că, anul viitor, veți avea surpriza să fiți printre cei chemați pe această estradă. Înainte de a vi-i

prezenta pe membrii juriului de la *Cea de a Șaptea Ediție a Stăpânilor Misterului,* lăsați-mă să vă urez o seară excelentă. Și acum, să se dea semnalul de începere.

Un sunet de gong se făcu auzit.

Unul câte unul, îi prezentă pe cei șapte membri.Toți erau niște figuri celebre în lumea literară și ovațiile durară minute în șir.

– Nu vom mai prelungi mult timp suspansul, declară Nathan Archer luând din nou microfonul. Domnilor, vă ascultăm.

Hunter se ridică pentru a-i înmâna trei plicuri albe. Președintele îl deschise pe primul.

– Pe cel de al treilea loc, anunță el cu o voce clară, pentru romanul său *Moartea vine întotdeauna la întâlnire,* juriul a desemnat o candidată de un mare talent... doamna Lynda Lancaster! Lynda, dacă vrei să vii să-ți primești recompensa...

Cu ochii strălucitori de bucurie, Sara și Kathy se ridicară în picioare ca să-și aplaude prietena.

Încremenită, Nora nu se urnea de pe scaunul ei.

– Du-te! îi șopti Kathy la ureche.

– Eu... nu mă prea așteptam, îngăimă romanciera, cu lacrimile în ochi. Eu... eu...

– Nu-l mai face pe Nathan Archer să te aștepte. Urcă pe estradă!

Cu obrajii în flăcări, cu genunchii tremurând, Nora se apropie de juriu, le strânse grăbită mâinile și, prea emoționată ca să poată rosti vreun cuvânt, se întoarse în sală, într-un ropot de aplauze.

– Scumpă Lynda! spuse Nathan în microfon. Cred că ai cunoscut cea mai frumoasă emoție din viața ta. Și acum, doamnelor și domnilor, cel de al doilea laureat. Pentru romanul său *O crimă prea perfectă...* Noel Ashley! Unde te ascunzi, Noel?

Din fundul sălii avansă un tânăr care urcă repede treptele estradei. Așteptă să se oprească aplauzele și apoi se aplecă spre microfon.

– Vreau să vă mulțumesc din adâncul sufletului. E o mare onoare pentru mine...

Fu la rândul lui copleșit de emoție.

– Mulțumesc... Mii de mulțumiri.

Strânse mâinile membrilor juriului, mâna lui Nathan, salută publicul și se întoarse la locul lui în mijlocul unei tăceri încordate.

Toată lumea aștepta acum să cunoască numele celui de al treilea laureat, cel care în anul următor va purta titlul de *Maestru al Misterului.*

Nathan Archer deschise ultimul plic. Publicul își ținea respirația.

– Anul acesta doamnele sunt la mare cinste, anunță el. Și hazardul a vrut ca marea noastră laureată să fie așezată la aceeași masă cu Lynda Lancaster...

Făcu o scurtă pauză în timp ce un reflector își îndrepta fascicolul de lumină orbitoare spre cele trei prietene așezate în centrul sălii.

– Pentru romanul ei *Lacrimile copilăriei* o rog pe Leah Reid să vină pe estradă.

Timp de o clipă Sara rămase încremenită de uimire.

Kathy o smulse din ciudata moleșeală care pusese stăpânire pe ea, strângând-o cu putere de braț.

– Sunt atât de bucuroasă, Sara! Atât de bucuroasă!

Izbucni un ropot de aplauze. Cu inima bătând năvalnic, Sara se urcă pe estradă. Nathan îi ieși în întâmpinare și-i cuprinse mâinile care începuseră să-i tremure de emoție și bucurie.

– Felicitările noastre!

Cu lacrimile în ochi, Sara se îndreptă spre juriu. Urmară strângerile de mână de rigoare și primi felicitările fiecăruia dintre membrii juriului. În fața lui Hunter se simți dintr-o dată cuprinsă de amețeală. El se înclină, având întipărită pe chip o expresie indescifrabilă.

Cu un zâmbet crispat pe buze, Sara îi întoarse spatele, pregătindu-se să țină un scurt discurs. Dar din sală se ridică o voce plină de ură:

– Protestez! E un adevărat scandal!

Urmă o rumoare surdă. Cu obrajii palizi, Sara văzu fascicolul de lumină îndreptându-se spre cea care făcea gălăgie. Simți că inima i se oprește în loc.

Carisa Hofferman o arăta cu degetul.

– Cer descalificarea lui Leah Reid! urla soția senatorului. Nu o voi lăsa să uzurpe un titlu pe care nu-l merită! Voi scoate adevărul la lumină. Singurul ei merit e de a fi în relații intime cu unul din membrii juriului. Locuiește în prezent în casa lui Hunter Hathaway.

Sara simți că estrada îi fuge de sub picioare.

În tăcerea de gheață care urmă după declarația Carisei Hofferman, vocea lui Hunter se făcu auzită, ciudat de calmă.

– Fiind acuzat pe nedrept, mă văd obligat nu să mă apăr ci să pun lucrurile la punct. Domnișoara McShane este într-adevăr prietena mea. Dacă o adăpostesc în momentul de față la proprietatea mea din Ravenwood se întâmplă fiindcă, din păcate, propria ei casă a fost în cea mai pare parte distrusă săptămâna trecută de un incendiu devastator. Până acum câteva zile ea nici măcar nu știa că eu fac parte din juriu, iar eu nu știam că își semnează lucrările sub pseudonimul de Leah Reid. Cunosc personal un mare număr de scriitori. Printre care și pe încântătoarea Lynda Lancaster. Acuzațiile doamnei Hofferman reprezintă o gravă insultă pentru întreaga noastră comunitate. Îi voi cere deci să-și prezinte public scuzele în fața tuturor celor care-mi fac onoarea să mă numere printre prietenii lor apropiați. Mi-ar plăcea totodată să îndepărtez orice bănuială, precizând următoarele. În momentul votului, când a devenit evident că, prin meritul personal, domnișoara Sara McShane va deveni câștigătoarea premiului, le-am făcut cunoscute celorlalți membrii ai juriului scrupulele mele. Eram gata să renunț la calitatea mea de membru al juriului, dar acest lucru s-a dovedit inutil, fiindcă sunt fericit să spun sus și tare: domnișoara Sara McShane a fost aleasă în unanimitate pentru a purta în acest an titlul care-i revine de drept.

Se întoarse spre Carisa care rămăsese în picioare.

– Sunt profund surprins de îndrăzneala doamnei Hofferman. Fără îndoială regretă acum faptul că a pierdut un timp prețios în ultimele luni pentru a mă determina, prin cadouri și alte atenții, să votez în favoarea ei.

Sângele părăsi obrajii Carisei. Lividă la față, se trânti pe scaunul ei și se protejă cu brațul de lumina reflectoarelor.

Niciodată nu se mai simțise Sara atât de umilită.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, traversă estrada pentru a se întoarce la locul ei.

În sală cineva se ridică și începu să aplaude. Înainte ca Sara să ajungă la masa prietenelor ei, toată lumea era în picioare și o ovaționa.

Cu capul plecat, tânăra romancieră nu îndrăznea să-și ridice ochii. Nimeni nu trebuia să bănuiască adevărul: s-ar fi lipsit cu plăcere de toate premiile din lume pentru ca bănuielile rivalei sale să fie întemeiate. Și-ar fi sacrificat cariera și ambițiile pentru a-și împărți zilele și nopțile cu Hunter Hathaway.

Prea târziu. Prea târziu pentru a se întoarce în trecut și a renunța la hotărârea pe care o luase în mintea și sufletul ei cu trei ani în urmă. Prea târziu pentru a cuceri inima celui pe care-l iubea.

Îl sacrificase pe Hunter în favoarea a ceea ce credea ea că e singurul ei scop în viață. Și astăzi primea un premiu care reprezenta prețul acestui crud sacrificiu.

Strânse cu putere între degetele crispate mica plăcuță aurită care o consacra drept cea mai bună romancieră a anului. Primise în sfârșit ceea ce dorise cu disperare să obțină: consacrarea. Atât și nimic mai mult.

Viitorul glorios pe care-l visase se deschidea în fața ei, mort și gol ca cel mai arid dintre deșerturi.

Capitolul 10

Imediat ce putu să scape, Sara fugi să se refugieze în camera ei de hotel. Cu inima grea, se trânti îmbrăcată pe pat.

Casa pentru care-și cheltuise toți banii nu mai era decât o ruină, manuscrisul pe care se baza viitorul ei devenise o grămăjoară de cenușă; lovitura fatală pe care o primise reputația ei îi frâna cariera care începuse să prindă aripi, și singurul bărbat pe care-l iubise vreodată avea toate motivele s-o urască.

La ce bun să mai continue? Scandalul din seara asta o va urmări toată viața. Niciodată nu-și va mai putea reveni, nu va mai putea să apară în lumea atât de îndrăgită a scriitorilor decât cu capul plecat. Și atunci, la ce bun? Chiar Hunter va trebui să dea dovadă de multă diplomație ca să șteargă din memoria acestora un afront public care-i pătase renumele.

Strivită de această fatalitate nedreaptă, își ascunse fața în mâini și-și mușcă buzele ca să nu urle. Trebuia neapărat să vorbească imediat cu cineva, să dea glas emoțiilor care o înăbușeau. Imediat! Dacă nu, nu mai răspundea de nimic!

Cu o mână tremurătoare, luă telefonul și formă numărul agentului ei literar din Los Angeles.

Patricia răspunse imediat.

– Sara! Așteptam telefonul tău. Ce-ai făcut, ai câștigat?

– Da.

– Și bucuria te împiedică să vorbești?

Cu o voce întretăiată, Sara îi povesti tot ce se întâmplase. Simțindu-se la capătul puterilor, izbucni în plâns.

– Oh, Pat! Ce-o să mă fac acum?

– În primul rând să te calmezi. Pe urmă să mă asculți. Eu pot privi cu obiectivitate lucrurile și-ți spun că seara asta nu e nici pe departe atât de dramatică, după cum crezi tu. Hunter Hathaway pare să se fi descurcat foarte bine... Mai ești la aparat, Sara?

– Da... Pat... aș putea veni la tine? O să-ți explic. Am absolută nevoie să fiu singură câteva zile pentru a mă gândi, și n-am unde să mă duc. Fiindcă la Ravenwood nici nu se mai pune problema.

– Haide, Sara, doar n-o să faci o asemenea prostie! Acum sau niciodată e momentul să te arăți. Ziariștii o să se înghesuie să-ți ia interviuri. O să fii sărbătorită, adulată...

– Patricia, te implor!

Urmă o tăcere destul e lungă. Agentul ei literar sfârși prin a ofta.

– Cum vrei. Te aștept. Telefonează-mi ca să-mi spui la ce oră trebuie să vin să te iau de la aeroport.

– Îți mulțumesc, Pat. De mii de ori.

Următorul avion cu destinația Los Angeles decola în mai puțin de o oră. Sara își rezervă loc, îi telefonă Patriciei și-și făcu la iuțeală valiza. Înainte de a fugi din New York și de a dispărea fără să lase nici o urmă mai trebuia să anunțe pe cineva.

Cu o voce grăbită ceru centralistei să-i facă legătura cu Winterwoods.

Becky fu cea care-i răspunse la telefon. Menajera nu păru s-o recunoască și i-o dădu imediat pe "secretara domnișoarei Sara".

– Candi, începu ea fără nici o introducere, n-am prea mult timp la dispoziție. Am luat premiul. Plec la Patricia. Îmi pare rău că te las singură...

– Nu-ți face probleme, o întrerupse veselă prietena ei. Totul merge strună. Domnul Mayer a fost atât de supărat de ceea ce s-a întâmplat încât a venit, fără să-l mai chemăm, ca să monteze o nouă instalație de încălzire. Zidarii au sosit astăzi. Casa va fi pregătită să ne primească peste vreo cincisprezece zile. Până atunci rămân la Hunter.

– Exact din cauza asta te-am sunat, Candi. Nu pot acum să intru în amănunte dar jură-mi pe ce ai mai scump că n-o să-i spui unde sunt.

Vocea ei era atât de presantă, de neliniștită, încât Candi nu îndrăzni să-i ceară nici o explicație.

– Ne-am înțeles, Sara. O să tac mâlc. Și nu-ți face griji pentru mine. Totul îmi merge bine. Am reușit să-l conving

pe Galen să-mi dea lecții de desen. Ne petrecem toate după-amiezile împreună și, după cum merg lucrurile, cred că vei fi în curând invitată să asiști la o ceremonie în cadrul căreia ne vom angaja solemn să ne petrecem împreună nu numai după-amiezile!

– Oh, Candi, sunt atât de bucuroasă pentru tine.

– Cred că în sfârșit am găsit ceea ce voiam. L-am întâlnit pe bărbatul vieții mele. Și tu, Sara! Ce-o să faci la Patricia?

Sara își mușcă buzele.

– În primul rând o să mă odihnesc. Nu mă simt în stare să mă apuc de lucru.

– Dar de ce? Doar ai câștigat premiul, nu-i așa?

Fără nici un chef, Sara îi povestit pe scurt ce se întâmplase. Reacția lui Candi o lăsă fără glas.

– Ai avut dreptate, Sara, când ai spus că femeia asta este un adevărat șarpe cu clopoței. Grație scandalului ăstuia toată lumea va afla acum care este adevărata ei față! În locul tău nu mi-aș face deloc probleme. Este o chestie formidabilă! Un bărbat seducător, două rivale... Asta îți va face o publicitate fenomenală!

Sara renunță să-i mai explice. Se părea că nimeni nu înțelegea prin ce trecea ea.

Închise telefonul, își luă valiza și puse mâna pe clanța ușii. Se pregătea să deschidă, dar un al șaselea simț o împiedică.

O voce se auzi de pe culoar.

– Sara? Sunt eu, Hunter.

Inima încetă parcă să-i mai bată. Se dădu cu un pas înapoi.

– Deschide, Sara. Trebuie să-ți vorbes urgent.

– Nu, șopti ea. Lasă-mă în pace. Nu-ți deschid ușa.

– Perfect. O să-l caut pe directorul hotelului și o să-l rog să vină fiindcă ți s-a blocat ușa.

Imediat ce-i auzi pașii îndepărtându-se în direcția ascensorului, se strecură în vârful picioarelor spre scara de serviciu.

Peste cinci minute ieșea din hotel pe ușa din spate și sărea într-un taxi.

*

* *

Epuizată, trasă la față, se aruncă în brațele prietenei sale. Patricia nu-i puse nici o întrebare și o conduse în refugiul discret oferit de vila ei aflată la malul oceanului.

– Te rog să mă ierți, Pat, dar aș vrea să mă culc imediat.

– În seara asta ai dreptul la toate privilegiile, micuța mea Sara. Cine sunt eu ca să mă opun dorinței marii laureate a *Stăpânilor Misterului?*

Sara nu-și putu reprima o strâmbătură dureroasă. Voia să dea uitării acea lamentabilă seară. Să uite de New York, de reflectoare, de aplauze, de vocea plină de ură a Carisei și de propriul ei comportament. Nu mai voia să se gândească la îngrozitoarele bănuieli pe care le avusese ea însăși asupra integrității lui Hunter. Cum de-l putuse considera atât de necinstit ca s-o favorizeze pe soția senatorului? Gândul ăsta o umplea de rușine.

Patricia o conduse într-o cămăruță tapetată în roz și se retrase cu discreție pentru a o lăsa să se odihnească.

Întinsă între cearșafurile curate, cu ochii pe jumătate închiși, Sara asculta zgomotul valurilor care se spărgeau de mal. Niciodată existența ei nu i se păruse atât de zadarnică. Niciodată nu se mai simțise atât de nefericită.

Cu capul băgat în perna udă de lacrimi, reuși abia în zori să cadă într-un somn fără vise.

Se trezi tresărind și deschise niște ochi mirați. Cel mai fidel tovarăș al Patriciei, un câine mare și lățos de o rasă incertă, o saluta lingând-o pe obraji.

În spatele lui stătea Patricia cu un surâs prietenos pe buze.

– Bună, Sara. Ai dormit bine?

– Știu și eu...

Prin fereastra deschisă descoperi oceanul scăldat de razele soarelui.

– Ce frumos e! Aș fi făcut mai bine să mă instalez în împrejurimile Los Angeles-ului decât să cumpăr casa aceea în Virginia.

Patricia izbucni în râs.

– Te-ai schimbat de când ne-am văzut ultima oară. Ai uitat că nu suportai să stai mai mult de o oră pe malul oceanului?

– Adevărat. Dar de atunci am făcut... alergie la alte locuri. Începând cu New York și o anumită parte din Virginia.

– N-a trecut totuși mult timp. Abia câteva săptămâni.

Sara nu-i răspunse. Câteva săptămâni... Câteva săptămâni fuseseră de ajuns ca să-i distrugă toate speranțele și visurile.

Patricia se așeză lângă ea și desfăcu pe pat un mare cotidian, indicându-i prima pagină.

– Și nu-ți mai face griji pentru ce s-a întâmplat la New York. Crede-mă, nu ți se putea întâmpla ceva mai bun. Citește articolul ăsta. Lumea își smulge din mâini romanul tău în toate librăriile. Editorul tău va profita în mod sigur de această publicitate nesperată. Pentru început va scoate *Lacrimile copilăriei* în ediție de lux. Pe urmă, va anunța apariția următoarei tale cărți, *Mâine, la ivirea zorilor,* cu câteva săptămâni înainte. În locul tău aș mulțumi Cerului că ți-a scos-o în cale pe vipera aia. Ar trebui să-i trimiți flori.

– Patricia, te rog, taci odată! Nu mai vreau să mă gândesc la toate astea!

– Din contră, e momentul să te gândești. Telefonul meu sună neîncetat din zori de zi. Mi se telefonează de peste tot și sunt felicitată în locul tău. Revino-ți în fire! Ai norocul unei campanii publicitare gratuite, profită de ea!

– Ce naiba, Patricia! Cine are nevoie de o publicitate atât de dezonorantă?

Patricia oftă exasperată.

– Nu văd unde se ascunde... dezonoarea. Citește dacă nu mă crezi. Scrie cu litere mari: "O concurentă geloasă se acoperă de ridicol". "Înciudată că i s-a suflat premiul literar la care râvnea, soția unui senator uită de rușine și se dă în spectacol..."

– Te implor, Patricia! Taci din gură!

– Oh, artiștii ăștia! Am înțeles, n-o să mai pomenesc despre asta. Înainte să plec la birou mi-ar plăcea totuși să

aflu cum avansează viitorul tău roman. Și pe urmă îți jur că te las în pace.

Sara lăsă necăjită capul în jos.

– Manuscrisul a ars în incendiul care mi-a distrus casa. Candi și cu mine am început să rescriem primele capitole, dar acum totul mi se pare inutil.

Urmă o tăcere de nesuportat.

– Oh, draga mea... șopti cu blândețe Patricia luând-o în brațe.

Sara își ridică ochii.

– Nici despre asta nu mai vreau să vorbesc. Ne-am înțeles?

– Ai dreptate. Odihnește-te. O să mai discutăm despre asta când o să te simți mai bine. Cafeaua te așteaptă în bucătărie, frigiderul e plin de bunătăți. Simte-te ca acasă.

Își sărută prietena și se îndreptă spre ușă. Din prag se întoarse.

– Și nu-ți face griji din cauza telefonului. Am conectat robotul. Mă întorc pe la ora șase. Pe diseară!

– Pe diseară, Pat. Și îți mulțumesc.

Rămasă singură Sara se sculă, își scoase halatul din valiză și se instală în salon. Își mai petrecuse câteva week-enduri în vila Patriciei. Casa nu era mare, dar era plăcută și confortabilă. Nicăieri n-ar fi găsit un refugiu mai liniștit.

Stând în picioare în fața ferestrei, privea pescărușii. Brusc se simți cuprinsă de dorința de a fugi în picioarele goale pe nisip. Își puse șortul și un tricou, apoi ieși pe plajă.

Plimbarea îi făcu un imens bine și-i permise ca, mai bine de o oră, să-și uite problemele. Își petrecu după-amiaza odihnindu-se, încântată că nu are absolut nimic de făcut. Dar, destul de repede, această lipsă de activitate începu s-o deranjeze. Începu să se învârtească fără rost prin vilă. Și fără voia ei, gândurile îi reveneau spre Hunter și seara din ajun.

După o cină ușoară, cele două prietene se retraseră în camerele lor.

Dar nici în noaptea asta Sara nu-și găsi somnul.Trasă la față, prost dispusă, se sculă a doua zi exact la timp ca s-o îmbrățișeze pe Patricia care pleca la serviciu. Apoi luă câinele și plecă la plimbare. Dar în dimineața asta, magia oceanului rămânea fără efect. Nimic nu mai reușea să-i alunge neliniștea.

Spre sfârșitul după-amiezii ajunse la prima concluzie pozitivă a prelungitelor ei meditații. Își stricase viața. Și nu-i mai rămăsese nimic. În afară de un singur lucru: obligația de a-și ține angajamentele. Pentru Candi, pentru Patricia, trebuia să-și termine saga.

Prin urmare se va pune pe scris. Ca și în urmă cu trei ani, în disciplina lucrului va găsi curajul de a-și continua viața. Revenise la punctul de plecare. Cu o diferență totuși. Pe vremea aceea mai nutrea speranța nebună că-i va dovedi lui Hunter că are talent și astfel îl va putea cuceri. Astăzi nu mai avea de dovedit nimănui nimic.

Înainte de a se răzgândi, se grăbi să-i telefoneze lui Candi. Tânăra îi promise că-i va trimite prin curier special primele capitole reconstituite ale manuscrisului.

Pentru prima oară de mult timp, Sara petrecu o noapte liniștită.

A doua zi luă din nou câinele cu ea ca să se plimbe împreună pe mal. Așezată pe nisip, privea un vas cu pânze care dansa pe valurile azurii, când un zgomot ușor o făcu să se întoarcă.

Sări în picioare și aruncă o privire grăbită în jurul ei. Plaja pustie nu oferea nici o ascunzătoare. Cu răsuflarea tăiată văzu apropiindu-se cu repeziciune bărbatul pe care se jurase că nu-l va mai revedea niciodată. Cum era posibil? Candi îi trădase secretul?

– Bună dimineața, Floare a Irlandei, spuse cu blândețe Hunter apropiindu-se de ea.

Sara își duse mâna tremurătoare spre inima care bătea cu putere în piept.

– Ce cauți aici?

– Ți-am adus un pachet. Din partea lui Candi.

– I-am interzis să spună cuiva unde sunt.

– Candi n-are nici o vină. Am surprins-o în momentul când se pregătea să pună la poștă manuscrisul tău. Adresa era scrisă foarte citeț pe pachet. M-am oferit să ți-l aduc eu. Secretara ta s-a lăsat destul de ușor convinsă. Știi că mă pot arăta destul de persuasiv când vreau. Mai ales când descriu pericolele pe care le reprezintă câteodată greșelile poștei.

– Manuscrisul meu nu risca să se piardă. Și oricum asta nu te privește.

– Te înșeli. Cariera ta mă interesează, Floare a Irlandei. M-a costat deja destul de mult ca să te las să te compromiți.

Ea îl privi uimită.

– De când te interesează pe tine cariera mea? Și ce te-a costat? Ai nutrit întotdeauna un profund dispreț pentru scrierile mele.

– Mi-ar plăcea să-mi explici ce înțelegi prin asta.

Cu inima strânsă, ea își feri privirea.

– La ce bun? Nu mai are nici o importanță. Inutil să mai revenim asupra trecutului. Este mort și îngropat de prea mulți ani.

Vocea lui Hunter deveni aspră, neîndurătoare.

– Pretind niște explicații. Nu poți nega că-mi datorezi măcar asta.

– Nu-ți datorez nimic!

Stăteau față în față și se sfidau, cu maxilarele încordate, cu aceeași lumină sălbatică în fundul ochilor.

Instinctiv, Sara căută în fugă calea de scăpare împotriva durerii care-i cuprinsese inima.

Hunter dădu drumul manuscrisului pe nisipul plajei, o prinse din urmă și o apucă brutal de umeri.

– Ba o să-mi răspunzi, îi porunci el cu o voce amenințătoare. De ce m-ai evitat, ca și cum aș fi fost ciumat, timp de trei ani care mi s-au părut interminabili? De ce m-ai făcut să cred că mă iubești și că putem avea împreună un viitor, pentru ca în cele din urmă să dispari din viața mea spulberându-mi iluziile și speranțele pe care mi le făcusem? De ce, Sara? Vreau să știu.

Ea își adună toate puterile pentru a alunga disperarea care o copleșise. Într-o clipă, retrăi teribilele clipe ale despărțirii lor. Rușinea, durerea, disperarea... Cu o halu-

cinantă acuitate simțea din nou zbuciumul îngrozitor care o chinuise în cele mai frumoase zile ale vieții ei.

– Când m-ai cerut în căsătorie, îi răspunse ea în șoaptă, doreai să-ți unești destinul cu cel al unei femei fără viitor. O femeie iubitoare, devotată, fidelă, care și-ar fi consacrat întreaga viață familiei. Ambiția mea te făcea să zâmbești. Îmi luai visurile în derâdere. Nimeni nu-ți ajungea nici cu prăjina la nas. Doar tu meritai titlul de scriitor.

Degetele lui Hunter o strânseră cu putere de umăr.

– De unde ți-a venit ideea asta prostească?

Sara roși din cauza insultei.

– M-am mulțumit să-ți reamintesc ce spuneai pe atunci. Sunt propriile tale cuvinte.

Urmă o îndelungată tăcere. Apoi, cu delicatețe, el îi ridică bărbia și o privi cu intensitate.

– Ai perfecă dreptate. Doream să-mi întemeiez un cămin și voiam să am alături de mine o femeie devotată și iubitoare care să se ocupe de copiii noștri. Am suferit destul în orfelinatul în care am fost crescut pentru a ști ce înseamnă să nu cunoști dragostea unei mame. Dar niciodată nu ți-am cerut să renunți la cariera ta. Niciodată nu ți-am condiționat în vreun fel căsătoria noastră.

Încruntându-se, Sara încerca să-și reamintească exact cuvintele lui. Era sigură că nu se înșelase. Hunter o pusese în situația de a face o alegere clară între sentimentele ei și ceea ce numea el "ambiția ei nemăsurată". Dar, brusc, o ceață groasă păru că pune stăpânire pe memoria ei. Totul i se amesteca în cap. Se trase cu un pas înapoi.

– Lasă-mă să plec, Hunter. Te... te implor.

– Nu.

Mâna lui o strânse nemilos de braț.

– Fiindcă refuzi să dai glas tristului adevăr, o s-o fac eu în locul tău. M-ai părăsit fiindcă nu voiai să te măriți cu mine, Sara. Un singur lucru avea importanță pentru tine: gloria ta. Îndrăznește să pretinzi contrariul!

– Nu e adevărat! strigă ea. Te-am părăsit fiindcă nu mă credeai capabilă de nimic.

El făcu ochii mari, uluit peste măsură.

– Ce spui?!

– Nu aveai nici un respect pentru munca mea. Toate paginile pe care ți le-am dat să le citești au fost primite cu un val de sarcasme.

– Evident, prostuță mică! Pe vremea aceea stilul tău lăsa mult de dorit. Nu cunosc decât un singur mijloc de a-l obliga pe un artist să dea tot ce e mai bun în el: să-l iei peste picior. Rezultatele sunt întotdeauna excelente. Și nici nu-mi poți reproșa criticile. Dacă astăzi ai ajuns celebră, acest lucru mi se datorează în mare parte. Intransigența mea ți-a evitat eșecul muncii făcute de mântuială. Așa-zisele mele *sarcasme* ți-au permis să-ți scoți la lumină talentul.

– Niciodată n-am încercat să mă folosesc de tine!

– Îți acord beneficiul îndoielii. Poate că la tine a fost un fapt negândit. Dar faptul rămâne fapt și tu ai dispărut din viața mea în ziua când am avut nefericirea să te cer în căsătorie. Ai fi plecat dacă m-ai fi iubit?

Sara clipi de câteva ori cu nervozitate. Încet, un alt adevăr ieșea la lumină în mintea ei. Încetă să mai lupte împotriva evidenței și acceptă realitatea așa cum se impunea ea: nimeni n-o obligase să aleagă între cariera ei și Hunter. Și dacă refuzase să se mărite cu el, dacă fugise, doar frica era de vină.

– Dragostea pe care ți-o purtam era prea mare, șopti ea. Mă speria...

Încet, două lacrimi i se rostogoliră pe obraji.

– Mi-era frică, Hunter... Frică de a ajunge la discreția celui pe care-l iubeam. Exemplul mamei mele mi-a traumatizat întreaga copilărie. M-am jurat să nu-i semăn întru nimic. Pentru nimic în lume nu voiam să trăiesc în umbra unui bărbat, indiferent care ar fi fost acela. Toată adolescența mea am tremurat la gândul că m-aș putea îndrăgosti. În ziua când ne-am întâlnit am înțeles că se produsese iremediabilul. Fuga era singura mea scăpare. Cariera mea nu era decât un pretext, un mijloc ocolit de a scăpa din capcana dragostei...

– Oh! Frumoasa mea Floare a Irlandei! Cum de ai putut crede că încercam să distrug ceea ce pentru mine e mai de preț decât viața? De trei ani traversez un deșert îngrozitor. Toate femeile pe care le întâlnesc reprezintă întotdeauna o palidă imitație a singurului ideal pe care l-am urmărit vreodată: *tu*. Nici o singură clipă de la despărțirea noastră, amintirea ta nu m-a părăsit. Plecarea ta m-a distrus. Nici nu mai sunt în stare să scriu.

Sara fu cuprinsă de remușcări. Confuză, disperată, își ascunse fața în mâini. Ce făcuse? Nu numai că-l pierduse

pentru totdeauna pe Hunter dar pusese în pericol și cariera celui pe care-l iubea.

– Nu plânge, Floare a Irlandei, șopti el cu dragoste. Poate că timpul ne va aduce uitarea.

Un hohot de plâns o scutură. Patetic, ridică spre el o privire imploratoare.

El o luă cu blândețe în brațe.

– Să lăsăm trecutul să doarmă în pace, Sara, și să ne întoarcem privirea spre viitor. Pot să sper că de data asta nu-mi vei mai refuza cererea în căsătorie?

Un val de sânge coloră obrajii Sarei.

– Nu fi rău cu mine. De curând ai afirmat că nu-ți vei mai reînnoi niciodată cererea.

– Mă lăudam, scumpa mea. Mă credeam vindecat și mai ales încercam să mă răzbun. Dar foarte curând mi-am dat seama de eroarea mea. Din păcate era însă prea târziu. De fiecare dată când încercam să-ți vorbesc, ori fugeai, ori aiurita aia mică de Candi își făcea apriția. Timp de trei ani am crezut că o să înnebunesc din cauza ta, Sara. La început speram să te uit. Pe urmă m-am instalat la Ravenwood ca să te aștept. Eram convins că, în cele din urmă, îți vei atinge scopul. Nici o clipă nu m-am îndoit de talentul tău. Și singurul loc unde eram sigur că o voi putea regăsi pe blânda mea Floare a Irlandei era Ravenwood.

Cu un gest o invită să-l asculte până la capăt.

– Am multe să-mi reproșez în privința ta, Sara. Dar cea mai mare vină este, fără îndoială, aceea că n-am știut să-mi înăbuș vanitatea în seara când ai venit la mine

însoțită de Galen. În loc să încerc să mă răzbun, trebuia să te iau în brațe și să mărturisesc cât de mult te iubesc.

Cu o mână tremurătoare ea îi atinse obrazul.

– Și eu te iubesc, Hunter. Niciodată n-am iubit pe altcineva.

Un zâmbet îi lumină chipul plin de lacrimi.

– Și mai am o mărturisire de făcut, dragostea mea: nu-mi mai e frică.

El o strânse posesiv la pieptul lui puternic.

– Este adevărat, Floare a Irlandei?

– Da, șopti ea. Sunt gata să-mi asum riscul... La bine și la rău, încheie ea râzând.

O amețeală plăcută o cuprinse, ștergând una câte una urmele dureroase ale trecutului.

Și pe plaja pustie schimbară un lung sărut, urmat de jurământul solemn că vor împărți de acum înainte toate clipele unui viitor bogat în promisiuni.

Sfârșit